

ရထားပေါ်ကစစ်သူများ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရတနာ။

ဒီရထားဟာ ဘာလဲ။
 ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ။
 ဘယ်မှာ ခရီးဆုံးမှာလဲ။
 ဘာလို့ ဒီလောက်လျှို့ဝှက်နက်နဲပြီး
 ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေရတာလဲ။

ငါ့ကို ကူညီပါ။
 ငါ့ခေါင်းကို ပြန်တပ်ပေးပါ
 ငါ့ခေါင်းကို....

ကျိန်ဆိုတယ်၊
 ဘယ်ဘဝရောက်နေနေ
 ဒင်းတို့လေးယောက်ကို တုန့်ပြန်
 ကလွဲစားချေခွင့် ရပါစေသား။

အခန်း(၁)

ဝင်း ထွဋ်က မျက်လုံးတို့ကို ချက်ချင်းမပွင့်ရဲ။

ညဉ့်ဘယ်လောက်နက်မှ အိပ်အိပ်. . မနက်ဆို အမှောင်ရိပ်
 မပြယ်တတ်သေးခင် ဝေလီဝေလင်းဆို နိုးနေတတ်သည့် အကျင့်က
 လည်း ခက်သည်။

နိုးပြီဆိုလျှင်လည်း အိပ်ရာထဲ အကြာကြီး ဆက်မနေချင်။
 ခါးညောင်းသလိုလို ကျောထဲကပဲ ယားသလိုလိုနှင့် ထချင်
 တတ်ပြီ။

သို့သော်...

ဘယ်တော့မှ နီးနီးချင်း မျက်လုံးတို့ကို မဖွင့်ရဲ။
 ခုလည်း ညာဘက်မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုသာ ဖြည်းဖြည်းချင်း
 ဖွင့်ကြည့်မိသည်။
 အခန်းထဲမှာ လုံလောက်သော အလင်းရောင် မရှိတတ်သေး။
 ပကတိ ငြိမ်ဆိတ်၍ နေခြင်းကြောင့် သူ မျက်လုံးအစုံကို ဖြည်း
 ညင်းစွာ ဖွင့်ရဲလာသည်။
 အိပ်ရာထဲမှ ချက်ချင်းတော့ မထဖြစ်သေး။
 ငြိမ်သက်နေလျက်ကပင် မျက်လုံးအစုံကို ဟိုရွှေ့သည်ရွှေ့
 ကစားကြည့်မိသည်။
 တံခါးဝနားဆီ အကြည့်ရောက်မိလျှင်...
 သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရသည်။
 ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ကာ ကောင်းသို့ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော
 တစ်စုံတစ်ယောက်...
 ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်မှာ လူကို မမြင်ရ။
 ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကိုသာ မြင်နေရသည်။
 သူ့ မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်ဆဲ ကုတ်အင်္ကျီလက်
 တစ်ဖက်မှာ လှုပ်ယမ်းလာသည်။
 သို့သော်...
 ကုတ်အင်္ကျီလက်ထဲမှ သက်ရှိလက်ကိုမူ မမြင်ရ။
 ကုတ်အင်္ကျီလက်မှာ ဘပ်လပ်ကြီး လှုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
 ဘာလဲ!...
 အဲ့ဒါ ဘာလဲ...။ တစ်ယောက်၊ယောက်လား...။
 ဒါမှမဟုတ်...
 သူ ဆက်မစဉ်းစားရဲ။
 ကြောက်စိတ်များ ရင်ထဲတစ်လျှောက် လျှံတက်လာသည်။

ဒါပေမယ့် သူ ဒီလို ငြိမ်သက်ပြီးငဲ့ခံလို့တော့ မဖြစ်။
 သက်ရှိလူတစ်ယောက်ဖြစ်စေ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ပဲ
 ဖြစ်စေ ကြောက်စိတ်သက်သက်ဖြင့် သူ အညံ့ခံ အရှုံးမပေးနိုင်။
 သူ အသက်ကို တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်ကာ အိပ်ရာထဲမှ ထလိုက်
 သည်။
 ထို့နောက်...
 ခြေတစ်လှမ်းချင်းကို သတိကြီးစွာ ထားလျက် ထိုတစ်စုံတစ်ရာ
 ဆီ ဖြည်းညင်းစွာ ချဉ်းကပ်သည်။
 လက်တစ်လှမ်းစာမျှအကွာသို့ ရောက်လျှင်...
 အနီးကပ် စိုက်ကြည့်တော့မှ အဝတ်လှန်းချိတ်တိုင်ပေါ်မှာ
 ချိတ်လှမ်းထားသော ကုတ်အင်္ကျီနှင့်... ချိတ်တိုင်ရဲ့အပေါ်မှာ အုပ်ထား
 သော ဦးထုပ်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် စိတ်ပျက်စွာ စုတ်သပ်လိုက်မိသည်။
 “ကျစ်!... ဒီကောင် ရှိန်း ချိတ်စရာ ရှားလွန်းလို့ ဦးထုပ်နှင့်
 ကုတ်အင်္ကျီကို ဒီလိုချိတ်တော့ လူလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့... မြင်ရတာ
 တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့”
 သူ ကုတ်အင်္ကျီကို ချိတ်မှ ဆွဲဖယ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။
 တကယ်တမ်းမှာ လက်လှမ်းပြီးမှ ကုတ်အင်္ကျီဆီ သူ့လက်က
 တော်တော်နှင့် မရောက်။
 ဒီကုတ်အင်္ကျီအောက်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိမနေနိုင်ဘူးလား။
 ထိုအတွေးက သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာသည့်အခါ ကြောက်
 စိတ်က သူ့လက်ကို စီးပြီး တုန့်ဆွဲထားသည်။
 သို့သော် နောက်ဆုံးမှာ စိတ်အားတင်းပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို
 ဆွဲဖယ်ချလိုက်သည်။
 ကုတ်အင်္ကျီကို ဖယ်လိုက်သည်နှင့်...
 သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ စီးနေသော ကြောက်စိတ်က ဖြန့်ခနဲ

ပွင့်ထွက်သွားရတော့သည်။

သူ မြင်လိုက်ရသည်မှာ...

ကော့တက်နေသော အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီးများနှင့် အရိုးခေါင်း

ကြီးတစ်ခု။

“အား!!...”

သူ အသံကုန် အော်ကာ ခုတင်ပေါ် အမြန်ပြေးတက်မိသည်။

တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ဂူးခေါင်းနှစ်လုံးထဲ ခေါင်းကို မြှုပ်

သွင်းကာ နားတွေကိုပါ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အတင်းပိတ်ထားမိသည်။

နာနာဘာဝ... မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်... ဒီအခန်း

ထဲမှာ ရှိနေပြီ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သူ ကြောက်စိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိသည်။

သူ စိတ်ထင်၍ပဲလားမသိ... ခုတင်ကြီးကပါ တဆတ်ဆတ်

တုန်ခါလာတယ် ထင်သည်။

သူ မျက်လုံးများကို ဆတ်ခနဲဖွင့်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အံ့မယ်လေး!!...”

ဖွေးဆုတ်နေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေသော အဘွားအိုတစ်ယောက်။

“ခင်... ခင်ဗျား... သွား... သွား... ထွက်သွား၊ ခင်ဗျား

ဟာ သေပြီးသားလေ၊ သွား... သွားပါ”

သူ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးမကြီးကို အတင်း မောင်းထုတ်နေမိသည်။

မည်းဆုပ်ဆုပ် မျက်ကွင်းဟောက်ပက်ကြီးများက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ် ထင်ရသည်။

ငြိမ်သက်နေသော ထိုမကောင်းဆိုးဝါးမျက်နှာကြီးမှာ မရွေ့

လျားပဲ သူ့မျက်နှာနှင့် နီးကပ်လာသည်။

“အား!!...”

သူ အသံကုန် အော်ရင်း နေရာမှ တဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

တဟုန်ထိုး...

သူ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မရပ်မနား ပြေးသည်။

ဘယ်တွေ ရောက်လို့ရောက်မှန်း မသိတော့။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးများ ချွန်ကာ မောဟိုက်လွန်းမက

မောဟိုက်၍နေပြီ။

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ခုန်လှုပ်၍နေပြီ။

မောဟိုက်လွန်းသည်မှာ အသက်ပင် ရှူ၍မရ။

ပါးစပ်ကို ဟကာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှူနေရသည်။

မျက်လုံးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရားရေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေပါလား။

ဒါ... ဒါ... ငါ ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ!!...

ကြောက်စိတ်က သူ့ရင်ထဲ ပြန်စိုးမိုးလာသည်။

သူ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ခေါင်းလည်အောင် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေမိသည်။

သို့သော်... အကြောင်းမထူး...

ဘာကိုမှ မမြင်ရ။

ထိုစဉ်...

ရုတ်တရက် လျှပ်စီးကြောင်းတစ်ခုက ထိုးဆင်းလာကာ အမှောင်ထုကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

(ဟင်!!... ဒါ... ဒါ...)

လျှပ်ရောင်ဖြင့် သူရောက်နေသောနေရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်အောင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။

သူ ရောက်နေသောနေရာက သင်္ချိုင်းတစ်ခုပါလား။
ဂျိန်း!!...

နှလုံးကွဲမတတ် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကျယ်လောင်လှသော မိုးကြိုးပစ်သံကြီး ကြားလိုက်ရလျှင် သူ့နှာများကို တင်းကျပ်အောင် ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။

လျှပ်ရောင်များကလည်း အဆက်မပြတ်။

သူ မြင်တွေ့နေရသည်မှာ သူ့ပတ်ပတ်လည်၌ အုတ်ဂူများ၊

သူ ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့ပေမယ့်... သူ့ ခြေထောက်များက ရွေ့လျား၍မရတော့။

မြေကြီးက ဆွင်ဆုပ်ဆွဲထားသလို လေးလံမြဲမြဲနေသည်။

ပြီးတော့... သူ့ကျောပြင်က ကြက်သီးများ အပြည့်ထကာ မိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါ ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ။

သူ အလန့်တကြားဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ခေါင်း နားပန်းကြီးသွားရသည်။

သူ့နောက်ကျောတည့်တည့်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးမကြီး။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကာ ဖွရာကြဲ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသော ဆံပင်များက တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းလျက်။

“သွား... သွား... ခင်ဗျားကြီး ထွက်သွား”

သူ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အားကုန်ကြိုးအော်သည်။

“မလာနဲ့... ကျုပ်ဆီ မလာနဲ့၊ သွား... သွား... အခု ထွက်သွား”

သူ့အော်လေ နာနာဘာဝ အဘွားကြီးက သူနှင့် နီးကပ်လာ လေလေပင် ဖြစ်နေသည်။

လျှပ်ရောင်က ဖွေးဆုတ်နေသော အဘွားကြီးရဲ့မျက်နှာပြင်ကို မီးဆလိုက်များ ထိုးထားသည့်နှယ်... .

နက်ဟောက်လောက် မျက်ကွင်းကြီးများ၊ အက်ကြောင်းများ ထကာ တွန့်ရွဲနေသော ပြာနှမ်းနှမ်း ပါးစပ်ပေါက်... .

ဖွေးဆုတ်နေသော မျက်နှာကြီးက သူ့နှာအရောက်... .

“သွား!!... .”

သူ သွေးပျက်မတတ် အော်လိုက်သည်။

တပြိုင်နက်ထဲပင်... .

အဘွားကြီးလက်ထဲမှ ပြောင်လက်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုက လက်ခနဲ မြောက်တက်ကာ သူ့ရင်ဘတ်တည့်တည့်။

“အား!!... .”

နာကျင်မှုက သူ့အသက်ဝိညာဉ်ကို ဆွဲနှုတ်သွားသည့်အလား။

သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်းအုပ်ရင်း သူ မခံ မရပ်နိုင်စွာ ညည်းညူနေမိသည်။

လည်း မျက်လုံးထဲမှာ မပျောက်သေး။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားလွန်းနေသဖြင့် သူတစ်ယောက်ထဲ မနေရဲ။

ခုနေခါမှာ စကားပြောဖော် တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှ ဖြစ်မည်။

တစ်ယောက်ယောက်နှင့် သူ စကားပြောမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ရှိန်း... ရှိန်း... ထစမ်းပါ မြန်မြန်”

ဝင်းထွဋ် ဘေးခုတင်မှ ရှိန်းကို နှိုးလိုက်သည်။

ရှိန်းမှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

“ဟေ့ကောင် ရှိန်း... ထစမ်းပါဆိုကွာ”

သူ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ အတင်းလှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

ရှိန်းမှာ မျက်လုံးများ လုံးဝမဖွင့်။

သူ လှုပ်နှိုးသောအခါ သူ့လက်အချိန်ဖြင့် ပခုံးများသာ လှုပ်

လာသော ရှိန်းကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ရှိန်း... ဟေ့ကောင် မင်း ဘာဖြစ်...”

ဝင်းထွဋ် စကားမဆုံးခင် စောင်ကို ထိတ်လန့်တကြား ဆွဲဖယ် လိုက်စဉ်... .

“ဟာ!... .”

သူ နောက်ကို ထိတ်လန့်တကြား ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ရှိန်း... ရှိန်း မင်း ဘယ်လိုဖြစ်...”

တုန်လှုပ်ထစ်ငေါ့နေသော သူ့အသံမှာ ရှေ့မဆက်နိုင်။

ရင်ဘတ်မှာ သွေးများ ရွဲနစ်အိုင်ထွန်းကာ ဓါးထိုးခံရပြီး တောင့်တင်းစွာ သေဆုံးလျက်ရှိသော ရှိန်းအဖြစ်ကို သူ့မှာ မယုံကြည် နိုင်စွာ... .

ရှိန်းကို ဘယ်သူကများ အိပ်ပျော်နေတုန်း ဓါးနဲ့ အလစ်ဝင်ထိုး

မျက်လုံးများ ဖွင့်လိုက်စဉ် မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူကို တွေ့ရသည်။

သူ ဘေးကို စမ်းလိုက်သည်။

ချည်စောင်အနီကွက်။

သူ ခေါင်းအောက်မှာ ခေါင်းအုံးမြင့်မြင့်။

ဒါ သူ့အိပ်ရာပဲ။

သူ ဆတ်ခနဲ ထကာ မှုန်ပျသော အလင်းရောင်အောက်မှာ

သူ့ရင်ဘတ်သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ရင်ဘတ်မှာ နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ဝင်နေသော ဓါးမြှောင်မရှိ။

အိုင်ထွန်းနေသော သွေးများလည်း မရှိ။

ဒါဆို... . ခုနက အဖြစ်အပျက်ဟာ အိပ်မက်ပေါ့။

အိပ်မက်ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ကြောက်စိတ်များက မပြယ်တတ်

သေး။

နာနာဘာဝ အဘွားကြီးရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရုပ်သွင်က

သွားရတာလဲ။

ဟိုနာနာဘာဝ မကောင်းဆိုးဝါးမကြီးများလား။

“ရှိန်း.. ရှိန်းရယ်.. မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ သူငယ်ချင်းရယ်”

သူငယ်ချင်းရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မို့ ဝင်းထွဋ် မခံစားနိုင်။

စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။

မျက်ရည်စများ တတွေတွေ ကျကာ.. သူ့စိတ်က ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရာမှ ကြောက်လန့်ခြင်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသည်။

ဒီကောင်ရှိန်းက ဓါးထိုးခံရလို့ သေသွားတာဆိုတော့.. အစိမ်းသေပေါ့။

ဒါဆို..

သူ နောက်ကို မသိမသာ ဆုတ်ရင်း.. ဘေးဘီဝဲယာကို ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်နေမိသည်။

မိုးကလည်း ကောင်းကောင်းမလင်းသေး။

အခန်းထဲမှာ သူနှင့် အစိမ်းသေ အလောင်းပဲ ရှိသည်။

ပြီးတော့.. အလင်းရောင်က မှုန်ဝါးဝါး။

“ရှိန်း.. ရှိန်းရေ၊ ငါ့ကို မခြောက်နဲ့နော်၊ ငါ.. ငါ နဂိုကတည်းက သိပ်ကြောက်တတ်တာ မင်း သိပါတယ်”

သူ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် အစိမ်းသေ အလောင်းကောင်ကြီးကို တီးတိုးတောင်းပန်နေမိသည်။

မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်မိလျှင်.. အလောင်းကောင်ကြီး၏မျက်တောင်များမှာ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်လာတယ် ထင်သည်။

“ရှိန်း.. ရှိန်း.. ငါ့ကို မခြောက်.. မခြောက်နဲ့နော်”

သူ တောင်းပန်နေသော်လည်း အလောင်းကောင်ကြီး၏ မျက်လုံးမှာ ဖျတ်ခနဲဆို ပွင့်လာလေလျှင်..

“သူငယ်ချင်း.. ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ကို မခြောက်ပါနဲ့၊ အီး.. ဟီး.. ဟီး”

သူ ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် လက်နှစ်ဖက် ကားကာ ဟီးချ၍ ငိုနေမိတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်!..”

အလောင်းကောင်ကြီးမှာ ဆတ်ခနဲဆို ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကာ သူ့ကို မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်ပြီး အော်လျှင် သူ့မှာ အောင်မလေးခနဲ အော်ကာ ထခုန်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဝင်းထွဋ်ရာ၊ မိုးတောင် မလင်းသေးဘူး၊ ဘာကိစ္စ ငိုချင်းချနေရတာလဲ!..”

သူ ရှိန်းကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိသည်။

“ငါ ညက ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလဲ မင်းသိရဲ့သားနဲ့၊ နှောင့်ယှက်ရသလားကွ.. တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်”

ရှိန်း သူ့ကို ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းဆဲရေးလေသည်။

“ရှိန်း.. မင်း.. မင်း မသေသေးဘူးလား!”

“နင့်ဘိုးအေ.. ငါက ဘာကိစ္စ သေရမှာလဲ!”

“မင်း.. မင်းရင်ဘတ်မှာ”

ရှိန်းက သူ့ရင်ဘတ်သူ ငုံ့ကြည့်သည်။

တီရှပ်ဖြူဖြူပေါ်မှာ ဖြူဖွေးနေသော အနီကွက်။

“ဒါလား.. ညက အကင်စားတာ အချဉ်ပန်းကန် မှောက်ကျသွားတာလေ၊ မူးမူးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာ၊ အကျိုးတောင် မလဲဖြစ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ.. ဓါးထိုး.. ဓါး”

“ဘာဓါးလဲ.. မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဖို့လား၊ ငါ့ကျောပိုးအိတ်ထဲ ရှာ

၀၀

ကြည့်၊ ဟေ့ကောင်... ငါ အိပ်ရေးမဝသေးဘူး၊ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ စကားမများနဲ့တော့”

ရှိန်းက သူ့ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်ကာ ဆောင်ကြီး အောင့်ကြီးနှင့် စောင်ကို ခေါင်းအထိ ဆွဲခြုံကာ ပြန်အိပ်လေတော့ သည်။

သူ့မှာသာ ဘာကိုမှ မယုံမှတ်နိုင်အောင် အံ့အားသင့်နေရ တော့သည်။

သူ မြင်မက်နေခဲ့တာတွေဟာ အိပ်မက်ဆိုးတွေလား။
သွေးပျက်စရာ ကြောက်မက်ဖွယ် အိပ်မက်ဆိုးတွေလား။
ဒါမှမဟုတ်... .

စဉ်းစားနေရင်းမှ သူ့မျက်နှာပြင်အနှံ့ အကောင်တစ်ကောင် ကောင် ချွတ်တက်သလို ယားယံလာသည်။

သူ အနေရအထိုင်ရ ခက်ကာ မျက်နှာကို လက်သည်းထိပ်များ ဖြင့် ကုတ်ခြစ်နေမိသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဖွေးဆုတ်ဆုတ် မျက်နှာကြီးနှင့် နာနာ ဘဝ အဘွားကြီးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

အခန်း(၂)

“ဟေ့

ကောင် ရှိန်း... မင်း သေချာပြင်ဆင်ထားရဲ့ လား!.. ”

ဥက္ကာက ရှိန်းကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။
ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်သူက မှန်ကို ကြည့်ကာ ဆံပင်ပုံ မပျက်အောင် တသသ လုပ်နေသည်မို့ ဥက္ကာမျက်စိထဲ ခရော့စ်(cross) ဖြစ်နေမိ သည်။

“မေးစရာ လိုသလား၊ ငါ့နာမည် ဘယ်သူလဲ မင်းသိရဲ့သားနဲ့၊ ဥက္ကာရာ၊ ဟေ့ကောင် ဝင်းထွဋ်... ပြောပြလိုက်စမ်းကွာ”

ရှိန်းက ဟန်ပါပါနှင့် ဝင်းထွဋ်ဘက် မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။
“ရှိန်းလေ”

ပြောပြီးလျှင် ဝင်းထွဋ်က ဂျင်မီကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။
“ရှိန်း. . . မာမရှိန်းလေ”

ဂျင်မီက ကနွဲ့ကယ အသံလေးလုပ်ကာ နောက်ဆက်တွဲ ဖြည့်
စွက်တော့ သုံးယောက်သား တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . မင်းတို့ ငါ့ကို ပြိုင်ပွဲဝင်ခါနီး စိတ်အ
နှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတာလား. . . ရှစ်လ်”

ရှိန်း မျက်နှာကြီး နီကာ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ဆိုင်ကယ်လ်ဘီးကို
ဆောင့်ကန်သည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ရှက်ရမ်းမရမ်းနဲ့၊ မင်းကသာ ကေလေး
တသသ လုပ်နေ၊ ဟိုလဒ်က သူ့ဘီးကို တဖူးဖူး မှုတ်နေတာ တွေ့လား”

“အေးလေ. . . ခြင်ထောင်ထဲတောင် ထည့်သိပ်တဲ့ပုံပဲနော်”
“ဆရာကျတဲ့လူတွေအတွက် ဒါတွေ မလိုပါဘူးကွာ”

ဆိုင်ကယ်လ်ကို ချစ်သူရည်းစားလို တယုတယ လုပ်နေသော
ပြိုင်ဘက် ဂျိုးဆိုသောကောင်ဘက် ဘုရိတ်၊ ရှိတ်ရင်း ရှိန်း နှိမ့်ချသည်။

“အပြောမကြီးနဲ့ ရှိန်း၊ ဒီကောင်က အထပ်မြင့် လှေကားထစ်
တွေကတောင် တချိန်ထိုး ဆင်းပြတာတဲ့ ဟေ့ကောင်ရေ”

ဂျင်မီက ရှိန်း မခံချင်ဖြစ်အောင် လေသံပျော့လေးနှင့် ဆွပေး
သည်။

ရှိန်းက ဆွပေးလေ စိတ်ဓါတ်ကြွလေဆိုတာ ငယ်ပေါင်းသူ
ငယ်ချင်းများမို့ သူတို့ သိထားကြပြီးသား။

ဒါလည်း ပြိုင်ပွဲဝင်ခါနီးတိုင်း သူတို့ရဲ့တိုက်စစ်တစ်မျိုးပင်။
လောင်းကြေးကလည်း မက်မောစရာ မြင့်လွန်းနေသည်မို့ ရှိန်း

ကို နိုင်စေချင်သည်မှာ အမှန်။

ရှိန်းကတော့ လေပင် ချွန်လိုက်လျက်. . .

“အ. ထင်. မ. ကြီး. ပါ. ဘူး”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

“အေးပါ. . . ဟိုက မင်းကို ပြန်အထင်သေးတာသာ မခံရ
စေနဲ့”

“စောင့်ကြည့်လိုက် သူငယ်ချင်း”

ပုံစံကြည့်လိုက်လျှင် မြောက်ကြွကြွ ဆောင့်ကြားကြား။

ပြင်ဆင်ထားသည်မှာလည်း ဆိုင်ကယ်ပြိုင်စီးမည့်ပုံထက်
ဟောလီဝုဒ်မင်းသားတစ်ယောက်ပုံစံ ပိုဆန်နေသည်။

သားရေဂျာကင်က ရင်ဘတ်ဆီမှာ ပန်းဖွားများ ကျလျက်။
ဟဲလ်မက်ကလည်း မီးတောက်မီးလျှံပုံစံ အနီရဲရဲ။

လည်သာဖိနပ်က ဒူးအထိ ရှည်ကာ အချွန်အတက်များ ပါ
သေးသည်။

ကျောလယ်ခန့်အထိ ဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်ရှည်တို့ကို ပြောင်
သိမ်းကာ စည်းနှောင်ထားသူမို့ ရှင်းသန့်သောမျက်နှာက ပိုမိုပေါ်လွင်၍

နေပါသည်။

သို့သော်. . .

တစ်ဘက်မှ ပြိုင်ဖက်ဖြစ်သူ ‘ဂျိုး’ နှင့် ယှဉ်လျှင်တော့ ရှိန်းရဲ့
ရှင်းသန့်ချောမွေ့မှုက ငုပ်သွားရသည်။

‘ဂျိုး’ မှာ ခုမှ ဆိုင်ကယ်လောကတွင် နာမည်တက်စ။
မုဆိုးမ မအေးကြီးကို လုပ်ကျွေးနေသောသား။

ထိုကောင်းမှုကုသိုလ်နှင့် ခိုးသားဖြောင့်မတ်မှုကြောင့်ပင် ရှိန်း
တို့လို သားရေဂျာကင်တွေ လည်သာဖိနပ်ရှည်ကြီးတွေ မဝတ်နိုင်ဘဲ

လှိုင်းဂျက်ကက်နှင့် ဝေါ့ကင်းရှူးလေး စီးထားရုံနှင့်ပင် ခြောက်ပေကျော်
သော အရပ်မြင့်ကြီးနှင့် စတိုင်ကျနေတော့ကာ နုဖတ်သောမျက်နှာမှာ

လည်း ကျက်သရေတစ်မျိုးဖြင့် ဝင်းဖန့်တောက်ပနေသည်။

“ရှီ... ”

ကွင်းထဲ ဖိတ်ခေါ်သော ခရာသံ ကြားလျှင် ဂျိုးမှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ် အသင့်တက်ခွဲပြီး ကွင်းထဲ ဆင်းချလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရှိန်းမှာ တော့ ဆိုင်ကယ်ကို လက်ထောက်၊ ခြေကို နောက်ပြန်ကန်လျက် ပီကေဖောက် မပျက်။

“ရှီ... ”

နောက်တစ်ခါ ခရာမှုတ်တော့မှ ရှိန်းက ကွင်းထဲ တရကြမ်း ဆင်းဝင်ချလာသည်။

ရှိန်း ကွင်းထဲ ဝင်လာသည်နှင့် ဆိုင်ကယ်လ်ပရိသတ်များဆီမှ လက်ခေါက်မှုတ်သံ လက်ခုပ်တီးသံများက ဆူညံသွားရသည်။

ရှိန်းက ပရိသတ်ဘက်ကို လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။

ရှိန်းနှင့်ဂျိုး နှစ်ယောက်လုံး ကွင်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ဒိုင်ကပြိုင်ပွဲပုံစံကို သတ်မှတ်သည်။

စည်းကမ်းချက်များ ပြောပြသည်။

“တောင်ကုန်း ကိုးကုန်းကို ကျော်မယ်၊ ချောင်းငယ်သုံးခု ဖြတ်မယ်၊ စည်းကမ်းချက်က ရှေ့က ပိတ်တာမျိုး၊ ကပ်ပြီး ငြိအောင် ဆွဲတာမျိုး မလုပ်ရဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့နော်... သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေး ပြိုင်ကြပါလို့၊ ကဲ... ရယ်ဒီ သရီး တူး ဝမ်း”

ရှိန်းနှင့်ဂျိုး နှစ်ယောက်လုံး အသင့်အနေအထားနှင့် စိတ်တည်ငြိမ်အောင် အာရုံတို့ကို စုစည်းနေကြသည်။

ဒိုင်ဆီမှ ဝီစီသံ ထွက်လာသည်နှင့်...

ဇောင်းမှ လွတ်လိုက်သည့် ပြိုင်မြင်းကြီးများလို တရှိန်ထိုး... အသည်းအေး ရင်ဖိုစေသော သက်စွန့်ဆံဖျား ပြိုင်ပွဲကြီးက စတင်ပါလေပြီ။

“ရှိန်းကွ... ရှိန်း”

“ဂျိုး... ကွ”

အပြိုင်အဆိုင် အော်ဟစ်အားပေးသံများက စည်ညံလျက်... ချောင်းငယ်များကို တရကြမ်း ဖြတ်သည်။ ရေမုန်ရေမွှားများက ရေပန်းကြီးများသဖွယ် ဆိုင်ကယ်လ်ဘေးနှစ်ဖက်မှ လှပစွာ ပန်းထွက်သွားသည်။

တောင်ကုန်းများပေါ် တရှိန်ထိုး တက်သည်။ မြေသင်းခဲ ကမူကလေးများမှာ ဘေးသို့ မီးပန်းများသဖွယ်။

ထို့နောက်... တဟုန်ထိုး ပြန်ဆင်းပြန်သည်။

ချိုင့်များကို ဖြတ်ကျော်ရာတွင် ဆိုင်ကယ်လ်က လူတစ်ရပ်ခန့် အမြင့်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။

ကြည့်နေသောသူများမှာ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ။

ဂျိုးက တက်သစ်စမို့ ပရိသတ်များ သူ့ဘက်ပါအောင် ပိုပြီး ဆွဲဆောင်သည်။

မြေပြင်နှင့် ကပ်လျက်ကလေး ဆွဲမောင်းသည်။

ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ် ခန့်ခန့်ကြီး အိပ်ပြကာ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဆင်းပြသည်။

အဝေးမှ ကြည့်လျှင် လူပျောက်ကာ ဆိုင်ကယ်လ်ကြီးပဲ ဆင်းချလာသလိုလို...

အောက်ရောက်မှ... ဆတ်ခနဲ ပြန်မတ်ကာ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြတော့...

“ဝေး”ခနဲ “ဟေး”ခနဲ တခဲနက် အားပေးသံများမှာ ညံ့သွားတော့သည်။

စတန်မျိုးစုံပြရင်း...

ဂျိုးတစ်ယောက် ရှိန်းကို နှာတဖျားခန့်ကလေး ကပ်ကျော်ကာ

ပန်းဝင်ခဲပါပြီ။

“ဝေး... ဂျိုးကွ... ဂျိုး”

ကွင်းတစ်ခုလုံး ဂျိုးဆိုသော အသံတစ်သံတည်း တပြိုင်နက် ထွက်သည်အထိ ကြောက်ခမန်းလိလိ အားပေးကြလျှင်...

ဂျိုးမှာ အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ဆိုင်ကယ်လ် ပေါ် မတ်တတ်ရပ်လျက် လက်နှစ်ဖက် စုံမြှောက်ကာ လက်မထောင်ပြီး အောင်ပွဲခံခိုက်...

ဒုတ်!...

“အား... သေပါပြီ”

“အံ့မယ်လေး”

ပရိသတ်များဆီမှ အထိတ်တလန့် အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာ ခဲ့သည်။

ဂျိုးမှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျကာ မြေပေါ်မှာ တလိမ့် ခေါက်ကွေး။

ဆိုင်ကယ်မှာလည်း လဲကျလျက်။

ဟဲလ်မက် ဆောင်းထားကာ သတိကြီးသော အနေအထားမှ သာ ဂျိုးတစ်ယောက် ကြီးကြီးမားမား ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကွန်ဂရက် ကျူးလေးရှင်း”

ရှိန်းက သူ ဘာမှမလုပ်ခဲ့သလို လဲကျနေသော ဂျိုးဆီ လာကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးသည်။

ဂျိုးမှာ မြေပြင်ပေါ်မှာ ကုန်းရှန်းထနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရာမှ ရှိန်းကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား အတော်ယုတ်မာတဲ့လူပဲ”

“အား... ဘာလဲ ချာတိတ်ရာ၊ ဘာလိုင်းကြီး စွပ်စွဲနေပါလား”

“ခင်ဗျား မရှက်ဘူးလား၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆိုင်ကယ်လ်ကို နောက်

ကနေ ဝင်ဆောင့်တာ တစ်ကွင်းလုံး မြင်တယ်”

“ဟုတ်လို့လားကွ... မင်းဘာသာ အပျော်လွန်လို့ လဲတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား ပြောင်မငြင်းနဲ့၊ ခင်ဗျား ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားဟာ ရှိန်းတော့ ရှိန်းပဲ၊ ရှိန်းဆာယာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မာမ ရှိန်း... မာမရှိန်း”

“ဟေ့ကောင်... မင်း”

အံ့ကြိတ်လျက် ရှိန်း ဂျင်းအင်္ကျီစကို ဆောင့်ဆွဲသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ချင်လဲ!”

ဂျိုးကလည်း ရှိန်းရင်ဘတ်စကို ပြန်ဆွဲထားသည်။

နှစ်ယောက်သား မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြာကျလောင်ကျွမ်းစေတော့မတတ် စိုက် ကြည့်နေကြသည်။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဆိုင်ကယ်လောကထဲ ရောက်လာသော ချာ တိတ်က စတန်မျိုးစုံ ပြုလျက် သူ့ကို ကပ်ကျောကာ နိုင်သွားသည်မှ ရှိန်းမှာ မခံချိုမခံသာ။

ဖြစ်နိုင်လျှင်... နေရာမှာတင် အသေသတ်ပစ်လိုက်ချင်သည် အထိ မခံချင်စိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်ရိုင်းက သူ့မျက်လုံးများထဲမှာ အပြည့်၊ ပြိုင်ဘက်ကို ချာတိတ်ဆိုပြီး လျှော့တွက်ထားမိသည်ကိုက သူ့အမှား။

“ဟေ့ကောင် ရှိန်း... လွတ်လိုက်ပါကွ၊ ချာတိတ်ကို မလုပ် ပါနဲ့”

ဝင်းထွဋ်က အပြေးဝင်လာကာ တားသည်။

“မင်းဘာသာ သောက်သုံးမကျလို့ ရှုံးတာပဲ... မညစ်နဲ့”

ဂျင်မီက မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ရှိန်းရဲ့ဒေါသများ သူ့

ဘက် လှည့်လာအောင် များခေါ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဂျင်မီ၊ မင်း ဘာစကား ပြောတာလဲ!”

ရှိန်း ဝုန်းခနဲ ထကာ ဂျင်မီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ရှိန်း၊ ဒီပိုက်ဆံရမှ မင်းက ထမင်းစားရ မယ့်ကောင်လား၊ မင်းက ပြိုင်စားနေတဲ့ကောင်လား!”

ဥက္ကာစကားက ရှိန်းကို နှစ်သိမ့်ပေးသလိုနှင့် အနှောင့်အယှက် မလွတ်။

“ဘာဗျ. . . ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ!”

ဂျိုး ဝုန်းခနဲ ထကာ ဥက္ကာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဂျိုး. . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းအမေက ဘာမှာထားလဲ!”

ဂျိုးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဂျိုးကို အတင်းဖက်ကာ ဆွဲ ခေါ်သည်။

အမေဆိုသောအသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် လူသတ်ချင်နေသော သူ့ရဲ့ဒေါသစိတ်ရိုင်းက ငြိမ်ကျသွားသည်။

ဆူပွက်နေသော သွေးများလည်း အေးသွားသည်။

အမေက ရန်ဖြစ်တာ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူးလေ။

“ယောက်ျားမပီသတဲ့ကောင်တွေ. . . ငါ့ကို ပြောသွားလိုက်တာ မိန်းမလို မိန်းမရ”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ. . . ဒီကောင်တွေ ဘာပဲပြောပြော မင်းလုပ်နေတာ မင်းအမေအတွက် မဟုတ်လား၊ မင်းပဲ မင်းအမေကို အိမ်ကလေးတစ်လုံးလောက် ဝယ်ပေးချင်တယ်ဆို၊ ရည်ရွယ်ချက်ကို အတိမ်းစောင်း မခံစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သစ်ပင်မြင့်ရင် လေတိုက်ခံရမှာပဲ၊ ခံနိုင်ရည် ရှိစမ်းပါ”

ကျော်စွာစကားများက သူ့ကို သတိပေးနေသလို။

သူ “ဟူး” ခနဲ သက်ပြင်းရှိုက်ထုတ်ရင်း နောက်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသော လူလေးယောက်ရဲ့မျက်လုံးများ နှင့် တည့်တည့်မတ်မတ် ဆုံသွားရသည်။

ရှိန်း. . . ဝင်းထွဋ်. . . ဂျင်မီနှင့်. . . ဥက္ကာ။

ဒီနယ်မှာ နာမည်ကြီး လူရမ်းကားများ။

ဒီလူများနှင့် ပတ်သက်ခဲ့မိတာကိုက သူ့အမှား။

ကြေးကောင်းရ၍သာ ဒီပြိုင်ပွဲကို ပြိုင်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။

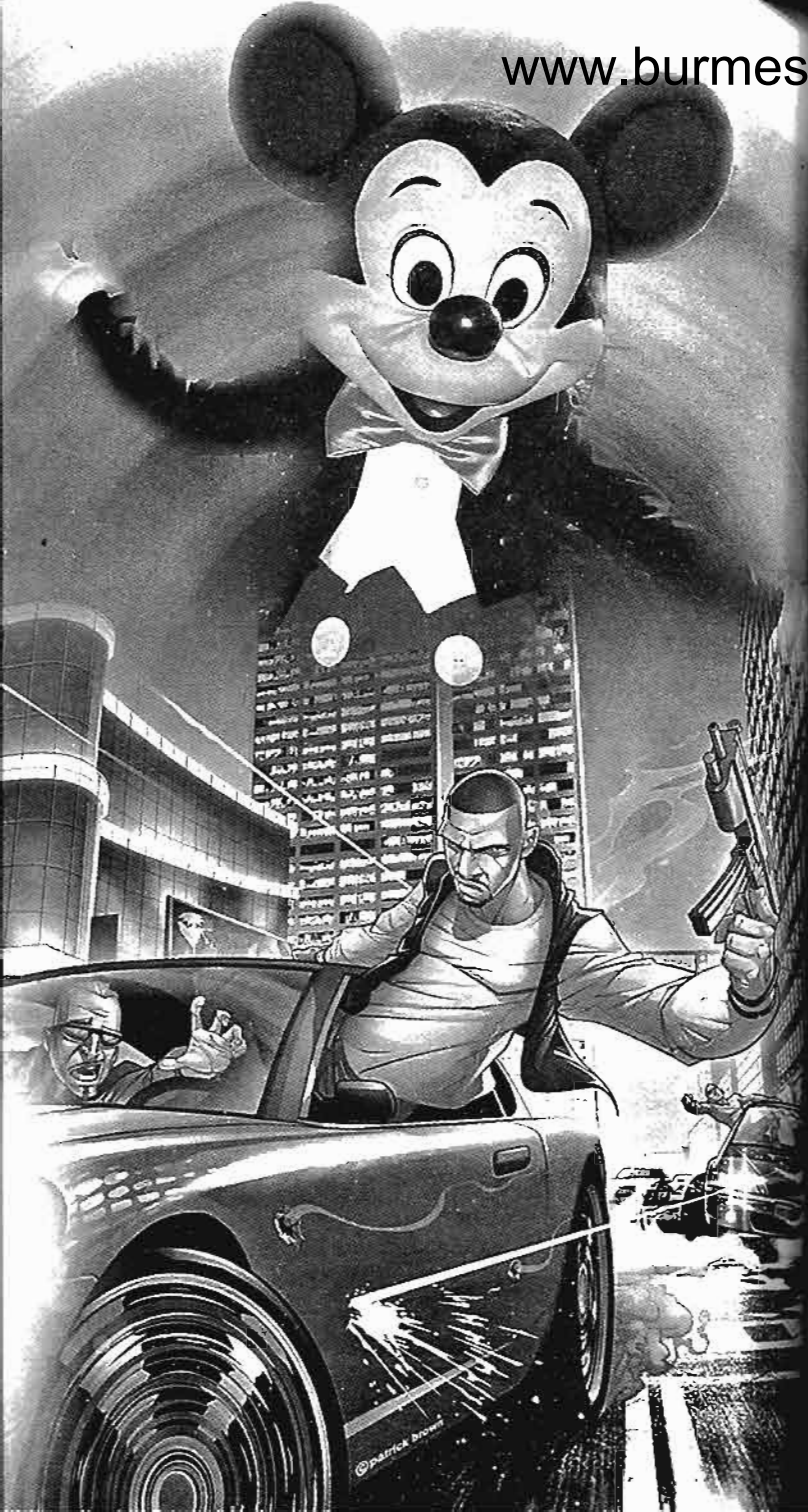
သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသော မျက်လုံးများမှာ ရန်လိုသော အညှိုးတကြီး နိုင်လှသော အကြည့်မျိုးမို့ သူ ကျောထဲ စိမ့်သွားရသည်။

နောက်ဆို ဘယ်လောက်ပဲ ကြေးကောင်းကောင်း၊ ဒီအုပ်စုနှင့် ပတ်သက်မည်ဆိုလျှင် ဝေးဝေးက ရှောင်တော့မည်ဟု. . . ဂျိုး ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

သို့သော်. . .

ကံကြမ္မာက ဂျိုးကို အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေအဖြစ်အပျက် နှင့်. . . ထိုမကောင်းဆိုးဝါး လူရမ်းကားလေးယောက်ရဲ့ လက်ထဲ ထိုး ကျူးခဲ့သောအခါ. . .

အခန်း(၃)

၍

မြို့လေးရဲ့ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်ထဲ... ပန်းခြံများတွင် ဓါတ်ပုံတွဲရိုက်ခံကြသော အရုပ်ကြီးလေးရုပ် ဝင်လာလျှင် အားလုံးသော လူအသီးသီးတို့မှာ... ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ပြုံးစိစိ ဖြစ်ရုံအပြင် မိမိတို့ရဲ့ကံကြမ္မာကို မရိပ်မိနိုင်ကြသေး။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့လက်တွေကို လေထဲ မြှောက်ထားလိုက်ကြပါ”

မစ်ကီမောက်စ် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော အရုပ်တစ်ရုပ်မှ အော်သည်။

ကလေးကစားကွင်းထဲမှ ပရိသတ်တွေကို ထိုအရပ်ကြီးများက နှုတ်ဆက်နေကြမို့ လူတွေ မျက်လုံးထဲမှာ မစိမ်းကြ။

ခုလည်း အပျော်သဘော နောက်နေသည်ပဲ ထင်ကြကာ ပြီး၍ လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ခု ကျွန်တော်တို့က ဓါးမြတိုက်နေကြတာပါ။ ကဲ... ခင်ဗျားတို့မှာ ပါသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို...”

အရပ်ဆီမှ စကားမဆုံးခင်... အားလုံးဆီမှ ရယ်သံတွေ တဝေါဝေါ ထွက်လာသည်။

အနောက်မှ အရပ်တစ်ရပ်က ရွှေတိုးလာကာ...

“ခင်ဗျားတို့ကို နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါသတကြီး အော်ရင်း... လက်ထဲမှ ပစ္စုတို့ကို “ဒိုင်း” ခနဲ အပေါ်ထောင်ပစ်ပြသည်။

ထိုအခါကျမှ ဘဏ်ထဲရှိ လူအားလုံးတို့မှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာကြတော့ကာ စားပွဲအောက်တွေ ပြေးဝင်သူဝင်၊ ကစဉ့်ကလျား ပြေးသူပြေးနှင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားတော့သည်။

ထိုဆူညံပွက်လောရိုက်မှုနှင့် မဆိုင်သလို သီချင်းလေး တအေးအေး လုပ်နေသူက ရှိန်း။

နောက်ကြည့်မှန်လေး ကြည့်လိုက်၊ သီချင်းလေး ဆိုလိုက်နှင့် သူ့တာဝန်က ထိုဆူညံ လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်။

အထဲမှ လေးယောက်ထွက်လာလျှင် သူက အသင့်စောင့်ပြီး ခေါ်ရုံသာ... ဓါးမြတိုက်သည့်အဖွဲ့ထဲမှာ သူ မပါ။

သူ့တာဝန်က လွတ်ရာကင်းရာသို့ ထိုလေးယောက်ကို ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ပို့ပေးဖို့သာ။

ပင်ပန်းသောအလုပ်တွေ သူ သိပ်မလုပ်ချင်။

မဆိုင်ဘဲ အပင်ပန်း ဝင်ခံချင်သူက ညှို့ဆိုသော မိန်းကလေး။

နာမည်နှင့် လိုက်အောင် လူက ညှို့ခါတ်ပြင်းပြင်းနှင့် အမိုက်စား ဖြစ်ပါလျက်...။

မိန်းကလေးနှင့် မဆိုင်သော ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း အလုပ်မျိုးကိုမှ ဝါသနာပါသည်။

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ချင်သည်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပေါ့ဟု သူမဆီမဆိုင် တွေးမိသည်။

သူ့အတွေးမှ မဆုံးသေးခင်...

ရဲကားများ ရောက်လာကာ အားလုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ရှိန်း ကားနောက်ခန်းတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ထားကာ ဘဏ်ရွှေတိုးရပ်ပေးလိုက်သည်။

ဟိုကောင်တွေ အထုပ်ကိုယ်စီ လွယ်ကာ ဘဏ်ထဲမှ ကမူးရှုထိုး ထွက်ပြေးလာကြသည်။

အရပ်ဝတ်စုံများလည်း လမ်းပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲလျက်...

“ဒိုင်း” ခနဲ သေနတ်သံနှင့်အတူ တစ်ယောက်တော့ ထိပြီဟု သူသိလိုက်သည်။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကြည့်လိုက်တော့ လဲကျသွားသူက ညှို့။

“ဟာ... ညှို့ကို ထိသွားပြီ”

သူ အံ့အားသင့်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျနေသော ညှို့ကို ဂျင်မီ ဝင်းထွဋ်နှင့် ဥက္ကာတို့ သုံးယောက်သား ဖြတ်သန်းကျော်လွှားလာခဲ့ကြသည်။

“ဂျင်မီ... ဂျင်မီ... ငါ့ကို ထိသွားပြီ၊ ငါ့ကို တွဲခေါ်ပါဦး”

ညှို့က အနီးရှိ ဂျင်မီကို အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းသည်။

“ဆောရီးပဲဟာ... ငါ့မှာ နင့်ကို တွဲခေါ်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ဂျင်မီက ညှို့ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်။

ကျော်လွှားခဲ့ရင်းက ပြန်ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“တောက်!”

ညို့က နာနာကြည်းကြည်း တောက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

မျက်လုံးများကလည်း နာကြည်းစွာ ဂျင်မီကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဂျင်မီတို့တတွေကတော့ ရှိန်း အသင့်ဖွင့်ထားပေးသော ကားတံခါးပေါ် အလှအယက် ပြေးတက်သွားကြပြီ။

သူမကို တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်ကြ။

မိမိကတော့ မိန်းမသားတန်မဲ့ သူတို့နှင့်တန်းတူ အပင်ပန်းခံခဲ့လိုက်ရတာ စွန့်စားလိုက်ရတာ. . . ။

ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် မရှိတဲ့လူတွေ။

ယောက်ျားမပီသတဲ့လူတွေ။

ဘယ်ဘဝ ရောက်နေနေ ဒင်းတို့လေးယောက်ကို တုံ့ပြန်ကလေးစားချေခွင့် ရပါစေသား။

အထူးသဖြင့် ကူညီကယ်ဆယ်နိုင်ရဲ့သားနဲ့ တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ခဲ့တဲ့ ဂျင်မီဆိုတဲ့လူ။

အတ္တသမား. . . ။

ညို့မှာ အတ္တသမား တကိုယ်ကောင်းသမားတို့ကို သယ်ဆောင်ထွက်ပြေးသွားသော ကားနောက်မြီးကို အညှိုးတကြီးဖြင့် နာနာကြည်းကြည်း စိုက်ကြည့်လျက်. . .

မျက်လုံးများ ဖွင့်လျက်သားနှင့်ပင် လဲပြိုကျသွားခဲ့ချေပြီ။

ကားကတော့ တရကြမ်း ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

“ဟေး. . . ဂျိုးငှက်ကလေးပါလား၊ မင်းသတင်းကြားတယ်၊ ဟိုလမ်းသရဲကို နိုင်လိုက်တယ်ဆို၊ အချို့ကြီးပဲဆို၊ ညနေကျ ဘီယာတိုက်ရမယ်နော်”

သူ့ကို ညီအရင်းလို ခင်သော ကိုသိန်းထွန်းကြီးက နှုတ်ဆက်သည်။

ရင်းနှီးသော သူ အတော်များများက သူ့ကို ဂျိုးငှက်ကလေး ငြိမ်းချမ်းရေး ငှက်ကလေးဟု ခေါ်တတ်ကြသည်။

“ကိုသိန်းထွန်းကြီးရာ. . . အဲဒီလမ်းသရဲ ယုတ်မာလိုက်တာ၊ ကံကောင်းလို့ ကျွန်တော် မသေတာ”

“အာ. . . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ စတန့်တွေ အမျိုးမျိုး လုပ်ပြတာတောင် ပွန်းရာရှုရာ မရှိတဲ့သူက”

“ဒီလူ ဘယ်လောက်တောင် ယုတ်မာလိုက်သလဲဆို. . . သူက ကိုသိန်းထွန်းကို သူ အောင်ပွဲခံ စတန့်ပြနေတုန်း ရှိန်း

ဆိုသည့်လူ ဆိုင်ကယ်လ်ကို နောက်မှ ဝင်ကြိုးသည့်အကြောင်း ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ဂျိုးရာ. . . မင်းအမေအတွက် အိမ်လေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးချင်လို့ မင်းငွေစုနေတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ကို အဲဒီကောင်တွေအုပ်စုနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့၊ ဒီကောင်တွေက လက်မခွံတွေ၊ ကိုယ်နဲ့ တန်ဖိုးချင်း တူတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေက ငဲ့စရာမရှိတဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားတွေ၊ မင်းမှာက မအေးကြီးတစ်ယောက်လုံး ငဲ့စရာ ရှိသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်လည်း နောက်ကို သူတို့တွေနဲ့ မပတ်သက်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မှာထားတဲ့ MP4 player ရော ရပြီလား”

“ရပါပြီကွာ. . . အီးယားဖုန်းလည်း အကောင်းစား၊ ရော. . . မင်း သိပ်ခရေစီ ဖြစ်မှန်းသိလို့ မင်းအတွက် ပရဲဆင့်န့်”

“အာ. . . အစ်ကိုရာ ပိုက်ဆံယူပါ၊ ဒီကောင်က ဈေးမသေးဘူး၊ ကျွန်တော်သိတယ်”

“ယူစမ်းပါ ငါ့ညီရာ၊ မင်းက ငါ့ဆိုင်ကို မကြာခဏ စောင့်ပေးနေတာပဲ၊ အဟဲ့. . . အခုလည်း လာဘ်ထိုးတာ ကြိုပြီးတော့”

“ရပါတယ်. . . လစ်တော့မလို့လား!”

“အေး. . . မင်းကို စောင့်နေတာ၊ လေဒီက စောင့်နေလောက်ပြီ”

“ကဲပါ. . . သွားပါ၊ အစ်ကို ပြန်မလာမချင်း ကျွန်တော် ဘယ်မှ မသွားဘူး”

“ကျေးဇူးပဲကွာ. . . အဲဒီမှာ ထမင်းချိုင့် ရှိတယ်၊ ဆာရင် ဖွင့်စား၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်ရင် ဘေးဆိုင်က မှာသောက်၊ ကိုယ်တော့ လစ်ပြီဟေ့”

ကိုသိန်းထွန်းကြီး မှီရသောမျက်နှာနှင့် ထွက်သွားချေပြီ။ သူကလည်း MP4 player လေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုသိန်းထွန်းရဲ့ လှုပ်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ အကျအန နေရာယူလိုက်သည်။

ear phone ကို နားမှာ တပ်အပြီး ဖွင့်လိုက်တာနှင့် ငြိမ်ညောင်းသာယာသော သီချင်းပင်လယ်ကြီးထဲ သူ စီးမျောသွားတော့သည်။

ဂီတကို ခံစားလိုက်ရပြီဆိုလျှင် တလောကလုံးကို သူမေ့ပြီ။ ဘာကို ဘာဆိုမှ မသိတော့။ သူ့စိတ်အာရုံတစ်ခုလုံး သီချင်းများထဲ မျောပါသွားခိုက်. . .

ဝုန်း!! . . .
ဆိုင်တစ်ခုလုံး ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ တုန်ဟည်းသွားသည်။ သူ ထိတ်လန့်တကြား ထကြည့်လိုက်သောအခါ. . .
ဆိုင်ထဲကို ကားတစ်စီးက အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်တိုက်ပြီး ကျွဲဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး. . .

“အား. . .”
အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်မိပြီးသည့်နောက် သွေးပျက်မတုတ် နာကျင်မှုနှင့်အတူ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ မြောက်တက်သွားသည်။

အခန်း(၄)

Uထမဆုံး သတိပြန်ဝင်လာသူမှာ ရှိန်းဖြစ်သည်။

သတိရလျှင်ရချင်း တစ်သက်လုံး တယုတယ ထားခဲ့သော . .
သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မရဲတရဲ ကိုင်တွယ်မိလျက် . . .

“ငါ့ . . ငါ့မျက်နှာ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ . . .”

အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေလွင့်စင်နေသော ကားရှေ့ မှန်
ချပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သူ ဆောက်တည်ရာမရအောင် တုန်လှုပ်နေမိ
သည်။

နောက်ခန်းထဲမှာ ခေါင်းကြီး ငိုက်စိုက်ကျကာ သတိလစ်နေ
သော ဥက္ကဏ္ဍကို အတင်းဆွဲလှုပ်ခါလျက် . . .

“ဥက္ကာ . . . ဥက္ကာ . . . ထစမ်းပါ မြန်မြန်၊ ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မှန်စတွေ စိုက်ဝင်နေသလားလို့”

ဥက္ကာမှာ တအင်းအင်း ညည်းညူကာ သတိပြန်ရလာသည်။

“ငါ့ . . . ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မှန် . . . မှန်စတွေ”

“ဘာမှန်စမှ မရှိဘူး၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင် . . . ကားမောင်းလိုက်ရင် သောက်ရမ်းချည်းပဲ၊ တစ်လမ်းလုံးလည်း မင်းဝင်တိုက်ခဲ့တာ မနည်းဘူးဘဲ၊ မင်းတိုက်ခဲ့သမျှသာ အလျော်ပေးရမယ်ဆိုရင် ဝတ်စရာ အကျီတောင် ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ငါ့ကို ကားမောင်းဖို့တာဝန် ဘာလို့ ပေးခဲ့သေးလဲ၊ မင်းမောင်းပါလား”

“မင်းကရော ခါးပြတိုက်ရဲလောက်တဲ့သတ္တိ ရှိလို့လား၊ ခွေးလောက်သာ ကားနဲ့ တိုက်ရဲတဲ့ကောင်က၊ ခု ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ မသိတော့ဘူး၊ အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

ဥက္ကာက ညည်းညူရင်း ကားထဲမှ ထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

သူ့ခြေရင်းမှာ ခိုးလိုးခုလု . . . အလန့်တကြား ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မှောက်လျက်လဲကျနေသော ဂျင်မီ။

လည်ပင်းကြီးမှာ စောင်းလျက်။

“ဟေ့ကောင် ဂျင်မီ . . . ထစမ်း”

ဥက္ကာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် လှမ်းကန်ထည့်လိုက်သည်။

ဂျင်မီက ‘အား’ ခနဲ အော်ကာ လည်ပင်းကို အုပ်ကိုင်လျက် ကုန်းရုန်းထလာသည်။

“ငါ့ . . . ငါ့လည်ပင်း”

ဂျင်မီလည်ပင်းမှာ ဘာနဲ့ ထိခိုက်ထားမိတယ်မသိ၊ အစင်းကြောင်းကြီးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ တစ်ခုခုနဲ့ ရှိမိထားတာ ဖြစ်ရ

မယ်”

“ဟိုကောင် မာမရှိန်း ငါတို့အားလုံးကို သေတွင်းပို့တာ”

ဂျင်မီက ရှိန်းကို ဒေါသတကြီး ကျိန်ဆဲသည်။

“ရဲကားနဲ့ မတိုးအောင် ခွေးပြေးဝက်ပြေး မောင်းရတာကို လည်း ပြောဦးလေ”

ရှိန်းက မျက်နှာကို မဝံ့မရဲ ကိုင်တွယ်ကြည့်နေရာမှ ဂျင်မီကို ပြန်အော်ပြောသည်။

“ဘဏ်ကို ခါးပြတိုက်ဖို့ စပြီးအကြံပေးခဲ့တဲ့ ဟိုခွေးသူခိုး ဘယ်မှာလဲ၊ ဒါတွေအားလုံး ဒီကောင်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ”

ဂျင်မီက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို လှည့်ရမ်းသည်။

သူ့လည်ပင်းမှာ သေရာပါ ဒဏ်ရာကြီး ရခဲ့သည်မို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ မကျေနပ်။

သူ အစဖော်လိုက်တော့မှ ဥက္ကာနှင့်ရှိန်းပါ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရသွားခဲ့တော့သည်။

“ဝင်းထွဋ် . . . ဝင်းထွဋ်ရော . . . ဒီကောင် ဘယ်ရောက်နေလဲ!”

သူတို့သုံးယောက် ကားထဲမှာ ဒရောသောပါး ထွက်လိုက်တော့မှ အပြင်မှာ မှောက်လျက်ကြီး လဲကျငြိမ်သက်နေသော ဝင်းထွဋ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွဲရွဲစိုလျက်။

ရှိန်းဟာ ကပျာကယာ ပြေးထူဆွဲမသည်။

“ဝင်းထွဋ် . . . ဝင်းထွဋ် သူငယ်ချင်း”

မေးစပ်ကို နှစ်ချက်သုံးချက် ရိုက်လိုက်တော့မှ ဝင်းထွဋ် လှုပ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ဝင်းထွဋ် သတိရလာပြီ”

ရှိန်းဟာ ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။

ဝင်းထွဋ်က မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လျှင်ကြည့်ချင်း ရှိန်းကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ချက်ချင်း ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းထွက်ကာ . .

“ရှိန်း. . မင်း. . မင်း. . မသေ. . မသေသေးဘူးလား!”

“ဘယ်သူမှ မသေသေးဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်းလည်း မသေဘူး၊ သွေးရှူးသွေးတန်းတွေ ပြောမနေနဲ့”

“တကယ်. . တကယ်နော်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ. . . တကယ်ဆို ငါတို့အားလုံး သေနိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ဟာ. . . ဟိုမှာ ဟိုမှာ တစ်ယောက် လဲကျနေတယ်”

ဝင်းထွဋ် ထိတ်လန့်တကြား လက်ညှိုးထိုးပြရာဆီ သူတို့အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ear phone ကို နားမှာ တပ်လျက်သားနှင့် လဲကျနေသော လူတစ်ယောက်။

ဝင်းထွဋ်က ပြေးသွားကာ မျက်နှာကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

“ဟာ. . . ဂျိုးဆိုတဲ့ ချာတိတ်ပဲကွ၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ရေစက်လာ ဆုံတယ်”

“ရှိန်း. . . မင်း ဒီချာတိတ်ကို မကျေနပ်လို့များ ဆိုင်ကို တမင် ဝင်ကြိုးပစ်တာလား”

လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာအတွက် ခုထိ မကျေနပ်ချင်သေးသော ဂျင်မီက မယုံသင်္ကာ လှမ်းမေးသည်။

“မင်းဘိုးအေ”

ရှိန်း ပြန်ဆဲရေးသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . နေဦးကွ၊ ဒီချာတိတ် သွေးခွန်နေသေးတယ်၊ အသားလည်း နွေးနေသေးတယ်”

ဝင်းထွဋ်က ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောသည်။
ဂျိုးရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်မိရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို

သတိရကာ ကိုယ့်လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုယ်ပြန်စမ်းကြည့်မိပြီးလျှင် ဝင်းထွဋ်မျက်လုံးများ ပြူးသွားရသည်။

“ဟာ. . . ဟေ့. . . ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါ. . . ငါ သွေးမခွန် တော့ဘူးကွာ”

ထိုအသိနှင့်အတူ ကြက်သီးမွေးညင်းများ တဖြန်းဖြန်း ထလျက် သူ့ဆံပင်မွေးများ ကြောက်လန့်တကြား ထောင်သွားကြသည်။

အားလုံးက ဝင်းထွဋ်ကို ကြောင်လိုက်တာဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . ငါ တကယ်ပြောနေတာကွ၊ ငါ. . . ငါ အသားတွေလည်း အေးစက်နေတာပဲ၊ ရေ. . . ရေခဲကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်လား. . . ဒါဆို မင်းက dead body မို့လို့ပေါ့”

ရှိန်းက ဝင်းထွဋ် ကြောက်တတ်မှန်း သိတာမို့ တမင်ကလိလိုက်လျှင်. . . ဂျင်မီနှင့် ဥက္ကာမှာ တဟားဟား အော်ရယ်ပြီး ဝင်းထွဋ်ကို လှောင်ကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . ငါ. . . ငါ တကယ်ပြောနေတာကွ၊ မင်း. . . မင်းတို့ရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်စမ်းကြည့်ကြပါဦး”

ရှိန်းက ဝင်းထွဋ်စကားကို တကယ်ကြောက်သွားသလို ပုံဖမ်းကာ မျက်လုံးကြီး ပြူးလျက် ကိုယ့်လက်ကောက်ဝတ်ကို သွေးခွန်နှုန်းစမ်းကြည့်ကာ. . .

“မိုင်ဂေါ့ဒ်. . . ငါလည်း သွေးမတိုးတော့ဘူး သူငယ်ချင်း၊ အသားတွေလည်း အေးစက်နေတာပဲ၊ ရေခဲတိုက်ထဲက ခုမှ ထွက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဂျင်မီနဲ့ ဥက္ကာရေ၊ ငါလည်း dead body ပဲကွ၊ ဂစ်. . . ဂစ်”

ရှိန်းက လျှာတစ်လစ် ထုတ်ပြကာ တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်ပြသည်။

ဝင်းထွဋ်က... အလေးအနက် မထားဘဲ လှောင်နေသော ရှိန်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်ယှက်သွားတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့ ကြောင်နေဖို့ အချိန် ရသေးလား၊ ရဲတွေ ရောက်လာရင် အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်၊ ဂျင် မိ... ဟိုကောင်ကို ဆွဲထူလိုက်စမ်း”

ဥက္ကာက သူတို့အားလုံးကို ဟောက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ထစမ်း... နှပ်မနေနဲ့”

ဂျင်မိက ဂျိုးကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဆွဲထူကာ... နံရံဆီ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဂျင်မိ... စွတ်လုပ်မနေနဲ့၊ ကားတိုက်လို့ မသေ ဘဲ မင်းလုပ်မှ အသက်ထွက်သွားဦးမယ်”

ဥက္ကာက ဂျင်မိကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ် သတိပေးသည်။

“အ... ကျွတ်... ကျွတ်”

ဂျိုး နံရံကို လက်ထောက်ရင်း တညည်းညည်း တညူညူနဲ့ သတိရလာသည်။

မျက်လုံးများ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း သူ့ကို ရန်လိုစွာ စိုက်ကြည့်နေကြ သော ရှိန်းတို့လေးယောက်သားကို မြင်လိုက်ရလျှင် အံ့အားသင့်သွား ရသည်။

“ခင်... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ!”

“မင်းကိုလား... ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်လူသားအဖြစ် ရဲသွင်းပြစား မလို့”

ရှိန်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက်သားကို ခပ်လှောင်လှောင် ကလေး ပြောကာ တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

ဂျိုးတစ်ယောက် အလှောင်ခံလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲ အတော် ကလေး မခံချင် ဖြစ်သွားရသော်လည်း မတ်မတ်မျှ မရပ်နိုင်လောက်

အောင် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေသည့်အရှိန်နှင့်... သူတို့က အုပ်စု တောင့်နေရာ မခံချင်သော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်သည့် အနေအထား မှဲ့ စိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။

“ဝင်းထွဋ်နဲ့ဂျင်မိ... ဒီကောင်ကို ခေါ်လာခဲ့စမ်း”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ!”

“ခါးစာခံ လုပ်ဖို့ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ဒီလောက်မှ မစဉ်းစားမိကြ ဘူးလား၊ မင်းတို့က ဒီနေရာက ထွက်ဖို့ မစဉ်းစားမိကြတော့ဘူးလား၊ ဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေကြတော့မှာလား!”

ဥက္ကာ ဖိဟောက်တော့မှ သူတို့ အသီးသီး စဉ်းစားမိကြတော့ သည်။

သူတို့ ဘာလို့များ ဥက္ကာပြောသလို မစဉ်းစားမိကြပါလိမ့်။

ဒါကြောင့်လည်း ဥက္ကာဟာ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ခေါင်းဆောင် နေရာ ရောက်နေတာ။

အစစအရာရာ သူတို့ထက် လာဘ်မြင်ကာ စီမံညွှန်ကြားနိုင် စွမ်းလည်း ရှိသည်... ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည်။

“ငါတို့ ဘယ်လို ပြန်ထွက်ကြမှာလဲ!”

ဝင်းထွဋ်က ဂျိုးလက်များကို နောက်ပြန်ချုပ်ရင်း ဥက္ကာကို လှမ်း မေးသည်။

ဂျိုးကတော့ သန်မာလှသော ဝင်းထွဋ်ရဲ့လက်များနှင့် အချုပ်ခံ ထားရတာကြောင့် နာကျင်လွန်းရသည့်အထဲ စိတ်များ ညစ်ညူးနေ မိသည်။

ဘယ်လိုအကူသိုလ်ကြောင့် ဒီလူရမ်းကားတွေလက်ထဲ ယုန် ကလေးတစ်ကောင် ထောင်ချောက်မိတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကျရောက်ရတာလဲ။

ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ ကျိန်ဆိုခဲ့ပြီးကာမှ ဘာ ဖြစ်လို့များ ရေစက်ထပ်ဆုံရတာလဲ။

သူ့ကို ချုပ်ထားသော ဝင်းထွဋ်ရဲ့လက်များမှာ မီးတစ်စမျှ ပူ
လောင်လှရာ သူ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး...

“ကျွန်တော် ထွက်မပြေးပါဘူးဗျာ... ချုပ်ထားပါနဲ့”

ပြောလိုက်ကာမှ ထိုလူ့လက်များမှာ ပိုတင်းကြပ်လာသည်။

တကယ့်ကို မီးပြင်းပြင်းနှင့် ထိုးထားသလို သူ့မှာ ခံစားရတာ
ကြောင့် ချွေးများ ပြိုက်ပြိုက် ကျလာရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါတို့ ဘယ်လို ပြန်ထွက်ကြမှာလဲ၊ စဉ်း
စားကြစမ်းပါဦး၊ ရှေ့မှာတော့ စိစိညက်ညက် ကြေနေပြီ၊ ပြီးတော့...
ထွက်လို့ရတယ် ထားဦး၊ ရဲတွေ ရောက်နေရင်...”

ဂျင်မီက စိုးရိမ်တကြီး ပြောသည်။

ဂျိုးက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ကာ...

“ဆိုင်နောက်ဘက်မှာ လမ်းရှိတယ်... ထွက်လို့ရတယ်”

ဒီလိုမှ ဖွင့်မပြောလို့လည်း မဖြစ်တော့၊ ဒီလူတွေလက်ထဲက
သူ ဘယ်လို ရုန်းထွက်ရမှာလိမ့်။

“သေချာရဲ့လား ဟေ့ကောင်”

ဥက္ကာဆိုသူက မယုံကြည်ဟန်နှင့် ထပ်မေးသည်မို့ ဂျိုး ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို... သွား ရှေ့က၊ ကလိမ်ကကျစ်တော့ လုပ်မယ် မကြံ
နဲ့နော် ဟေ့ကောင်... ခေါင်းပြတ်သွားမယ်”

ဝင်းထွဋ်ဆိုသူက အေးစက်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် သူ
လည်ကုပ်ကို ထောက်ထားရင်း ရှေ့ကို တွန်းထုတ်သည်။

ဒီလူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတာလဲလို့
သူ တွေးမိသွားသည်။

သူ အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်နေသော ပစ္စည်းများကို ကျော်ခွဲ တွန်း
တိုက်ရင်း ဆိုင်နောက်ပေါက်မှ အပြင်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ထွက်ရသည်။

အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့်... သူတို့အားလုံး ကြောက်လန့်
ကြောင်အမ်းသွားရသည်။

နောက်ဖေးလမ်းသွယ်ကလေး မရှိတော့။

အရာအားလုံးက ဟာလာဟင်းလင်း။

အေးစက်ခြောက်ကပ်နေသော လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး။

သူတို့ရှေ့မြင်ကွင်းမှာ မဆုံးနိုင်အောင် ကျယ်ပြောလွန်းလှ
သည်။

မိုးလိုလို မြူလိုလို အမှုန်အမွှားများကလည်း သူတို့ကို ရစ်ပတ်
ထားသလိုလို။

“ဒါ... ဒါ ဘယ်နေရာလဲ!”

ပထမဆုံး အသံထွက်လာသူက ဝင်းထွဋ်။

အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက် ဘေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် ကျီးကန်း
တောင်းမှောက်ဖြစ်ကာ ဆောက်တည်ရာမရ။

“ငါ... ငါတို့ ဘယ်ကိုရောက်နေကြတာလဲဟင်၊ တစ်ခါမှ
ဒီလိုနေရာမျိုး မရောက်ဖူးပါဘူး”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ် ဝင်းထွဋ် ငါ ဘာ
တစ်ခုမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး”

ဥက္ကာ လှမ်းဟောက်တော့မှ ဝင်းထွဋ် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်
နှင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။

ဝင်းထွဋ် စိတ်ထဲမှာတော့ ဒါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွေးဇိုးသားဇိုး
မဟုတ်လို့ ထိတ်လန့်နေမိသည်။

သူ့လောက်သာ မကြောက်တတ်ကြရင် ရှိမည်။ ရှိန်းနှင့် ဂျင်မီ
လည်း လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ကြည့်နေကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ ဒီနေရာက တစ်မျိုးကြီးပဲ ခုနက
နဲ့ ဘာလို့ မတူတော့တာလဲ၊ ရာသီဥတုလည်း မတူဘူး၊ ဘာမှ မတူတော့

ဘူးနော်”

ရိုန်းက မြူမှုန်လိုလို မိုးမှုန်လိုလို အမှုန်များကို အမိပ္ပါယ်မဲ့
ဖမ်းဆုပ်ရင်း အံ့ဩတကြီး ပြောသည်။

“စိုစိုစွတ်စွတ်နဲ့ . . ဒါပေမယ့် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းနဲ့ အေးစက်
စက်ကြီးကွာ၊ ငါတော့ တခြားကမ္ဘာများ ရောက်သွားသလားလို့တောင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မိတယ်”

ဂျင်မီကလည်း ရိုန်းစကားကို ထောက်ခံသည်။

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အရေး
ကြုံလာလျှင် အသင့်ဖြစ်အောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျော
ချင်း ကပ်ထားလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ အခြောက်တွေ”
ဥက္ကာက ထဆဲရေးသည်။

သို့သော် . . .

သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒီနေရာကို စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေခဲ့သည်။
ဒီနေရာက သူတို့နှင့် ကင်းကွာ စိမ်းသက်လွန်းနေသည်။

ဂျင်မီပြောသလို တခြားကမ္ဘာလို့တောင် စိတ်ထဲ ထင်မှတ်ချင်

စရာ။

သူတို့အားလုံး၏ရင်ထဲ ပဟေဠိမေးခွန်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေဆဲ
သိပ်မကြာခင်မှာ အဖြေကို ချောက်ချားဖွယ် သိရှိရလေတော့သည်။
စင်စစ်တော့ ဒီနေရာမှာ . . .

စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကို ရလိုက်သလို ရှိတာကြောင့် သူတို့အားလုံး
မတိုင်ပင်ထားဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ငါ . . ငါ့နှာခေါင်းထဲ စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့ကြီး ရတယ်”

ဝင်းထွဋ်က ရိုန်းနား ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ငါရောပဲ . . ဘာနဲ့ကြီးလဲ မသိဘူးနော်”

သူတို့ တီးတိုးပြောကြဆဲ အနံ့ကြီးမှာ ပိုပြင်းထန်လာသည်။

ပို၍နီးကပ်လာသလိုမျိုး သူတို့ ခံစားကြရဆဲ။

“ဝေါ! . . .”

ဟိုးအဝေးကြီးမှ လာသော ပြင်းထန်လှသောလေသံကို ကြား
လိုက်ရပြီး သူတို့အားလုံး လေအရှိန်ကြောင့် ဆံပင်များ ဖွာလန်ကြကာ
အဝတ်အစားများမှာလည်း လွင့်တော့မတတ်။

“လေပြင်းတယ်နော် အရမ်းပဲ”

“ဒီထက်ပြင်းရင် ငါတို့တောင် လွင့်သွားနိုင်တယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ... တိတ်တိတ်နေကြစမ်း၊ ဒါ သဘာဝလေ
မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ အသံကို သေချာနားထောင်စမ်း”
ဥက္ကာက သူတို့ကို တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပေးသည်။
သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်နားထောင်နေကြစဉ်...
“ဘော်... ဘူ”
အဝေးဆီမှ ဥဩဆွဲသံ။
“ရထားဥဩသံ”
ဥက္ကာက တီးတိုးရေရွတ်သည်။
လွင်ပြင်ကျယ်နှင့် မီးရထား။
သူ့ စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးလေးလံသွားရသည်။
ဥဩဆွဲသံမှာ နီးကပ်လာလေ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလေ
ဖြစ်သည်။
ကျောထဲ ချမ်းစိမ့်စေသော အက်ကွဲကွဲ အသံမျိုးကြီး။
သူ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထခိုက်...
“ဟေ့... ဟေ့ကောင်တွေ နောက်လှည့်ကြည့်ကြစမ်း မြန်မြန်”
ဝင်းထွဋ်ဆိုသူ အလန်တကြား ထအော်လေလျှင် သူတို့အား
လုံး နောက်ကို အမြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
သံလမ်း...
ဇလီဖားတုံးများ...
“ဒါ... ဒါတွေက ဘယ်လို!...”
“ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်ကထပေါ်လာတာလဲ!”
“ခုနက မရှိဘူး... သေချာတယ်”
တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစီ ထင်ကြေးပေး ဝေဖန်နေကြခိုက်...
အရှိန်ပြင်းထန်လှသော ရထားကြီးတစ်စင်းမှာ သူတို့ရှေ့တည့်တည့်
ဆိုက်ရောက်လို့ လာခဲ့သည်။

ရထားဆီမှ ပျံ့ထွက်လာသော အလင်းရောင်မှာ အဝါရောင်
လည်း မဟုတ်၊ အနီရောင်လည်း မဟုတ်။
ပြာနွမ်းနွမ်းကြီး ဖြစ်သည်။
ထိုရထားကြီး ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်နှင့် သူတို့ရင်ထဲ၌ အေး
စက်စက် ချောက်ချောက်ချားချားကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။
သူတို့ဝိညာဉ်ကို ဆွဲယူသိမ်းပိုက်လိုက်သလိုမျိုး ခံစားရကာ
ရထားကြီးကို မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင်လို ကြည့်နေမိသည်။
“ကဲ... လာ... လာ... တက်ကြ၊ မင်းတို့ကို လာခေါ်တာ”
ဘုရား...
သူတို့ ဆံပင်မွေးညင်းများ တစ်ပင်မကျန် ထောင်ထသွားသည်
အထိ ကြောက်စိတ်များ ပြည့်လျှံသွားသည်။
တွဲပေါက်မှာ ပေါ်လာသော အဘိုးကြီးရဲ့မျက်နှာမှာ အသက်
မပါသလိုပဲဟု ဂျိုးစိတ်ထဲ ထင်မိသည်။
မျက်နှာသေကြီး။
နောက်တစ်ခါ ထပ်မကြည့်ရဲတော့လောက်အောင် ဂျိုးခေါင်း
ကို အတင်းငုံ့စိုက်ထားမိသည်။
“တက်ကြ”
ဩဇာအပြည့်ပါသော အသံနက်ကြီးကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး
တုန်သွားရသည်။
ဟင့်အင်း...
မတက်ဘူး။
“ဒါဟာ မကောင်းဆိုးဝါး ရထားကြီး”
ဂျိုး စိတ်ထဲက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းဆန်နေမိသည်။
“ဟေ့ကောင်တွေ... ဘာကြောင်နေတာလဲ တက်လေ၊ ဟိုမှာ
ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား!”

ဥက္ကာဆိုသူက သူတို့တွေကို နောက်မှနေ တွန်းထိုးကာ ရထား
ဆီ ပို့သည်။

သူတို့တွေအားလုံးမှာ ထိုရထားကြီးရဲ့ဆွဲငင်သိမ်းပိုက်ခြင်း
ခံရသော ရာဇဝတ်သားများကဲ့သို့ မျက်လုံးများမှာ အားလုံး အသက်
မဲ့နေသလို. . .

“ဟေ့ကောင်. . . တက်၊ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ သွား. . .
ရှေ့ဆုံးကတက်”

သူ့ကို ချုပ်ကိုင်ထားသော ဝင်းထွဋ်က သူ့ကို ရှေ့ပို့ကာ ရထား
ပေါ် အရင်တက်စေသည်။

ဂျိုးမှာ ထိုလေးယောက်ကို ငြင်းဆန်နိုင်သော အင်အားမရှိ။
ရထားပေါ် ခြေတစ်လှမ်း တင်လိုက်စဉ်. . .

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲခြောက်ကြီးတစ်ခုထဲ ထိုးဆင်းကျသွားရ
သလို အေးခဲလှုပ်ဟာသွားရသည်။

ထို့နောက်. . .

သံလိုက်၌ ကပ်ငြိပါသွားရသော သံမှိုစလေးတစ်စလို့ သူ. . .

အခန်း(၅)

ရထားပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် ကိုယ့်ဘေးမှ အရိပ်များ
ဖြတ်သွားသလို မြင်လိုက်မိတာမို့ ဝင်းထွဋ် မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကာ
ခေါင်းကိုလည်း ခါယမ်းလိုက်မိသည်။

အရိပ်တွေ. . . ။

သူ့ဘေးမှ အရိပ်များ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည်။

သို့သော်. . .

သူ့ကို မထိ. . . ။ သူ့ကိုယ်ကို ဖောက်ကာ လေဟာနယ်ထဲမှာ
သွားလာနေကြသလို. . .

တွဲပေါ် တစထက်တစ ဝင်လာမိလျှင် မတ်တတ်ရပ်နေကြသူ

များ၊ ထိုင်ခုံများမှာ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် စကားထိုင်ပြောနေကြသူ များကိုပါ မြင်လာမိသည်။

သို့သော် သူတို့ငါးယောက်မှ လွဲ၍ ကျန်တာ... ဝင်းထွဋ် မြင်ရသမျှက အားလုံး အရိပ်လိုလိုချည်းသာ။

“ရိန်း... ဒီတွဲပေါ်မှာ ငါတို့ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးနော်... မင်း တွေ့လား!”

ဝင်းထွဋ် ရိန်းကို ခပ်တိုးတိုး ပြောမိသည်။

ရိန်းက ကြောင်ပြန်ပြီကွာဆိုသော အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်သည်။

“ငါတို့ချည်းပဲ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူတွေ ရှိရဦးမှာလဲ!”

“ဟို... အရိပ်တွေ”

“တော်စမ်းပါကွာ”

“ငါ တကယ်ပြောတာ၊ မင်း သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်စမ်း။

အခုပဲ မင်းဘေးနားမှာ အရိပ်တွေ ဖြတ်သွားနေတာ”

“ကျွတ်... ”

ဝင်းထွဋ်နှင့် ရိန်း ကြိတ်ပြောနေရာကို ဥက္ကာ မျက်မှောင်ကြုတ် ပြီး ရောက်လာသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ... အခု စကားများရမယ့်အချိန်လား!”

“ဥက္ကာ... ငါ ဟို”

ဝင်းထွဋ် ဥက္ကာကို အရိပ်တွေ တွေ့နေရတဲ့အကြောင်း ပြောပြ ဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည်။

ဥက္ကာ မျက်လုံးများထဲတွင် သူ့ကို စိတ်မရှည်သော စိတ်ပျက် သော အရိပ်အယောင်များ တွေ့လိုက်ရလျှင် တံတွေးကို မျိုချလိုက်မိ ကာ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ... ငါအမြင်မှားတာပါ”

“ငါ့ကြောင်”

ဥက္ကာက ဝင်းထွဋ်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဂုဏ်ပြုလျက် ထွက်သွား တော့သည်။

“ဝင်းထွဋ်... အရိပ်တွေရော၊ တွေ့ရင် ပြစမ်းပါ၊ အတူတွဲက လိုက်ချင်လို့”

“မင်းဘိုးအေ”

တိုးတိုးလေး ကပ်လှောင်သွားသော ရိန်းကို သူ ပြန်ဆဲရေး လိုက်မိသည်။ ရိန်းက အောက်ကလီအာ ရယ်သံမျိုးနှင့် ရယ်ကာ ထွက် သွားသည်။

သူ သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်တော့မှ အရိပ်များကို မတွေ့ရ တော့။

ဝင်းထွဋ် သက်ပြင်းကို ကြိတ်ချလိုက်မိသည်။

အမြင်မှားတာပဲ ဖြစ်ပါစေ။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ခဏရပ်ဦး”

ဥက္ကာက ခပ်ကြိတ်ကြိတ် လှမ်းခေါ်သည်မို့ သူတို့အားလုံး ချက် ချင်း လူပြန်စုလိုက်ကြသည်။

“ဒီအခန်းကြည့်ရတာ ငါတို့အပြင် လူမရှိတော့မယ့်ပုံပဲ၊ အေး ဆေးတယ်၊ လျှို့ဝှက်တယ်၊ ငါတို့အတွက် ဒီနေရာက လုံခြုံစေလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ခိုနေကြရအောင်... ဘယ်လိုလဲ!”

ဥက္ကာက အခန်းကို ဝေဝဲကြည့်ကာ သူတို့ဆီမှ အတည်ပြုချက် တောင်းသည်။

သူတို့က မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း... ဥက္ကာ ဒီအခန်းကိုပဲ ရွေးချယ် လိမ့်မည်ဆိုတာ အားလုံးက သိပြီးသားပင်။

အခန်းမှာ အနည်းငယ် ကျဉ်းပြီး အလင်းရောင် အားနည်းပေ မယ့် ထိုအချက်တွေကပင် သူတို့တွေ ခိုဖို့အတွက် ကောင်းနေခဲ့ပြန် သည်။

“သွား... ရှေ့က”
ဂျိုးမှာ ဝင်းထွဋ် တွန်းလိုက်သည့်အရှိန်နှင့် ချောင်အကျဆုံး
နေရာဆီ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားရသည်။

“အဲ့ဒါ မင်းနေရာပဲ”
အုပ်စုခေါင်းဆောင် ဥက္ကာဆိုသူက သူ့နေရာကို သတ်မှတ်ပေး
သည်။

အားနည်းသော အလင်းရောင်အောက်မှာ အခန်းက စုံစွတ်
ထိုင်းမှိုင်းနေသလို ဂျိုးစိတ်ထဲ ထင်မိသည်။

မို့စော်နံ့သလိုလို အနံ့တစ်မျိုးကြီးလည်း ရနေရာ... ဂျိုးမှာ
အသက်ပင် အောင့်ထားမိသည်။

“ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ငါက ဒီအပေါက်ဝတည့်တည့်မှာ
နေမှာ၊ မင်းပြေးချင်ရင် ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ပြီး ခုန်ဆင်းမှ ဖြစ်မယ်”

ဥက္ကာရဲ့ခြိမ်းခြောက်စကားကြောင့် သူ ယောင်ယမ်းပြီး ပြတင်း
အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

အပြင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်
နေသည်။

ရထားအရှိန်မှာလည်း ပြင်းလွန်းမြန်လွန်းတာကို ခံစားသိ
နေသည်။

ဂျိုး “ဟူး” ခနဲ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်မိ
သည်။

ဒီလူရမ်းကားတွေရဲ့လက်ထဲမှ သူ့ကိုယ်သူ လွတ်လမ်းမမြင်
တော့ပြီ။

“မင်း ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ဒီမှာ တွေ့လား!”

သူ ဥက္ကာဆီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လျှင် အမိအရ ဖမ်းဆွဲလာ
သော အိတ်ကြီးဆီ မျက်ခုံးပင့်ပြကာ...

“ပိုက်ဆံက အပြည့်ပဲ၊ မင်းလိမ္မာရင် မင်းကို ရှယ်ယာခွဲပေးမယ်
ကြားလား!”

ရှယ်ယာ... ။

ဂျိုး အိတ်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင် ဥက္ကာက ပြခနဲ ဇစ်ကို
ဆွဲဖွင့်ပြသည်။

“တွေ့လား... အပြည့်ပဲ”

တကယ်ပင် ဥက္ကာပြောသည့်အတိုင်း အိတ်ကြီးထဲမှာ ငွေစက္ကူ
များက အပြည့်။

ထိုငွေတွေထဲက တချို့တဝက် ရလျှင်ပင်... သူ မေမေအတွက်
အိမ်လေးတစ်လုံးလောက် ဝယ်ပေးနိုင်ပြီ။

ဟင့်အင်း... ဒါဟာ သန့်ရှင်းတဲ့ငွေတွေ မဟုတ်ဘူး။

မျက်ရည်ပေါင်းများစွာနဲ့ ရင်းနှီးထားတဲ့ငွေတွေပဲ။

“ဟေ့ကောင်... ဘာပိုင်သွားတာလဲ၊ ငါတို့က မင်းကို ကျေးဇူး
ပြန်ဆပ်တဲ့သဘောပါ”

“မင်း ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ပြော”

“အရေးကြီးတာက ငါတို့ကို ရဲလက်မအပ်ဖို့ပဲ”

သူ့ကို ကျန်တဲ့သုံးယောက်ကပါ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်း
ပြောကြလျှင် ဂျိုး စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွားရပြီး...

“ရှယ်ယာလည်း မယူပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ရဲလက်လည်း
မအပ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပြန်ခွင့်သာ ပေးပါ”

သူ တိုးသက်စွာ တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ဘယ်လို... အိမ်ပြန်ခွင့် ဟုတ်လား!”

“ရှယ်ယာလည်း မယူတော့ဘူးပေါ့လေ”

သူ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ရှိန်းဆိုသူက... သူ့ကို ကလေးတစ်
ယောက်ကို ကြည့်သလို ကြည့်ကာ မေးသည်။

ဂျိုး မသက်မသာနှင့် ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . ဒီချာတိတ်က ရှယ်ယာလည်း မယူတော့ဘူးတဲ့ကွ”

“ဟေ. . . နှမြောစရာကြီး”

သူ့ကို အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် ဝိုင်းလှောင်ပြီး လက်ညှိုးထိုးဟားတိုက်တာ ခံလိုက်ရလျှင် ဂျိုး အတော်လေး မခံချင်ဖြစ်ကာ ရှက်လည်း ရှက်သွားခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . ဒီချာတိတ်က ငါ သူ့ကို ရှယ်ယာ တကယ်ပဲ ခွဲပေးမယ် ထင်နေတယ်၊ အဟား. . . ဟား”

ဥက္ကာဆိုသူက အဆိုဆုံး။

သူ့ကို မပြီးနိုင် မစီးနိုင်အောင် လက်ညှိုးထိုးကာ ရယ်မဆုံးတော့။

ဂျိုး ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူနေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုလေးယောက်စလုံးကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင် သတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

တကယ့်တမ်းမှာ သူက ထိုသူများ သွန်ချင်သွန် မှောက်ချင်မှောက် ခံရမည့် သူတို့လက်ထဲက ရေတစ်စက်လေ။

သူတို့ ဂျိုးကို လက်ညှိုးထိုး ဟားတိုက်ရယ်လို့ကောင်းဆဲ တစ်စုံတစ်ခု တွန်းတိုက် လဲပြိုသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အားလုံးငြိမ်ကျသွားသည်။

ဝင်းထွဋ်က စတင်ကာ လေသံတိုးတိုးကလေး နှိမ့်ကာ. . .

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ကြားလိုက်လား!”

“အပြင်မှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေပုံပဲ”

ရှိန်းကလည်း ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ထိုစဉ်. . .

‘ခုံး’ ခနဲ လဲပြိုသံကို ထပ်ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ဂျင်မီ. . . ထွက်ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဥက္ကာက ခပ်ကြိတ်ကြိတ် လှမ်းပြောသည်။

ဂျင်မီ သေနတ်ကို အသင့်အနေအထားနှင့် ကိုင်ရင်းက အခန်းပြင်ကို လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

အ. ပြင်. မှာ. ရှိ. နေ. တာ. ဘယ်. သူ. လဲ. !. ။

မကြာခင်မှာပင် ဂျင်မီ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

သူတို့အားလုံး အဖြေကို စိတ်ဝင်တစား သိချင်နေကြခိုက်...
သူတို့ရှေ့ကို ရောက်လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့်...
(ဂျိုးတစ်ယောက်မှလွဲ၍) အားလုံး အံ့သြထိတ်လန့်လွန်းရသဖြင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။

“ညို့၊”

ဥက္ကာက အံ့သြတကြီး ခေါ်လိုက်မိသည်။

ညို့က မေးကလေး ဆတ်ကာ မဲ့ပြီးကလေး ပြုံးပြသည်။

သူ့အပြီးထဲမှာ နာကျင်သော နာကြည်းသော အညှိုးအစေးများနှင့် ဖွဲ့ထားသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေတာကို ဂျိုး သတိပြုလိုက်မိသည်။

“နင်. . . နင်. . . မသေဘူးလားဟင် ညို့!”

ဝင်းထွဋ်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် မေးသည်။

ညို့က ဟက်ခနဲ ရယ်ကာ. . .

“နင်တို့က ငါ့ကို သေစေချင်နေတာလား!”

“ဟာ. . . မဟုတ်”

ဝင်းထွဋ် ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

ဂျင်မီက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့်. . .

“နင် ဒဏ်ရာရထားတယ် မဟုတ်လား!”

ညို့က ဂျင်မီကို နာကြည်းသော်လည်း ခနဲချင်သေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ. . .

“ငါ လဲကျသွားတာ နင် မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား!”

ဂျင်မီ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ညို့နှင့် မျက်လုံးချင်း မဆုံရဲ၊ ဘာမှလည်း ပြန်မဖြေရဲဘဲ ခေါင်းကြီး ငုံ့ကာ မကြားသလို နေလေသည်။

“ငါ လှမ်းအော်ခေါ်တာကိုလည်း နင် အသေအချာ ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

ညို့ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောတော့ ချောင်ပိတ်မိသူတစ်ယောက်လို ဂျင်မီ ပြန်မဖြေလို့ မရတော့။

“အားလုံးက အသက်လုပြီး သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးရမယ့် အချိန်ဆိုတော့”

“တော်စမ်းပါ. . . နင်တို့အားလုံး သစ္စာမရှိကြဘူး၊ ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရက်တယ်”

ညို့အသံမှာ နာနာကြည်းကြည်း။

တစ်ယောက်ချင်းစီကို စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများမှာ စိမ်းနက်၍ နေသည်။

ညို့ပုံစံက ဒဏ်ရာရထားသော ကျားတစ်ကောင်၏ ကျားနှာခဲတော့မည့်ပုံစံမျိုး။

ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့မည့် သေလူလို့ သဘောထားကာ မေ့ပျောက်ခဲ့သည်မို့ သည်လိုနေရာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတော့ အားလုံးက ညှို့ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိကြသည်။

အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်နိုင်သူမှာ ဥက္ကာပင်။

ဘာမှ မဖြစ်သလို အပြုံးမျိုးနှင့် ညှို့ပခုံးများကို အားပေးနှစ်သိမ့်သလို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်းက...

“ဆောရီးပဲ ညှို့၊ အားလုံးကိုယ်စား ငါကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ နင် ဒဏ်ရာရသွားတော့ ရှော့ပြီဆိုပြီး ငါတို့ ထားခဲ့မိတာ၊ ဒါနဲ့ နင် ဒဏ်ရာကရော...”

ဥက္ကာဆီမှ စကားကြားရတော့ ညှို့က စိတ်လျော့လိုက်သလို သက်ပြင်းချလိုက်ကာ...

“ပျောက်သွားပြီ”

အားလုံးမှာ ညှို့စကားကို မယုံကြည်နိုင်ကြ။

ခူးထောက် လဲကျစေသည်အထိ ဒဏ်ရာရရှိသွားခဲ့သော ကျည်ဆန်က နေ့မကူးမီ ဘယ်များ ရောက်သွားခဲ့ပြီလဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်က တခြားကမ္ဘာလောကသို့ ရောက်နေသည်ဟု အထင်ရောက်စေခဲ့သည့်တိုင် နေ့မကူးသေးဘူးဆိုတာလောက်တော့ သူတို့အားလုံး ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်။

သူတို့တွေ မယုံကြည်နိုင်ကြသည်က နေ့မကူးသေးမီ ချက်ချင်းပျောက်သွားခဲ့သည်ဆိုသော ညှို့ရဲ့ဒဏ်ရာ။

“ဘာလဲ!... မယုံကြဘူးလား၊ ကဲ... ဒီမှာကြည့်”

ညှို့က အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ထားသော ဂျာကင်ကို ဆွဲချွတ်ပြသည်။

အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီက ကျစ်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ထင်းခနဲ။

ဂျိုးမျက်လုံးများကို ကယျာကယာ လွှဲလိုက်မိသည်။

“တွေ့လား... ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူးနော်”

“ဒါဆို”

“နင်တို့စိတ်ကို သိချင်လို့ စမ်းကြည့်တာလေ”

ဒဏ်ရာကို တကယ်ပဲ မတွေ့ရတော့ အားလုံးစိတ်ထဲ ကိုယ်စီဝေဝေါ ဖြစ်ကုန်ကြရသည်။

ရဲတွေရှေ့ လဲကျပြီး စမ်းသပ်ရလောက်အောင် ညှို့မှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေသလဲ။

ဒါမှမဟုတ်...

သူမဟာ ရူးသွပ်နေသူလား။

“နင် ဒါနဲ့ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲဟင်!”

ဝင်းထွဋ်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် ဝင်မေးပြန်သည်။

အခုထိ ညှို့တစ်ယောက် သွေးရိုးသားရိုးဟု ဝင်းထွဋ် လက်မခံချင်သေး။

“ငါတို့ ဒီမှာရှိနေမှန်း နင် ဘယ်လိုသိသလဲ!”

ဂျင်မိကပါ ဝင်မေးသည်။

ဝင်းထွဋ်ရဲ့အမေးစကားမှာ မလုံလောက်ဟု ဂျင်မိ ထင်သည်။

ညှို့က သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို စိမ်းနက်စူးရှသော မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ...

“ငါ ဒီကို အရင်ရောက်နေတာ”

“ဘာ!...”

သူတို့အားလုံး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

“ဒီရထားပေါ် ငါအရင်ရောက်နှင့်နေတာ”

ဝင်းထွဋ်က ချက်ချင်း ညှို့အနား ရောက်သွားသည်။

“ညှို့... ဒီရထားအကြောင်း နင် ဘယ်လောက်သိသလဲဟင်၊

၆၂

ဒေဝတာ

ဒီရထားက ဘာလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

ဝင်းထွဋ် အစစအရာရာ ကြောက်တတ်မှန်း သိထားသော ညို့က ပါးစပ်ပြင်လိုက်မိပြီးမှ . . .

“နင် ရောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ်”

လို့ ချင့်ချိန်ပြောလိုက်သည်။

“ပြောပြပါ ညို့ရှာ၊ ငါ့စိတ်ထဲ ဒီရထားပေါ် စရောက်ကတည်းက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဒီရထားအကြောင်း နင်သိတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဝင်းထွဋ်က တဂျီဂျီ မေးသည်။

ညို့မှာ ဝင်းထွဋ်ကို သနားသော်လည်း . . .

“ငါ ဘာမှမသိဘူး . . . ထပ်မမေးနဲ့တော့”

လို့သာ အပြတ်ငြင်းလိုက်သည်။

ညို့မျက်နှာမှာ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားသည်ကို အားလုံး ရိပ်မိသော်လည်း ဘယ်နည်းနဲ့မေးမေး ဖြေတော့မှာ မဟုတ်သော ညို့ရဲ့ပြတ်သားသောစိတ်ဓါတ်ကို သိထားကြသည်မို့ ထပ်မမေးရဲကြတော့။

ထိုစဉ် . . .

တေးဂီတသံ . . . လျှပ်စစ်တူရိယာပစ္စည်းသံ . . .

ကျယ်လောင်သော ဂီတသံက အခန်းထဲထိ ဝင်ရောက်လာသည်မို့ သူတို့ အားလုံး ခန္ဓာကိုယ်များ ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်သွားရသည်။

“သီချင်းသံ ကြားရလား!”

ဝင်းထွဋ်ဆီမှ အသံအရင်ထွက်လာသည်။

“ဒါ ဥစ္စာစောင့်တွေ နေတဲ့နယ်မြေလား!”

“မင်းဘိုးအေ . . . ဥစ္စာစောင့်တွေက အင်္ဂလိပ်သီချင်း ဆိုမလား!”

ရထားပေါ်မှ သရဲများ

၆၃

“ပြောလို့ရမလား . . . အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရော ဥစ္စာစောင့် မဖြစ်ကြတော့ဘူးလား!”

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . မင်းတို့ရဲ့အသုံးမကျတဲ့ ပါးစပ်တွေကို ပိတ်ထားကြစမ်း”

ဥက္ကာ အော်ထည့်လိုက်တာမို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေမိကြသော သူတို့ပါးစပ်တွေကို အမြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။

“ရှိန်း . . . ငါနဲ့ ခဏလိုက်နဲ့”

“အပြင်ထွက်ကြည့်မလို့လား!”

“အေး . . . ”

ရှိန်းနှင့်ဥက္ကာ သတိအနေအထားနှင့် သေနတ်တွေကို နားထင်စပ်မှာ ကပ်ကိုင်ကာ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဟလိုက်သည်။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အသက်ရှူရပ်သွားသလို သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဒေဝတာ

ဒေဝတာ

အခန်း(၆)

၁၆

နားစည်ကားလှသော မြင်ကွင်း။

သူတို့တစ်သက် သည်မျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်ကာ စည်ကား
သိုက်မြိုက်လှသော ပါတီပွဲကြီးမျိုး မမြင်ဖူး။

ခန်းမတစ်ခုလုံးမှာ ဖိတ်ဖိတ်လက်လျက်။ ခန်းမထဲရှိ လူအား
လုံးကလည်း တန်ဖိုးမြင့်မားလှသော ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်
လျက်. . ငြိမ့်ညောင်းလှသော ဂီတသံစဉ်၌ နစ်ဝင်မျောပါလျက်. .

“ငါတို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်ကြည့်ရအောင်”

ဥက္ကာက ရှိန်းကို တီးတိုးအချက်ပေးသည်။

ရှိန်းမှာ ဥက္ကာကို ခေါင်းသာ ပြန်ညိတ်ပြလိုက်ရသော်လည်း

သူ့စိတ်နှလုံးက လှပစွာ ကခုန်နေကြသော လူပရိသတ်ထဲမှာ စီးမျောနေသည်။

ဒါ သူ တစ်သက်လုံးက အားကျလိုချင်ခဲ့သော အသိုင်းအဝိုင်းမျိုး။ ရှိန်းက တန်ဖိုးမြင့်မားလှသော အဖိုးတန်အဝတ်အစားများ ဝတ်လျက် ဒီလိုမျိုး ပါတီတက် လှုပ်ရှားကခုန်ချင်သူလေ။ ခုလို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ့်မျက်စိပင် ကိုယ်မယုံနိုင်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကခုန်နေကြသူများထဲ မသိမသာနှင့် တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်။

ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်နိုင်လှသော ဂီတသံကို ရှိန်းတစ်ယောက် ကြာကြာဥပေက္ခာ မပြုနိုင်တော့။

သူပါ လှပပျော့ပျောင်းစွာ ဝင်ကမိတော့သည်။

သို့သော် . . .

သူ့ကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ အရာမသွင်း၊ ဂရုမစိုက်သောအခါ ကဲပွဲမှာ သူတစ်ယောက်ထဲ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ဘေးရောက်သွားရတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ကြောင်မနေနဲ့၊ လာ . . . ရွှေ့ဆက်သွားရအောင်”

ဥက္ကာက အတင်းဆွဲခေါ်သည်။ ရှိန်း ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ဥက္ကာ ဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါသွားရသည်။

“ဥက္ကာ . . . ငါလည်း ဒန့်ချင်တယ်ကွာ”

သူ မမျိုသိပ်နိုင်တော့ပဲ ဥက္ကာကို ရင်ဖွင့်မိတော့သည်။

“မင်းကို ဘယ်သူက အရေးလုပ်လို့လဲ . . .”

ဥက္ကာပြန်ပြောသောစကားက သူ့ရင်ဘတ်ထဲ အောင့်သွားစေခဲ့သော်လည်း . . . အမှန်တရားမို့ သူ တိတ်ဆိတ်စွာ ခံယူလိုက်ရပါသည်။

“လာစမ်းပါကွာ . . .”

“သူတို့တွေ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာလို့ဂရုမစိုက်ကြတာလဲဟင် . . .”

ရှိန်း စဉ်းစားမရတာကြောင့် ဥက္ကာကို ဖွင့်ပြောမိတော့သည်။

“ငါတို့ကောင်တွေက စုတ်ပြတ်နေလို့ပေါ့”

ဥက္ကာက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါတို့အတွက် အဲ့ဒါက ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်စမ်းပါ”

ရှိန်းက ဥက္ကာကို ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဒီပေါ်မှာ ရဲတွေ ရှိမနေတာတော့ သေချာတယ်”

“အေး . . .”

သူတို့နှစ်ယောက် တစထက်တစ်စ လူအုပ်ကြားထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူအုပ်နှင့် ဝေးရာဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့မှ သတိပြန်ဝင်ကာ . . .

“ဥက္ကာ . . . ဒီနေရာက”

ဥက္ကာက ရွှေ့မှ အခန်းကို ခေါင်းမောကြည့်ကာ . . .

“ဒါ သန့်စင်ခန်းပဲ”

“ဝင်ကြည့်ရအောင်”

အခန်းတံခါးကို အသာဟကြည့်လိုက်လျှင် . . .

အေးစက်စူးရှလှသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် သူတို့ ရင်ဆိုင်တိုးမိလေသည်။

ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသော အဖြစ်အပျက်မျိုးမှာ အမှန်တကယ် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှကြောင်း သူတို့ ခုမှ လက်တွေ့သိမြင်တော့တာဖြစ်သည်။

သူတို့ တွေ့မြင်နေရသည်မှာ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်။ အပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင် ဖူးဖူးထွတ်ထွတ် လှပချောမွေ့လွန်းလှသော်လည်း...

မျက်ဝန်းများမှာ ချောက်ချားထိတ်လန့်စရာကောင်းလှအောင် အေးစက်စူးရဲလှသည်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုး ခံစားရစေပါလိမ့်။

သူတို့စိတ်ထဲ ပဟေဠိဖြစ်ဆဲ...

“ရှေ့ဆက်မသွားကြပါနဲ့”

သူတို့ အသားများ တုန်ခိုက်သွားရသည်။

မျက်လုံးများမှာ ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသလောက် အသံ

မှာလည်း ချောက်ချားစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။

အေးခဲမကျောလွန်းလှသော အသံမှာ လေဟာနယ်ထဲမှ ဖြတ်သန်းလာသလိုမျိုး။

“လှည့်ပြန်ကြပါ”

အသံမှာ အေးခဲသလောက် အမိန့်ပေးသံ ဆန်လွန်းလှသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

ဥက္ကာက သတိနှင့် ပြန်မေးသည်။

“မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

အမျိုးသမီးရဲ့စကားအဆုံး သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

သူတို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ချောက်ချားကြောင်အမ်းနေစဉ်မှာပင် သူမက လှည့်ထွက်သွားသည်။

နှစ်လှမ်းမျှ လျှောက်တာ တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် ထိုနေရာ၌ပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဟာ... ပျောက်သွားပြီ”

ရှိန်းတစ်ယောက် အံ့အားတသင့် ထုတ်ပြောလိုက်မိသည်။

“လူမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟင်၊ ဥက္ကာ မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ!”

“ဘယ်လိုမှ ထင်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

“ဥက္ကာ... သူပြောသွားတာ”

“ရှိန်း”

ဥက္ကာက လေသံမာမာနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ထပ်စကားရှည်ရင် မင်းပါးစပ်ကို ငါ လက်သီးနဲ့ ပိတ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ငယ်နိုင်မို့ ရှိန်းတစ်ယောက် ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုစဉ်...

သူတို့နှစ်ယောက် မှီရပ်နေမိသော နံရံမှာ ရုတ်တရက် ကျုံ့ဝင်
သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အလိုအလျောက် အထဲသို့ ရောက်
သွားခဲ့တော့သည်။

ထိုနေရာမှာ . . . ။

“အား . . . ထည်ဝါခမ်းနားလှချေလား!”

ရှိန်းနှုတ်မှ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် တအံ့တဩ ထွက်ကျသွား
ရသည်။

“တကယ့်ကို လူကုန် အသိုင်းအဝိုင်းတွေပဲနော်”

ဥက္ကာက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် မှတ်
ချက်ချသည်။

စိန်ရောင်များဖြင့် လက်လက်ထ တောက်ပနေသော . . . စား
သောက်ခန်းမကို ကြည့်ကာ ဥက္ကာ မျက်လုံးများထဲ လောဘအရောင်
များ ပြေးလာတော့သည်။

“ငါတို့ အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ရအောင် ရှိန်း”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ငါပြောသလို လုပ်စမ်းပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်သား ချက်ချင်း စားပွဲထိုးပုံစံများ ပြောင်းလဲ

လိုက်ကြသည်။ ယမကာခွက်များနှင့် အစားအသောက် ထည့်ထားသော လင်ဇန်းများ ကိုယ်စီကိုင်ကာ . . သူတို့နှစ်ယောက် ခန်းမထဲ တရွေ့ရွေ့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘာများ သုံးဆောင်မလဲခင်ဗျာ”

“ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုံမြနေအောင် ဟန်ဆောင်ကာ အသံချို့ချို့များဖြင့် စားပွဲတွင်ထိုင်နေကြသူများကို လိုက်မေးသည်။

သို့သော် . . .

ဘယ်သူတစ်ယောက်မှ သူတို့ကို လှည့်မကြည့်။

ထူးခြားလှသည်မှာ အားလုံးသောသူတို့မှာ ထိုင်းမှိုင်းလွန်းလှလျက် မျက်နှာမှာ အရုပ်ကြီးတွေလို မျက်နှာသေများ ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း အသက်မဝင် လေးတွဲထိုင်းမှိုင်းလွန်းလှသည်။

ဥက္ကာက ရှိန်းကို မျက်ရိပ်ပြုလျက် ထောင့်တစ်နေရာသို့ ခေါ်သည်။

ရှိန်း ဟိုသည်ကြည့်လျက် မသိမသာဖြင့် သွားသည်။

“ဝတ်ထားတဲ့ စိန်တွေကတော့ လက်လက်ထနေတာပဲ . . . ဟေ့ကောင်ရေ”

ဥက္ကာက သွားကြားမှ ထွက်လာသော လေသံဖြင့် ကြိတ်ပြောသည်။

“ဥက္ကာ . . . ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ဘာကြီးတွေမှန်း မသိဘူးနော်၊ မျက်နှာကြီးတွေကလည်း မျက်နှာသေကြီးတွေ အက်ရှင်တွေကလည်း အသက်မဝင်ဘူး၊ ငါ့စိတ်ထင် . . .”

ဥက္ကာက မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်တာမို့ ရှိန်း

ဝကားမဆက်ဝံ့တော့။

“ဘာမှမထင်နဲ့ . . . ငါ တစ်ခု စဉ်းစားနေတာ”

ဥက္ကာက သူ့ကို အနားအတင်းဆွဲခေါ်သည်မို့ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားတော့မည်ဆိုတာ ရှိန်းသိလိုက်ပြီ။

“ဒီရထားကို ငါတို့ ခါးပြတိုက်မယ်”

“ဟေ! . . .”

ရှိန်းမျက်လုံးများ ပြူးထွက်သွားသည်။

ဥက္ကာကိုလည်း တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဥက္ကာရဲ့မျက်လုံးများထဲတွင်တော့ လောဘအရောင်များက တလက်လက် တောက်ပြောင်နေသည်။

“ရှိန်း . . . မင်း သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီလောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ရထားကြီးပေါ် ငါတို့ ခုလို စီးခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးဘူးနော် . . . ဟုတ်တယ်မှတ်လား၊ တိုင်တန်းနစ်လို ဇိမ်ခံသဘောကြီးဆိုတာကိုတောင် ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ ကြည့်ဖူးတာ၊ ဒီလို ဇိမ်ခံရထားကြီးမျိုးလည်း ရှိပါသေးလားဆိုတာ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လို့သာ ယုံရတာ”

ဥက္ကာရဲ့အသံမှာလည်း လောဘငွေ့များနှင့် တက်ကြွလို့နေသည်။

ရှိန်းကတော့ ဥက္ကာရဲ့လောဘဇောများ တရှိန်းရှိန်း တောက်လောင်နေသောမျက်နှာကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံလိုက်ရင် ငါတို့ ထက် မိုက်မဲတဲ့လူ ရှိပါဦးမလား၊ ဒီမှာ ရဲလည်း မရှိဘူး၊ ငါတို့မှာ လက်နက်တွေလည်း ရှိတယ်၊ ကဲ . . . ဘာလိုသေးလဲ!”

ဥက္ကာ ပြောနေပုံမှာ မာန်အပြည့်နှင့် တက်ကြွရဲရင့်လို့နေသည်။

ဒီကောင်ဟာ ခါးပြတိုက်စားဖို့ပဲ လူ့လောကထဲ ရောက်လာခဲ့သလား မသိလို့တောင် ရှိန်း တွေးမိသည်။

ခါးပြတိုက်ဖို့ကလွဲလို့ ဘာမှ မသိသူ။

“ရှိန်း. . လာ. . သွားမယ်၊ ငါတို့ အခန်းဆီ ပြန်မယ်၊ ဂျင်မိန့်ဝင်းထွဋ်ကို ပြန်ခေါ်မယ်၊ အစီအစဉ် အမြန်ချရအောင်၊ အချိန်သိပ်ဆွဲလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဥက္ကာ ရှိန်းကို သုတ်သုတ်ပျာပျာနှင့် ဆွဲခေါ်ပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှ အလောတကြီး ပြန်ထွက်လာစဉ်. . .

“အ! . . .”

ဥက္ကာ ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးလဲကျမလို ဖြစ်သွားရတာကြောင့် ဖမ်းဆွဲထားရင်း သူပါ ဟန်ချက်ပျက်သွားရသည်။

ရှိန်း လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်က စားပွဲအောက်မှ ထွက်လာသော ခြေတစ်ဖက်။

ခြေထိုးခံလိုက်သော တရားခံကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်မတ်သွားရသည်။

စိမ်းနက်စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် မိန်းကလေး။

သန့်စင်ခန်းရှေ့ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့မိန်းကလေး။

အမျိုးသမီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အေးစက်မာကျောစွာ ကြည့်ပြီး. . .

“မကြံစည်သင့်တာတွေကို လက်လျှော့လိုက်ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ အင်မတန် ကြီးလေးတဲ့အပြစ်တွေကို ကျူးလွန်ချင်တာလဲ!”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အမျိုးသမီးကို ကြက်သေ၊သေလျက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သူတို့စိတ်ထဲက အကြံအစည်ကို ဒီအမျိုးသမီး ဘယ်လိုများ

သိနေရတာလဲ။

ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်ဘူး။

ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဘာလဲ။

ရှိန်းတစ်ယောက် အတွေးများ ရှုပ်ထွေးကာ ယောက်ယက်ခတ်သွားဆဲ။

“ဟေ့ကောင်. . လာ. . မြန်မြန်”

ဥက္ကာက သတိဝင်ဝင်ချင်း သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်သည်။

သူ့မှာ ဥက္ကာ ဆွဲခေါ်ရာနောက် တရွတ်တိုက် ပါသွားရသော်လည်း မျက်လုံးများကတော့ သူမကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် ငေးမိလျက်။

သူမကလည်း မျက်တောင်ပင် မခတ်တတ်သလို စူးနစ်အေးခဲစွာ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်လျက် ကျန်ရစ်သည်။

သူမ ဘာလဲ. . .

အခန်း(၇)

“ဘာ! . . . ဘာ! . . . ဘယ်လို”

ဝင်းထွဋ်က မယုံနိုင်သလို ဥက္ကာမျက်နှာကို အကြောင်သား
လေးသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ဥက္ကာရာ”

ဂျင်မီကတော့ ညို့ကို မသိမသာ စွေကြည့်ကာ အားပျော့သံ
ဖြင့် ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်!!”

ကျားတစ်ကောင်လို ဟိန်းရင်းက ဥက္ကာ ဂျင်မီကို အင်္ကျီလည်
ကုပ်စ တင်းတင်းဆုပ်ဆွဲသည်။

“ငါ လုပ်မယ့်ကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိစေရဘူး”
အမြဲတမ်းလို ကြောက်ရွံ့ခံခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ဂျင်မီ
နှုတ်ပိတ်မနေနိုင်တော့။

“ဒါဆို အခု ဘာလို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးနေရသလဲ!”
“အဲ့ဒါ ဟိုကောင်ရိုန်း အသုံးမကျလို့၊ ငါစိစဉ်တဲ့ကိစ္စက ဘယ်
တုန်းကများ လွဲချော်ခဲ့ဖူးသလဲ”

“နောက်ဆို ငါ ဘယ်တော့မှ ကားမမောင်းတော့ဘူး”
မြားဦးက မဆီမဆိုင် ကိုယ့်ဘက် လှည့်လာရသည်မို့ ရိုန်း
တင်းသွားရသည်။

“ဒါဆို ကားကို ဘယ်သူမောင်းမလဲ!”
“ညို့ကို မောင်းခိုင်းပေါ့”
ဥက္ကာအမေးကို ရိုန်းက ညို့ဘက် မေးဆတ်ပြကာ ရွံ့ဖြေသည်။

“အိုကျေ . . . ငါကတော့ ပိုက်ဆံထုပ်ကိုပဲ ကားပေါ် တင်ပြီး
နင်တို့အားလုံးကို ကန်ချခဲ့မယ်”

ညို့စကားမှာ အပြောင်အပျက်လိုလိုနှင့် နာကြည်းရိပ် စွန်းကွဲ
သည်မို့ အပြစ်အရှိဆုံး လူတစ်ယောက်ကို တိုက်ရိုက်ခံစားရသည်။

“ကဲ . . . တော်ကြပါတော့ကွာ၊ အခု ဘယ်ကားမှလဲ မောင်းစ
ရာ မရှိပါဘူး၊ မောင်းမယ့်မောင်း . . . ”

ဝင်းထွဋ်စကားက လမ်းတစ်ဝက်တင် ရပ်ကာ သူ့စကားသူ
ပြန်တုန်လှုပ်သွားသလို ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နှင့် . . .

“ဒီရထားကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမောင်းနိုင်ဘူး”
ညို့က တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

ပြောပုံမှာ ပိုင်နိုင်လွန်းလှသည်။
ဝင်းထွဋ် ချက်ချင်း ညို့အနား ရောက်သွားကာ . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . . . ဒီရထားကို ဘာဖြစ်လို့ မောင်းလို့မရ

တာလဲ!”

“ဒီရထားက . . . ”
ဝင်းထွဋ်မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။
ကျန်သူအားလုံးကပါ ညို့စကားကို တုန်လှုပ်စွာ စိတ်ဝင်တစား
နားစွင့်နေမိကြသည်။

“ဒီရထားက မောင်းမယ့်သူ ရှိပြီးသားမို့ပေါ့”
အားလုံး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချ
လိုက်ကြသော်လည်း . . .

ဝင်းထွဋ်ကတော့ ညို့တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခုကို သိလျက်နဲ့
လျှို့ဝှက်ထားသည်ဟုသာ ထင်နေမိသည်။

“ကဲ . . . ဒါတွေထားတော့၊ အခု ဝင်းထွဋ်နဲ့ဂျင်မီ ငါတို့နဲ့
လိုက်ခဲ့၊ ညို့က ဟိုကောင်ကို ထိန်းထား၊ ဖြစ်မလား ညို့။”

“ဘာမဖြစ်စရာအကြောင်း ရှိလဲ၊ ဒီလိုယုန်ကလေးကို ညို့က
မထိန်းနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ”

ဂျီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို သနားစရာ ယုန်
ကလေးအဖြစ် နှိမ့်ချသတ်မှတ်လိုက်တာကို အတော်မခံချင် ဖြစ်ကာ
အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော် . . .
တကယ်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင်

ဂျီးမှာ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်လို ဖြူစင်အပြစ်ကင်းပုံ ပေါ်လွင်ပြီး . . .
ညို့ကတော့ ကျားသစ်မတစ်ကောင်လို ရန်လို ရဲရင့်နေသည်။

ထိုကျားသစ်မကလေးကို ချောမြူနှစ်သိမ့်နိုင်သူမှာ . . .
“ညို့ . . . ငါတို့နဲ့ မခေါ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းအစွမ်း

အစကိုလည်း မယုံကြလို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို နားနားနေနေ နေ့စေချင်
လို့ . . . သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ဥက္ကာက ညှို့ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ပြောသည်။

“ထားလိုက်စမ်းပါ”

ညှို့က ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“အိုကေ... လာ... ဒါဆို ငါတို့ ထွက်မယ်၊ ဟေ့ကောင်
တွေ... အစုလိုက်ကြီး ပြိုမထွက်နဲ့ဦး၊ နှစ်ယောက်စီ ခွဲထွက်မယ်၊
ဟန်မပျက်စေနဲ့... ဟိုကောင် ဝင်းထွဋ်က ကျီးလန့်စာ စားသလို
ကုန်နေပျက်မနေစေနဲ့ဦး... ကြားလား!”

အားလုံးမှာ ဥက္ကာ စီစဉ်သမျှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ ဥက္ကာက
သတိကြီးစွာ ထားလျက် ရှေ့မှ အရင်ဆုံး ထွက်သည်။

နောက်မှ ရှိန်း။

ရှိန်းကတော့ ဘာလဲဟု အဖြေရှာမရနိုင်သေးသော အမျိုး
သမီးလေးတစ်ယောက်၏ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသော အေးခဲစိမ်း
နက်သည့်မျက်လုံးများကို မြင်ယောင်ကာ ကျောထဲ တစ်မိမိမိမိ။

ဂျင်မိကတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့်...

ဝင်းထွဋ်တစ်ယောက်ထဲ နောက်ကို လှည့်ကြည့် တွန့်ဆုတ်ကာ
အားတင်းထားသည့်ကြားက ကျီးလန့်စာ စားသလို ဟိုသည်မကြည့်ဘဲ
မနေနိုင်။

သူတို့လေးယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့...

ဂျိုးနှင့်ညှို့နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်သည်။

ညှို့က ဂျိုးအနား သွားထိုင်သည်။

ဂျိုးက မသိမသာနှင့် ရွှေ့ထိုင်သည်မို့ ညှို့ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့... ကျွန်မ ရှင့်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ညှို့ အပြုံးနှင့်ပြောတော့ ဂျိုးမှာ ကိုယ့်အပြုအမူအတွက် အား
ပင် ပြန်နာသွားရသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်က”

“ဂျိုး”

ညှို့မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားသည်။

“ငြိမ်းချမ်းရေး ငှက်ကလေးပေါ့”

ကြားနေကျစကားမို့ ဂျိုး ခပ်ဖွဖွ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာတော့ ရှင်ဟာ သိပ် သနားစရာကောင်း
နေတယ်”

“ခင်ဗျား နှစ်ခါရှိပြီ ကျွန်တော့်ကို နှိမ့်ချတာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဂျိုး သည်းမခံနိုင်တော့ပြီမို့ တုံ့ပြန်မိသည်။

“အိုး... ဆောရီး”

ညှို့က လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ဖြန့်ကာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ရှင် သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့လာတာလဲ!”

“ကားနဲ့ ဝင်တိုက်လိုက်တာ ထင်ပါရဲ့”

“ထင်ပါရဲ့... ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်းမမှတ်မိ
တော့ဘူး”

ဂျိုးက မှတ်မိသေးသလောက် ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရလျှင် ညှို့မှာ စိတ်မကောင်းသလို
စုတ်သပ်ကာ...

“ရှင့်အဖြစ်က ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်တာပဲ”

“ခင်ဗျာ”

“အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် ကံကောင်းပါစေလို့ ကျွန်မ
ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ညှို့ပြောပုံမှာ လေးနက်လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်းတာကြောင့် ဂျိုးရင်ထဲ
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီရထားအကြောင်း ခင်ဗျားသိသလောက် ပြောပြပါလား”

ညို့မျက်ဝန်းများ ညို့မှိုင်းသွားသည်ကို လျှိုး သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်... ကျွန်မမှာ ပြောခွင့်မရှိပါဘူး”

အမျိုးသမီး တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ထားတာ သေချာသည်။

“သိပ်မကြာခင် ရှင်သီရတော့မှာပါ။ ရှင် ကံကောင်းပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်။ သိပ်မကြာခင် ရှင်သီရတော့မှာပါ”

စကားနှစ်ခွန်းရဲ့အဆက်အစပ်မှာ အဓိပ္ပါယ် နက်ရှိုင်းလွန်းလှသည်မို့ သူ အတော်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

သူ တစ်ခုခုတော့ ထွက်ပေါက်ရှာမှ ဖြစ်မယ်။

ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။

“ရှင် မှားနေပြီ၊ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေတာက ပိုကောင်းပါတယ်”

“ခင်ဗျာ”

သူ့စိတ်ထဲကအတွေးကို ဒီအမျိုးသမီး ဘယ်လိုများ သိနေရတာလဲ။ သူ အမျိုးသမီးကို အလန့်တကြား ကြည့်မိကာ နောက်ကို ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“မကြာခင်မှာ အားလုံးဟာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားရမှာပါ။ အဲဒီအတွက် ရှင်အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ပါ”

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားရမယ်တဲ့။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်...။

“ရှင် MP4 player ဖွင့်ပြီး နားထောင်နေလိုက်ပါလား!”

ဟုတ်သားပဲ။

ဒီနည်းနဲ့ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလို့ ရတာပဲ။

ဂီတသံစဉ်တွေထဲ စီးမျောလိုက်စမ်းမယ်။

သို့သော်...

သူ့ပလေယာက ဘာသံမှ ထွက်မလာခဲ့။

“သွားပြီ... ပျက်သွားပြီ ထင်တယ်”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို မတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့သဘော ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ဒါဆို ကျွန်မနဲ့ စကားပြောရအောင်”

အမျိုးသမီးမှာ ရဲရင့်ခက်ထန်သလောက် စာနာတတ်ပုံတော့ ရပါသည်။

သို့သော်...

အမျိုးသမီးကို အလိုလိုနေရင်း သူ ထိတ်လန့်ကြောက်လန့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် အပြင်မှာ နေချင်တယ်”

“ဟင်...”

အမျိုးသမီးရဲ့ငှက်တောင်ပံလို အပေါ်ကို ကော့တက်သွားသော မျက်ခုံးတန်းများမှာ မြင့်တက်သွားကြသည်။

“ဒီနေရာက ကျဉ်းလည်း ကျဉ်းတယ်၊ လျှောင်အိုက်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ပိုပြီးမွန်းကျပ်စေတယ်၊ အပြင်မှာ ခဏလောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် နေခွင့်ပြုပါ”

“အင်း...”

သူမက နှုတ်ခမ်းများ တွန့်ကွေးကာ သံရှည်ဆွဲ ညည်းညူသည်။

“စိတ်ချပါ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် ဘာမှ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး”

ညို့မှာ မသက်သာသောနှင့် သက်ပြင်းချကာ...

“အင်းပါလေ... ကျွန်မတို့ အခန်းပြောင်းကြတာပေါ့၊ ဒီလူတွေကို ကျွန်မ မကျွတ်ပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... တကယ်ပါ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို ကျိုး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

သူမက သူ့နံဘေးမှ နံရံကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာပင် နံရံက တံခါးတစ်ချပ်လို အလိုအလျောက် ဖွင့်ဟသွားခဲ့သည်။

သူ့မှာ အံ့သြရလွန်းသဖြင့် ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် လုံးဝမယုံနိုင်ခဲ့။
“လာလေ. . . ဒီအခန်းက ကျယ်လည်း ကျယ်တယ်၊ အလင်းရောင်လည်း လုံလုံလောက်လောက် ရတယ်၊ လေလည်း ဝင်တယ်၊ ရှင် အဆင်ပြေမှာပါ”

သူမက ဦးဆောင်ခေါ်သည်။
အခန်းမှာ သူမပြောသည့်အတိုင်းပဲ ကျယ်လွင်လင်းပကာ ရှင်းသန့်နေသဖြင့်. . . မွန်းကျပ်နေသော သူ့စိတ်တွေ ပြေလျော့ကာ အတန်ငယ် လန်းဆန်းသွားခဲ့ပါသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”
အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောရင်း အခန်းထဲကို သူ သွက်သွက်ဝင်လိုက်သည်။
“ဟင်!”

ရုတ်တရက်ကြီး တည့်တည့်မတ်မတ် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အေးခဲ့သွားရသည်။
စိမ်းနက်သော. . . အေးစက်လှသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

“ရှင်တို့ ရောက်လာကြပြီကိုး”
အမျိုးသမီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခြုံကြည့်ကာ စကားစသည်။

ဒီအမျိုးသမီးကို သူ တွေ့ဖူးသည်။
ဘယ်မှာပါလိမ့်။
ရင်းရင်းနှီးနှီးကို တွေ့ဖူးနေသလို စိတ်ထဲ ခံစားနေမိသည်။
“ထားလိုက်စမ်းပါ. . . စိတ်ထဲ စဉ်းစားမနေပါနဲ့”
“ဟင်!. . . ”

ဘယ်လောက် အံ့သြဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။
သူ့စိတ်ထဲက စကားလုံးတွေကို ဒီအမျိုးသမီးတွေက ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနေတာလဲ။
ဒါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သာမန်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။
ဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ ဘာတွေလဲ။

ဒီရထားကြီးကရော ဘာလဲ။

ကျိုး ထိုအမျိုးသမီးရှေ့ ဝင်ထိုင်ကာ ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျား ဒီရထားပေါ် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား!”

“ရှင်တို့နဲ့ မရှေးမနှောင်းပါပဲ”

ဒါပေမယ့် ဒီအမျိုးသမီး ကြည့်ရတာ ဒီရထားကြီးအကြောင်း သိထားမယ့်ပုံပဲ။

“ဟုတ်တယ်... ဒီရထားအကြောင်း ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သိသလဲဆိုတော့ ကျွန်မက အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မှတ်မိနိုင်စွမ်း ရှိသေးတယ်လေ၊ တကယ်တော့ ဒီရထားကြီးဟာ...”

“ထားလိုက်ပါ တေးသံစဉ်၊ မကြာခင်မှာ သူ့ အလိုအလျောက် သိပါစေ၊ သူက ကျွန်မတို့နဲ့ ကံကြမ္မာချင်း တူမယ် မထင်ပါဘူး”

ညို့က အမျိုးသမီးရဲ့စကား မဆုံးခင် ဟန့်တားသည်။

“ကောင်းပြီလေ”

ဆိုကာ အမျိုးသမီး နှုတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

တေးသံစဉ်...။

သူကတော့ ညို့နှုတ်မှ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့နာမည် ကြားလိုက်ရလျှင် ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားရသည်။

ဒီနာမည်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ရင်းနှီးနေပါသည်။

သို့သော်...

ဘာဖြစ်လို့များ စဉ်းစားလို့ မရပါလိမ့်။

ကျိုး တေးသံစဉ်ဆိုသော အမျိုးသမီးအကြောင်း စဉ်းစားနေမိဆဲ သူမတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောနေကြသော စကားများမှာ ဆန်းကြယ်လွန်းလှသောကြောင့် နားပြန်စွင့်လိုက်မိတော့သည်။

“ရှင်လူတွေရဲ့လုပ်ရပ်ကို ရပ်တန့်ကာ ရပ်ခိုင်းဖို့ ကောင်းတယ်” အလို...။

တေးသံစဉ်ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးဟာ ဟိုလူတွေရဲ့အစီအစဉ်ကို ရော ကြိုတင်သိနှင့်နေသတဲ့လား။

“ဟင့်အင်း... အားလုံးဟာ ကံကြမ္မာရဲ့စီရင်တဲ့ဒဏ်ကို ခံရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သူတို့ မသိကြဘူး”

သူ့ဆံပင်မွေးများ ထောင်ထသွားရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်မတ်အေးခဲသွားရသည်။

ကြက်သီးမွေးညင်းများ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ စုန်ဆန်ထကာ ကျောထဲမှ စိမ့်တက်သွားမိလေသည်။

အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးဆိုပါလား...။

“ဟုတ်တယ် သူတို့အခြေအနေ သူတို့မသိကြသေးဘူး”

အဲ့ဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်ပါလိမ့်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းများက ပြည့်နှက်နေသည်။

ဒီရထားကရော ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ။

အခန်း(၈)

တရွှေရွှေနှင့် သွားနေမိရာမှ သတိရ၍ ရှာဖွေကြည့်လိုက်လျှင် ဥက္ကာနှင့်ရှိန်းကို သူတို့အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရတော့။ သူတို့ ပြောသော ပါတီပေးနေသည့်အခန်းကိုလည်း မတွေ့။ စိန်ရောင်များ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်ဆိုသည့် လူကဲ့သို့များ နားနေသောအခန်းကိုလည်း မတွေ့။

ဝင်းထွဋ်မျက်လုံးများထဲ မြင်နေရသည်ကတော့ ချောက်ချား ဖွယ်ရာ အရိပ်များသာ။

ထိုင်ခုံတွေပေါ်မှာ အရိပ်တွေက အပြည့်။

အလယ်တန်းမှာလည်း အရိပ်တွေအပြည့်။

ဝင်းထွဋ် တွေ့နေရသမျှအရိပ်များမှာ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့ကာ အရာဝတ္ထုတွေနှင့် မထိသလိုမျိုးပင်။

တန်းကိုင်ထားသော်လည်း လက်များမှာ တန်းနှင့် ထိမနေ။

ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေကြသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ထိုင်ခုံမှာ ထိကပ်မနေ။

နောက်ပြီး...

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုအရိပ်များထဲ တိုးဝင်၍သာ လာသော်လည်း အရိပ်များနှင့် သူတို့နှင့် မထိ။

လေဟာနယ်ထဲ ဖြတ်သန်းသွားလာရသလိုသာ ဖြစ်နေသည်။

သူ့စိတ်ထဲ တစ်စထက်တစ်စ တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍လာသည်မို့ မနေနိုင်တော့။

“ဂျင်မီ”

ဂျင်မီက လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော ဣန္ဒြေပျက်ယွင်းမှုကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ဂျင်မီ သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာတွေ့ရသလဲဟင်!”

ဝင်းထွဋ် ဂျင်မီကို တွန့်ဆုတ်စွာ စကားစမိသည်။

“ဘာတွေ့ရမလဲ... အခန်းလွတ်ကြီးထဲမှာ ဘာရှိမှာလဲ၊ ထိုင်ခုံလွတ်တွေချည်းပဲ ရှိတာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ”

သူ ထပ်ပြောဖို့ ကြိုးစားလျှင် ဂျင်မီမျက်နှာပေါ်၌ သူ့ကို စိတ်ပျက်သည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာခဲ့ပြီး...

“ပြော... မင်းမျက်စိထဲ ဘာတွေ့ တွေ့နေရလဲ၊ ဒီရထားပေါ်

တက်ခါစတုန်းကလို အရိပ်တွေလား!”

“ဂျင်မီ... ငါ တကယ်မြင်နေရတာ”

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း”

ဂျင်မီက သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

စိတ်ပျက်သည့် အရိပ်အယောင်များမှ စိတ်လျှော့လိုက်သည့် မျက်နှာသွင်ပြင်မျိုး ဂျင်မီဆီမှာ တွေ့ရသည်။

“မင်းကို ငါ အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးမယ်၊ မူးယစ်ဆေးတွေ မသုံးပါနဲ့တော့... ဖြတ်လိုက်ပါတော့”

“ဂျင်မီ... ငါ”

ဂျင်မီက သူ့ကို စကားအဆက်မခံ။

လက်ကာပြသည်။

“မရှိတဲ့အရာတွေကို မင်းမြင်နေရတာ အဲ့ဒါ မူးယစ်ဆေးကြောင့်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဂျင်မီ၊ အခု ငါ ဆေးမှ မသုံးထားတာ၊ ငါ တကယ် မြင်နေရတာပါ၊ ငါပြောတာ ယုံပါ”

“တော်ပြီကွာ... ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဆေးကြောင်နေတာပဲ”

ဂျင်မီမှာ သူ့ကို စိတ်ကုန်သွားသလိုမျိုး အော်ဟစ်ကာ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“တောက်... မင်းစကားကို အရေးလုပ် နားထောင်နေတာနဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်တောင် ပျောက်သွားပြီ၊ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ ဒီတစ်ခါ မင်းဘာသာ အရိပ်မကလို့ အကောင်လိုက်ပဲတွေ့တွေ့ လာမပြောနဲ့တော့၊ သောက်ရေးမပါတဲ့ဆေးဘဲ”

ဂျင်မီမှာ သူ့ကို တချစ်တောက်တောက် ပြောရင်း တစထက်တစ်စ အရိပ်များထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဂျင်မီ... ဂျင်မီ”

၉၂ ဒေဝတာ

ဝင်းထွဋ် တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သော်လည်း ဂျင်မိုကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့။

ဂျင်မိုကို မတွေ့ရသော်လည်း ဂျင်မိုပြောခဲ့သည့်စကားအတိုင်း ကျိန်စာသင့်ခံရသည့်အဖြစ်မျိုးကို သိပ်မကြာခင်မှာ ဝင်းထွဋ် ကြုံတွေ့ရတော့သည်။

ဂျင်မို မရှိတော့သည့်အခါ အရိပ်များစွာ ရှိနေသည့် အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းဟူသော အသိက သူ့ကြောက်စိတ်ကို ဖိအားပေးနေလေတော့သည်။

“ဒီတစ်ခါ မင်းဘာသာ အရိပ်မကလို့ အကောင်လိုက်ပဲ တွေ့တွေ့။”

ဂျင်မိုစကားကို နားထဲ ပြန်ကြားယောင်ကာ ကြောက်စိတ်များ မွန်ထူပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများ ပြန်လာတော့သည်။

အရိပ်များ တွေ့ရတာတောင် သူ့မှာ နေစရာ မရှိတော့အောင် လန့်နေရတာ။

အကောင်လိုက်ကြီး တွေ့ခဲ့ရလျှင် . . .

ဒါတွေ့၍နိဆဲ. . . သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ သွေးမရှိသလို ဖွေးဆုတ်ကာ အရိုးနှင့် အရေပြားသာ ရှိသော ခြေထောက်နှစ်ချောင်း တွဲလောင်းကြီး အပေါ်မှကျလာလျှင်. . .

“အား! . . .”

အသံကုန် ဟစ်ကာ သွေးပျက်မတတ် အော်ဟစ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟင်း. . . ဟင်း”

ရယ်သံလိုလို ညည်းညူသံလိုလို. . .

သူ ကြောက်လန့်သည့်ကြားက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်၍နေသော မျက်လုံးများနှင့် အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်း. . .”

ပစ္စည်းတင်သည့် အပေါ်တန်းမှာ ခြေတွဲလောင်းချ ထိုင်နေသော မကောင်းဆိုးဝါး အဘွားအိုကြီး။

မျက်နှာကြီးမှာ ဖွေးဆုတ်ပြာနှမ်းကာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့်

www.burmeseclassic.com

ဆံပင်များက ပွစာကြလျက် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးအုပ်ထားသည်။
 “ခင်. . . ခင်ဗျားကြီး. . . သွား. . . ထွက်သွား. . . ခု ထွက်သွား”
 ဝင်းထွဋ် သွေးရှူးသွေးတန်းအော်ဟစ်ကာ. . . တကယ်တမ်းမှာ
 ထွက်ပြေးရသူမှာ သူသာဖြစ်သည်။
 သို့သော်. . .
 သူ့ခြေထောက်များမှာ လှုပ်ရှား၍မရ။
 အေးခဲနေသော လက်တစ်စုံက တင်းတင်းဖမ်းဆွဲထားခြင်းကို
 ခံနေရသည်။
 “လွတ်. . . လွတ်ပါ. . . ကျွန်တော့်ကို လွတ်ပေးပါ”
 သူ ငုံ့မကြည့်ရဲဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်လျက် ကြိုးအော်နေမိသည်။
 သူ အော်နေမိဆဲ အေးခဲနေသော အရိုးခြောက် လက်ချောင်း
 များမှ သူ့ခြေထောက် လွတ်သွားသည်။
 ဝင်းထွဋ် ဝမ်းသာအားရနှင့် တဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသည်။
 မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ပြေးသည်။
 သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများ ပြိုက်ပြိုက်ကျကာ ရွဲနှစ် စေး
 ထန်း၍နေသည်။
 လှည့်မကြည့်ရဲ။
 မကောင်းဆိုးဝါး အဘွားကြီး ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေသလဲဆိုတာ
 သူ လုံးဝလှည့်မကြည့်ရဲ။
 နောက်ဆုံး. . .
 သူ့ခြေထောက်များမှာ ခွန်အားလုံးဝကုန်ခမ်း ချည်နဲ့ကာ သူ
 လဲပြိုသွားခဲ့ရတော့သည်။
 “အင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း”
 ဝင်းထွဋ် မျက်လုံးများ မှိတ်ကာ. . . ပါးစပ်ဖွင့်၍ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း
 အသက်ရှူနေရသည်။

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မြင့်မောက်လိုက် နိမ့်ကျလိုက်နှင့်။
 ဆံပင်စပ်မှ ချွေးများမှာ မျက်လုံးများထဲပင် စီးဝင်လျက်။
 တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက် မောဟိုက်လွန်းနေပြီ။
 “အား. . . ဟား. . . ဟား”
 တိုးညင်းသောနှုတ်သံ. . . ။
 ပင်ပန်းကြီးစွာ ညည်းညူနှိုက်ငင်သံ။
 သူ့ဆီကလား။
 ဟင့်အင်း. . .
 သူ့ဆီကမဟုတ်။
 သူ ကြောက်လန့်တကြား မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
 အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှ မတွေ့။
 ဘေးနှစ်ဘက် အနောက်. . .
 ဘာကိုမှ မတွေ့ရ။
 သို့ပါလျက် အသံက တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်နီးကပ်
 လာသလို ခံစားရသည်။
 အသက်ငင်သံလိုမျိုး။
 သွေးပျက်မတတ် ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသော
 အသံ။
 သူ့ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်လာသည်။
 ထိုအသံမှာ သူ့နားစည်ကို ဖြတ်သန်းကာ သူ့စိတ်နှလုံးတစ်ခု
 လုံးကို နေစရာမရှိအောင် ခြောက်လှန့် ဒုက္ခပေးနေတော့သည်။
 “ချင်. . . ချင်. . . ချင်. . . ချင်”
 ကြားရပြန်ပြီ။
 နောက်ထပ်အသံတစ်ခု။
 စတီးချင်း သို့မဟုတ် သံမဏိချင်း ထိရှပွတ်တိုက်သလိုမျိုး။

အသံမှာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း မဟုတ်။
 အဆက်မပြတ်။
 ဝင်းထွဋ် အသက်ကို တစ်ဝကြီး ရှူသွင်းကာ . . နောက်သို့
 တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 သူ့မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်သွားရသည်။
 ဖွာလန်ကြဆံပင်များ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအုပ်ထားသော ဖွေး
 ဆုတ်ဆုတ် မျက်နှာကြီးနှင့် မကောင်းဆိုးဝါး အဘွားကြီး။
 လက်ထဲမှ ပြောင်လက်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကိုင်လျက်
 ဘေးမှ စတီးဝရန်တာလက်ရန်းကို ထိခတ်ပြီး သူ့ဆီ ဖြည်းညင်းစွာ
 ရွေ့လျားလာနေသည်။
 “အဘွားကြီး . . . ခင်ဗျား လာပြန်ပြီလား၊ သွား . . သွား . .
 ထွက်သွား၊ ခင် . . ခင်ဗျားက သေနေပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို လာမခြောက်
 ပါနဲ့၊ သွားပါ . . . ထွက်သွား”
 သူ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေမိ
 သည်။
 သူ ဘယ်လောက် မောင်းထုတ်သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။
 နာနာဘာဝ အဘွားကြီးမှာ သူနှင့် နီးသထက် နီးကပ်လာပြီ။
 “ခင် . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ဖူးလို့လဲ၊ ဘာလို့
 ကျွန်တော့်ကို လိုက်ခြောက်နေရတာလဲ!”
 အော်ဟစ်မောင်းထုတ်၍ မရတော့သည့်အဆုံး သူ ငိုသံပါကြီး
 နှင့် တောင်းပန်လိုက်မိတော့သည်။
 “ဘာလုပ်ဖူးလို့လဲ ဟုတ်လား!”
 အဘွားကြီးရဲ့အရေပြားများ တွန့်ဆုတ်ရွံ့သိနေသော နှုတ်ခမ်း
 ပြာပြာကြီးများမှာ မဖွင့်ဟပဲ အေးခဲခြောက်ကပ်နေသောအသံသာ
 ထွက်လာလျှင် . . .

သူ့ရင်ထဲ ဆို့ကျပ်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတော့သည်။
 သူဟာ နာနာဘာဝနှင့် စကားပြောနေမိပါလား။
 “သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်ခဲ့သလဲလို့”
 “ကျုပ် . . . ကျုပ်”
 သူ စကားများ ရှေ့မဆက်နိုင်အောင် ထစ်ငေါ့တစ်ဆို့နေမိ
 သည်။
 “မင်း ဆေးဖိုးလိုတုန်းကလေ ဟော့ဒီခါနဲ့ . . .”
 နာနာဘာဝ အဘွားကြီးရဲ့စကားမဆုံးခင် သူ အားခနဲ အော်
 ကာ မျက်လုံးများကို ကြောက်လန့်တကြား မှိတ်ချလိုက်မိတော့သည်။
 မှတ်မိပြီ။
 လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဝင်းထွဋ်
 ပြန်သတိရခဲ့ပြီ။
 ကြယ်ရောင်လရောင် မရှိသော ညတစ်ည။
 တဲအိုတစ်လုံးမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ထဲ။
 သူက ထိုအနီးအနားမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံလျက် သွေး
 များက ဆေးကို အရေးတကြီး လိုအပ်နေချိန်။
 တဲအတွင်း ထရံပေါက်မှ အသာချောင်းကြည့်လိုက်လျှင် . . .
 ဝါးစုဘူးတစ်ဘူးထဲ တုန်ယင်ချိနဲ့နေသော အရေပြားတွန့်
 ဖက်ချောင်းများနှင့် ငွေစက္ကူတစ်ချို့ ထည့်နေသော အဘွားကြီးတစ်
 ယောက်။
 သူ့ရင်ထဲ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားရသည်။
 ဝါးစုဘူးဆီ သူ့မျက်လုံးများက အာသာငမ်းငမ်း ရောက်သွားခဲ့
 လေပြီ။
 “အဘိုးကြီးရေ . . . ကျွန်မ ရှင့်အတွက် အလှူလုပ်ပေးရခါနီး
 ပါပြီ၊ ဒီနွေလေးမှာ လုပ်နိုင်ပါပြီ၊ မနက်ကျရင် ကျုပ်ရောင်းတဲ့ ဘုရား

ပန်းလေးတွေ ဝယ်သူပိုများလာပါစေလို့ ရှင် ဆုတောင်းပေးဦးနော်၊
ဒါမှ စုဘူးလေး မြန်မြန်ပြည့်နိုင်မှာ၊ အင်း.. အဘိုးကြီးရေ.. အမျှ..
အမျှ.. ”

အဘွားကြီးရဲ့အမျှဝေသံ မဆုံးခင် သူ တဲအိုကလေးပေါ်
လွှားခနဲ ရောက်သွားသည်။

“ကဲ.. လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ကို အရင်မျှလိုက်တော့
အဘွားရေ၊ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဟင်.. မင်း.. မင်း.. ဘာလုပ်ဖို့”

အဘွားကြီးမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူ့ကို မော့
ကြည့်ခဲ့သည်။

“အဲ့ဒီဝါးစုဘူးလေး မြန်မြန်ကမ်းလိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ
အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“မ.. မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရင်လေးရယ်၊ ဒါ.. ဒါ.. အဘိုးအ
တွက် အဘွား အလှူလေး လုပ်ပေးချင်လို့ပါ”

“စကားများလိုက်တာ၊ ကဲ.. ကျုပ်ကိုပဲ လှူလိုက်ပါတော့
အဘွားကြီး”

“ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ မောင်ရင်လေးရယ်၊ ဒါ ကုသိုလ်ရေးကိစ္စပါ၊
မဖျက်ဆီးပါနဲ့ကွယ်”

“ဟာ.. လျှာရှည်လိုက်တဲ့ အဘွားကြီး၊ ကျုပ် ဆေးဖိုးအရမ်း
လိုနေတယ်၊ အသာတကြည် မပေးချင်ဘူး.. ကဲ”

“အံ့မယ်လေး”

နာနာကျင်ကျင် စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သံက အမှောင်ယံကို
ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲမှ ပြောင်လက်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုက အဘွား
ကြီးရဲ့ရင်ဘတ်တည့်တည့်မှာ စိုက်ဝင်ငြိမ်သက်လျက်။

အဘွားကြီးရဲ့ဝါးစုဘူးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ
တဲအိုလေးပေါ်မှ သူ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ အမှောင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်
သည်။

“အား.. . ဟား.. . ဟား”

အသက်ငင်သော ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကို သူ နောက်ဆုံးကြား
လိုက်ရသေးသည်။

“မှတ်မိပြီ မဟုတ်လား!”

အေးစက်သောအသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“အ. . အဘွားရယ်. . ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက ဆေးကြောင် နေလို့ပါ။ တောင်း. . တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဝင်းထွဋ် မျက်ရည်ကြားမှ တောင်းပန်နေမိသည်။

“ငါတုန်းကရော တောင်းပန်လို့ ရခဲ့သလား၊ ငါယောက်ျားအ တွက်လည်း အလှူမလုပ်ခဲ့နိုင်ဘူး၊ ငါလည်း ခုချိန်ထိ ပရလောကထဲမှာ ပဲ နေခဲ့ရတယ်၊ နင့်ကို လက်စားချေဖို့ ငါ စောင့်နေတာ”

“မ. . . မလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်တော် တောင်းပန်”

ချောက်ချားထိတ်လန့်လွန်းရသဖြင့် ဝင်းထွဋ် စကားမဆက်နိုင် တော့။

ကြောက်စိတ်က သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝါးမျိုနေပြီ။

“တောင်းပန်လို့ရမလား၊ သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကံကြမ္မာရဲ့စီရင်

ချက်အတိုင်း နေကြရတာ”

“ဟင်! . . .”

သူ နောက်ကို ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညို့”

ညို့ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာရသလဲ။

ညို့က ခေါင်းဆတ်ကာ ပြုံးပြသည်။

ဖွေးလက်နေသော အစွယ်များကို ညို့ဆီမှာ မြင်လိုက်ရလျှင် ဝင်းထွဋ် အသံကုန်ဟစ်ကာ ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း နောက် ကျခဲ့ပြီ။

ညို့က သူ့လက်များကို ဖမ်းချုပ်လိုက်လျှင် နာနာဘာဝ အဘွား ကြီးမှာ ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာသည်။

ကော့တက်သွားသော သူ့ရင်အုပ်။

အဘွားကြီးလက်ထဲမှ ခါးမှာ လက်ခနဲ။

သူ နာနာကျင်ကျင် စူးစူးရှရှ အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အား. . .”

“ဟေ့ကောင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ!”

ခွေလဲကျနေသော ဝင်းထွဋ်ကို ဂျင်မီ ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ချက်ကန်လိုက်သည်။

“ငါကတော့ ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာလိုက်ရတာ၊ လဒက ဒီမှာလာနှပ်နေတယ်၊ နေ့ကောင်... ထ၊ ဒါ အနားယူရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး”

ဂျင်မီ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဝင်းထွဋ်တင်ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ကန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဝင်းထွဋ် ဆတ်ခနဲ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်သည်။

ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးများ။

ဂျင်မီ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဝင်းထွဋ်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေမိသည်။

မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်လေလျှင် ဂျင်မီ ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲ ထကာ

နောက်ကို ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ဝင်းထွဋ်”

သတိပေးသလို သူ တစ်လုံးချင်း ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

အသက်မဲ့သော လှုပ်ရှားမှုမျိုးနှင့် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်လေလျှင် သူ ရင်များ တုန်ခါသွားရတာကို ထိန်းလျက် မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဝင်းထွဋ်!”

“ဟင်း...”

သံရှည်ဆွဲ ညည်းညူလိုက်သံကြီးမှာ ဝမ်းခေါင်းထဲက လာသော အသံမျိုးမို့ ဂျင်မီ ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားသည်အထိ ချောက်ချားသွားပါသည်။

ဂျင်မီ ပြူးကြောင်ကာ ကြောက်ကြောက်နှင့် နံရံမှာ ကပ်ကာ စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ ဝင်းထွဋ်မှာ ဝန်းခနဲ ထပြေးကာ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဝင်းထွဋ်... ဝင်းထွဋ်”

“ခေါ်မနေနဲ့တော့”

ချောက်ချားထိတ်လန့်၍ နေဆဲ နောက်ကျောဆီမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိသည်။

“ကြောက်တတ်သားပဲ”

သူ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညို့... ”

ညို့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်တော့သည်မို့ ချောက်ချားဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီးမှ လွတ်မြောက်သွားရသလို ဂျင်မီ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့သည်။

“ဟူး” ခနဲ လေပူများ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိပြီး...

“ဒီကောင် ဆေးကြောင်သွားတာ ထင်ပါရဲ့နော် ညို့”

ညို့ကို အဖော်စပ်သလို ဂျင်မီ ပြောလိုက်မိသည်။
 “မဟုတ်ဘူး”
 ပြတ်သားသော ငြင်းဆန်သံကြောင့် သူ ညို့ကို အံ့သြတကြီး
 ကြည့်မိသည်။
 “သူ့ကြမ္မာသူ စီရင်လိုက်ပြီလေ”
 “ဘာ... ဘာ... ညို့ ဘယ်လို၊ ငါ နားမရှင်းဘူး”
 “သူ့အလှည့်တော့ ပြီးသွားပြီလို့ ပြောတာလေ”
 “ဟင်!...”
 ဂျင်မီ ဆံပင်မွေးများ ထောင်ထသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။
 သူ့အလှည့်တော့ ပြီးသွားပြီ ဆိုတော့...
 “ညို့... ညို့...”
 သူ စကားမဆက်နိုင်ဘဲ တံတွေးများ အခါခါ မျိုချနေမိသည်။
 “ဟုတ်တယ်... ဒီတစ်ခါ နင့်အလှည့်ပဲ”
 “ငါ... ငါက ဘာဖြစ်လို့”
 သူ လက်ဝါးဖြင့် ကာရင်း နောက်ကို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့်
 ဆုတ်ကာနေမိသည်။
 “စဉ်းစားလေ... နင် ဘာများ မကောင်းမှုတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ
 လို့”
 သူ့ရင်တစ်လျှောက်လုံး ဆို့တက်ပူလောင်လို့လာသည်။
 သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကောင်းမှုရယ်လို့သာ မယ်မယ်ရရ
 ပြောပြစရာ မရှိတာ။ မကောင်းမှု လုပ်ခဲ့ဖူးတာကတော့ မြောက်မြားစွာ။
 “ဘယ်သူ့အပေါ်ကိုရော စိတ်ယုတ်မာ မွေးခဲ့ဖူးသလဲလို့ ပြန်
 စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”
 ညို့ရဲ့စိမ်းနက်သော မျက်လုံးများမှာ အေးခဲ့တောက် ပြောင်၍
 နေသည်။

သူ့ကျောတစ်လျှောက်လုံး စိမ့်တက်သွားရသည်။
 ဂျင်မီ သိလိုက်ပါပြီ။
 ညို့ သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် ကလဲ့စားချေတော့မှာပါလား။
 “ညို့ရယ်... ငါ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ အသက်လူ
 ပြီး ပြေးခဲ့ရတဲ့အချိန်မှလို့ နင့်ကိုငါ ထားခဲ့မိတာပါ။ ခွင့်... ခွင့်လွှတ်ပါ”
 ဂျင်မီ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ညို့ကို ခယတောင်းပန်နေမိ
 သည်။
 သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ အားနည်းသော မိန်းမသားတစ်
 ယောက်ထံမှာ ခုလိုမျိုး ခယတောင်းပန်ရလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မတွေးမိ
 ခဲ့ဖူး။
 “တောင်းပန်လို့ ရမလား... သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကံကြမ္မာရဲ့
 စီရင်ချက်အတိုင်း နေကြရတာ”
 ကံကြမ္မာရဲ့စီရင်ချက်ဆိုပါလား။
 ကံဆိုတာ မိမိပြုခဲ့ဖူးသောအလုပ်ပေါ့။
 ဒါ... ဒါဆိုရင်...
 တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့မှာ ဆုတ်စရာနေရာ မရှိတော့။
 သူ့နောက်မှာ အေးစက်မှောင်မည်းနေသော နံရံသာ ရှိတော့
 သည်။
 ညို့က လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။
 သူ အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ထိုလက်ကို မော့ကြည့်ဆဲ...
 ချွန်မြနေသော မှန်ကွဲစကြီးတစ်ချပ်မှာ ညို့လက်ပေါ် အလိုအ
 လျောက် လျှောရောက်လာသည်။
 မှန်ကွဲစ...။
 သူ ထိုမှန်ကွဲစကို ခြောက်ခြားစွာ စိုက်ကြည့်ဆဲ...
 “ဂျင်မီ”

ညို့ခေါ်သံမှာ အေးခဲလွန်းလှသည်။

“နင့်လည်ပင်းကို ပြန်စမ်းကြည့်စမ်း”

သူ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် လည်ပင်းကို ပြန်စမ်းကြည့်လိုက်

လျှင်. . .

“ဟင်. . .”

ပူနွေးစေးပျစ်သော အထိအတွေ့။

သူ လက်ချားကို ချက်ချင်းပြန်ရုပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“သွေးတွေ”

သူ့လက်ဖဝါးပြင်မှာ မည်းနက်သော သွေးများ။

“ဟကယ်တော့ နင်ဟာ”

ညို့က စကားမဆက်။

သူ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် လည်ပင်းကို နောက်
တစ်ကြိမ် အုပ်ကိုင်မိသည်။

အစင်းကြောင်းရာကြီး။

သူ့လည်ပင်းမှ အစင်းကြောင်းရာကြီးကို ဂျင်မီ စမ်းသပ်တွေ့

ရှိသွားပြီ။

“ဒါ. . . ဒါက”

“အဲ့ဒါ ဟော့ဒီမှန်စနဲ့”

“မဖြစ်. . မဖြစ်နိုင်”

ညို့စကားမဆုံးခင် ဂျင်မီ ဖြတ်အော်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

သို့သော်. . .

သူ့လည်ပင်းမှာ အစင်းကြောင်းကြီးမှာ တစ်စထက်တစ်စ နက်
လာကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဟလာခဲ့ပြီးလျှင်. . .

“ညို့. . . ညို့. . . လုပ်ပါဦး၊ ငါ့ကို ကယ်ပါဦး၊ ငါ့. . . ငါ့လည်
ပင်းပြတ်. . . ပြတ်. . .”

“ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

ညို့က အေးခဲစွာပင် သူ့ရဲ့ဆိုးဝါးလှသော အပြစ်အပျက်ကို
လက်ပိုက်လျက် ကြည့်နေသည်။

သူ့လည်ပင်းမှာ တစ်စထက်တစ်စ ပခုံးဆီမှ ဟလာခဲ့ပြီးလျှင်
နောက်ဆုံး ကြမ်းပြင်ဆီ လုံးဝပြတ်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

“ညို့”

သူ သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်စွာ အော်လိုက်မိသည်။

“ငါ့ကို ပြန်တပ်ပေးပါ၊ ငါ့လည်ပင်းကို ပြန်တပ်ပေးကြပါ”

ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဂျင်မီ ယူကျုံးမရစွာ ကြည့်
ရင်း အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းနေမိသည်။

ခန္ဓာကိုယ်မှ သူ့လက်များမှာ ပခုံးပေါ်ဆီ မြှောက်ကာမြှောက်
ကာ သူ့ ခေါင်းကို သွေးရူးသွေးတန်း ရှာဖွေနေဆဲ။

သူ့. . . သူ ဘယ်သူ့ကို အကူအညီ တောင်းရမလဲ။

ဘယ်သူ့ကို အကူအညီ တောင်းရမလဲ။

သူ့ကို ကူညီမယုံသူ တစ်စုံတစ်ယောက်တော့ ရှိကိုရှိရမယ်။

ဂျင်မီ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဂုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်ကာ. . .

သွေးရူးသွေးတန်းလက်များက သူ့ခေါင်းကြီးဆီ တရွေ့ရွေ့
ရှာဖွေလှမ်းလျက်. . . သူ ပခုံးပေါ် ပြန်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေလေသည်။

အခန်း(၉)

“ဟင်!...”

ရှိန်း အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားရင်းက မျက်တောင်များကို အကြိမ်
ကြိမ် ခတ်ကာ ကြည့်သည်။

မျက်စိရှေ့တင် ဟိုကောင်ဥက္ကာ ဘယ်များ ဖျောက်သွားတာ
ပါလိမ့်။

ရှိန်း ဟိုဟိုသည်သည် ဝေ့ဝေ့ရှာသည်။

သို့သော် ဟာလာဟင်းလင်း အခန်းလွတ်ကြီးထဲမှာ သက်ရှိ
ဟူ၍ သူတစ်ယောက်မှလွဲ၍ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေ။

မုနက အခန်းနှင့်အပြည့် လူများကရော ဘယ်ရောက်သွားတာ

လဲ။

သူ မျက်စိများ မှားတာလား။

ဒါမှမဟုတ် . . .

ဘာကများ လွဲချော်မှားယွင်းနေတာလဲ။

အဲဒီလွဲချော်မှားယွင်းမှုဟာ ရိုးသားရဲ့လား။

အတွေးနှင့် . . .

သူ ကြောက်စိတ်များ ရှိန်းခနဲ ထလာသည်။

မဟုတ်တော့ဘူး။

ဒီအခန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပူးကပ်နေပြီ။

သူ သွေးခုန်နှုန်း ဖြန့်လာကာ အခန်းထဲမှ မြန်မြန်ထွက်ဖို့

ကြိုးစားသည်။

အခန်းတံခါးကို ဆွဲပွင့်ဖွင့်လိုက်ချင်းဝင် . . .

“ဂျင်မီ”

မျှော်လင့်တင်မှတ်မထားချိန်မှာ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသ

ဖြင့် သူ အားတက်သွားရသည်။

“ငါ့ကို ကူညီပါ။ ငါ့ကို ကူညီပါ”

ဂျင်မီမှာ မျက်နှာ၌ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်လျက် . . .

လည်ပင်းကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကိုင်ထားသည်။

လက်နှစ်ဖက်လုံးမှာ သွေးများ ရွှဲရွှဲနစ်လျက်။

သွေးများက လည်တိုင်ဆီတစ်လျှောက်မှ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး

ရွဲရွဲစိုနေပြီ။

သို့သော် သွေးများမှာ အနီရောင် မဟုတ်ဘဲ မည်းနက်၍
နေသည်။

ဂျင်မီရဲ့ဆိုးဝါးလှသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ရှိန်းမှာ ရှေ့
မတိုးဝံ့တော့ဘဲ ချွေးများ ပြန်ကာ ထိတ်လန့်လာရသည်။

“ဂျင်မီ . . . မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ!”

“ငါ့ကို ကူညီပါ။ ငါ့ကို ကူညီပါ”

ဂျင်မီမှာ ဒီစကားတစ်ခွန်းကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေတော့

သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ ပြောလေ”

ရှိန်းမှာ သတိအနေအထားဖြင့် နေရင်းက မဝံ့မရဲ မေးလိုက်

သည်။

“ငါ . . . ငါ့လည်ပင်း”

ဂျင်မီ စကားမဆုံးသေး။

ရုတ်တရက် ဂျင်မီမျက်နှာနေရာမှာ ညှို့ဖျက်နှာ ပြောင်းလဲပေါ်
လာသည်။

“ညှို့ . . .”

ရှိန်း အံ့ဩတကြီး အော်ရင်း ကြောင်အမ်းနေဆဲ . . .

“ငါ့ကို ကူညီပါ။ ငါ . . . ငါ့လည်ပင်းကို ပြန်တပ်ပေးပါ”

ကြမ်းပြင်မှ ပေါ်လာသောအသံကြောင့် သူ ကြက်သီးများ
စဖြန်းဖြန်း ထလျက် ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် . . .

“အောင်မလေး”

သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဂျင်မီရဲ့ခေါင်းပြတ်ကြီး။
မျက်လုံးများမှာ ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေ

သည်။

ပါးစပ်ကလည်း ငါးများလို ဟစ်ဟစ်နှင့် . . .

“ငါ့ကို ကူညီပါ။ ငါ့ခေါင်းကို ပြန်တပ်ပေးပါ။ ငါ့ခေါင်းကို . . .”

ရှိန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တထွတ်ထွတ် ပြောနေသော ခေါင်းကြီး
ကို တစ်လှည့် . . .

ရှေ့မှ ခေါင်းမရှိတော့ပြီဖြစ်သော တောင့်တောင့်ကြီး မတ်

တတ်ရပ်ဆဲ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ချောက်ချားစိတ်က
ရင်ထဲ မွေ့နှောက်လို့နေသည်။

လက်နှစ်ဖက်မှာ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားမှ
ခေါင်းပြတ်ကြီးကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည့်ဟန်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ
ကြောက်စိတ်ကပါ မွန်ထူတက်လာသည်။

“ကဲ...”

ရိုန်း ဆတ်ခနဲ တုန်လျက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ညှို့မျက်လုံးများမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးအောင် ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာအတိ စိမ်းနက်အေးခဲ၍ နေသည်။

“တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တော့ စီရင်ချက်ကိုယ်စီ ချသွား
ကြပြီ”

“ညှို့... ဘာ... ဘာ နင့်စကားက”

“နင့်အလှည့် ရောက်ပြီ”

“ဘာ...”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ကြောက်မနန်းလိလိ သူ အော်လိုက်မိ
သည်။

“ငါ... ငါ... ငါက ဘာဖြစ်လို့”

စကားက လမ်းတစ်ဝက်တင် ပြတ်တောက်သွားလျက် သူ
လှည့်ထွက်ပြေးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

သူ့ခြေထောက်က တစ်စုံတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိလျက် ရှေ့သို့
ငိုက်ကျတော့မလို ဖြစ်သွားရသည်။

သူ ကပျာကယာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဂျင်မိုခေါင်း။

“အား...”

သူ ချောက်ချောက်ချားချား အော်ကာ သွေးရူးသွေးတန်း ထွက်
ပြေးမိခဲ့တော့သည်။

“ငါ့ကို ကူညီပါ။ ငါ့ခေါင်းကို ပြန်တပ်ပေးပါ။ ငါ့ကို ကူညီပါ။
ငါ့ခေါင်းကို...”

ဂျင်မိုဆီမှ အကူအညီတောင်းသံ တစာစာ ထွက်ပေါ်ဆဲ...
ရိုန်းကတော့ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ခြေဦးတည့်ရာ...။

ခြေဦးတည်ရာ ပြေးခဲ့မိသည်မှာ ဘယ်ရောက်၍ရောက်မှန်း
ပင် မသိတော့၊ တကယ်တော့လည်း သည်မျှ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းကာ
ဆန်းကြယ်လှသော ရထားကြီးထဲမှာ ဘယ်နေရာ ဘာဆိုတာ ရှိန်း
သိနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ထိုစဉ်. . .

ရထားတွင်း တစ်နေရာဆီမှ အချက်ပေးကြိုးဆွဲသံကို စူးရှစွာ
ကြားလိုက်ရလျှင် တရှိန်ထိုး ပြေးနေမိသော သူ့ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်
သွားရသည်။

ရထားကို ဘာကြောင့် ရပ်ခိုင်းတာလဲ။

ဘယ်သူက ရပ်ခိုင်းတာလဲ။

အတွေးများစွာနှင့် ယောက်ယက်ခတ်ဆဲ အရှိန်ပြင်းလှသော
ရထားကြီးမှာ ဥဩသံရှည်ကို ကျယ်လောင်စွာ ဆွဲလျက် မကြာခင်မှာပင်
ရပ်သွားတော့သည်။

သို့သော်. . .

မရပ်ခင် ရှိန်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ မိုးများ တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်း
နေသည့်ကြားမှ ရထားရှေ့တည့်တည့်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသော
သားအမိနှစ်ယောက်။

အဝေးမှ မှုန်ပြပြသာ မြင်ရသော်လည်း ထိုသားအမိ ပုံရိပ်ကို
လျှပ်တစ်ပြက် မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကြက်သီးများ သူ့ကျောရိုးတစ်
လျှောက် စိမ့်ထသွားခဲ့သည်။

ရထားရပ်လျှင်ရပ်ချင်း ရှိန်း ကပျာကယာ ဆင်းလိုက်သည်။

သို့သော် သူ့ထက်အရင် အပြင်ရောက်နှင့်နေသော ဥက္ကာကို
မြင်လိုက်ရလျှင် သူ့မျက်လုံးများ ပြူးသွားခဲ့ရသည်။

“ဥက္ကာ. . . မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ!”

“ငါလည်း မင်းပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ”

“ဒါနဲ့ ရထားက ဘာကြောင့် ရပ်တာလဲ!”

“အဲ့ဒါ ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ၊ ဒီရထားက ဘူတာမရှိဘဲ
ရပ်ချင်တဲ့နေရာ ရပ်သလား”

ဥက္ကာနှင့် စကားပြောနေရင်းမှ သူ တစ်စုံတစ်ရာကို ချက်ချင်း
ပြန်သတိရသွားခဲ့သည်။

“ခုနက ရထားရှေ့မှာ သားအမိနှစ်ယောက် ရပ်နေတာ. . .

ငါတွေ. . . ဟင်. . .”

စကားမဆုံးခင် ပြတင်းမှန်ဆီမှ အရိပ်နှစ်ခု တွေ့သဖြင့် သူ
သတိကြီးစွာနှင့် လိုက်ကြည့်သည်။

အသေအချာ ကြည့်ပြန်တော့ မတွေ့ရတော့။

သူ့ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်လာသည်။

ရုတ်တရက် ရှိန်း ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဟိုဘက်က ရထားဘီးများကြားမှ သူ့ကို ပြန်ချောင်းကြည့်နေ

သော ကလေးမျက်ဝန်းတစ်စုံ။

အမှောင်ယံထဲမှာ မျက်လုံးများက ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် စိမ်းဖန့်နေသည်။

သူ ချက်ချင်းပြန်ထရပ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ကြောက်စိတ်ဖြင့် တလှုပ်လှုပ် တုန်ခါနေသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟေ့ကောင်!”

“ဥက္ကာ”

သူ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး . . .

“သားအမိနှစ်ယောက်ကို ငါတွေ့နေရတယ်”

“ဘာ . . . မင်းစကားက ဘာကြီးလဲ!”

“ငါ . . . ငါတို့ ထွက်ပြေးတုန်းက လမ်းမှာ ကားနဲ့ ဝင်တိုက်ခဲ့မိတဲ့ သားအမိ”

စကားမဆုံးသေးခင်မှာပင် . . .

အရှိန်ဖြင့် ကားကို ဆွဲအကွေ့၊ ဒုန်းခနဲ မြည်သံကျယ်ကြီးနှင့် အတူ လွင့်မြောက်သွားခဲ့သော သားအမိနှစ်ယောက်။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ပြန်မြင်ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းထဲမှာတော့ သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲကျနေခဲ့ပြီဖြစ်သော အဖြစ်ဆိုးလှသည့် မြင်ကွင်းကို နှစ်ယောက်လုံး ပြန်သတိရလိုက်သည်။

“အဓိပ္ပါယ် မရှိတာကွာ”

ဥက္ကာက သူ့မျက်နှာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်သည်။

“မင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့သူတွေမှ မနည်းတာ၊ အဲဒီလူတွေအားလုံးသာ သေလို့ အစိမ်းသရဲအဖြစ်နဲ့ မင်းကို လိုက်ခြောက်မယ်ဆို မင်း နေစရာတောင် မရှိတော့ဘူး”

“မ . . . မဟုတ်သေးပါဘူး ဥက္ကာ၊ ငါ တကယ်မြင်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ကဲ . . . ရထားလမ်းပေါ် ပြန်တက်ရအောင်၊

မိုးတွေ သည်းလာပြီ”

ဥက္ကာ အတင်းတွန်းတင်သဖြင့် သူ ရထားပေါ် ပြန်တက်လိုက်ရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီရထားကြီးကို ချောက်ချားလာပြီ။

သူတို့ တက်နေသည့်အချိန်မှာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တံခါးပေါက်ဆီမှ ဟိုသားအမိနှစ်ယောက် တွေ့ပေါ် တက်လိုက်လာတာ ဝိုးတဝါး မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ဥက္ကာ . . . သရဲပါလာပြီ၊ ငါ ပြန်ဆင်းမယ်၊ ဒီရထားနဲ့ မလိုက်ရဲတော့ဘူး၊ ငါ ဆင်းနေခဲ့မယ်”

သူ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်စဉ် သူ့ရှေ့၌ အသက်မပါသည့် မျက်နှာမျိုးနှင့် သူတို့ကိုရထားပေါ်ခေါ်တင်ခဲ့သည့် အဘိုးကြီးပေါ်လာသည်။

“ဒီရထားက ခရီးမဆုံးခင် ဆင်းကျန်ခဲ့လို့ မရပါဘူး”

“ဘာ . . . ဒီရထားက ဘာရထားလဲ!”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းယမ်းပြလျက် . . .

“ကျုပ် ဖြေခွင့်မရှိပါဘူး”

ဟုသာ ပြောလျက် လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ရိန်း . . .”

သူ ချောက်ချားနေမိချိန် ဥက္ကာဆီမှ တအံ့တဩ ခေါ်သံကြားသည်မို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခုနက အောက်မှာ မိုးသည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေခဲ့တာနော်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကိုယ်မှာ ဘာလို့ မိုးရေစိုမနေတာလဲ”

ဥက္ကာက သူ့ကိုယ်သူ တအံ့တဩ ငုံ့ကြည့်ကာ ပြောလျှင် သူလည်း မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။

ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

ဘာလို့ အဖြစ်အပျက်တွေ ဒီလောက်ချောက်ချား ထိတ်လန့်
စရာကောင်းပြီး ဆန်းကြယ်နေရတာလဲ။

ထိုစဉ်. . .

ရထားမှာ ဂူကြီးတစ်ခုထဲ တိုးဝင်လိုက်သဖြင့် စိမ့်အေးကာ
မှောင်မည်းသွားခဲ့ရသည်။

“ဥက္ကာ. . .”

ရှိန်း အားတင်းကာ ထပ်ခေါ်မိပြန်သည်။

“ဥက္ကာ. . .”

ပြန်ထူးသံ မကြားရ။

သို့သော်. . .

အနည်းငယ် ပြာဖန်သော အလင်းသဲ့သဲ့ တိုးဝင်လာသဖြင့်
ရှိန်း နည်းနည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ဟူး. . .”

လေပူများ မှုတ်ထုတ်ကာ သူ နံရံကို မှီပြီး နားမည်အလုပ်
မျက်နှာချင်းဆိုင်က နံရံပေါ်မှာ စိမ်းဖန့်နေသော မျက်နှာကိုယ်စီနှင့်
သားအမိနှစ်ယောက် ပြန်ပေါ်လာသည်။

ရှိန်း ခေါင်းနုပန်း ကြီးသွားပါသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်လုံးရဲ့မျက်နှာများမှာ မျက်နှာသေကြီးများ
ဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးက သူ့ဘေးက နံရံဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ရှိန်း မွန်ထူနေသော ကြောက်စိတ်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
လျှင်. . .

နံရံပေါ်မှာ တရှိန်ထိုး ပြေးနေသည့် ကားတစ်စီး ပေါ်လာ
သည်။

ထို့နောက်. . .

အပြစ်ကင်းမဲ့ဖြူစင်သည့် သားအမိနှစ်ယောက်၊ အရှိန်ပြင်းစွာ
တိုက်မိခဲ့၊ လွင့်မြောက်ထွက်သွား. . .

သွေးအိုင်ထဲမှာ. . .

“ဟင့်အင်း. . . ဟင့်အင်း၊ ငါ. . . ငါ. . . တမင်လုပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ. . . ငါလည်း အသက်လူမောင်း ပြေးလာရင်းနဲ့. . .”

“အားလုံးမှာ အသက်ရှိပါတယ်”

အမျိုးသမီးဆီက ခြောက်ကပ်အက်ကွဲသော စကားသံ ထွက်
လာသည်။

ရှိန်းမှာ တံတွေးကို အခါခါ မျှီချလျက်. . .

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ “သတိလွတ်သွားခဲ့လို့ပါ”

“ပြန်လျော်ပေး”

ကလေးသံ. . .

ဒီတစ်ခါ ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်အရွယ်ခန့် ကလေးမလေးထံမှ ထွက်
လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာ. . . ဘာကို ပြန်လျော်ရမှာလဲ!”

“အသက်”

“ဘာ. . .”

သူ နောက်ကို ထိတ်လန့်တကြား ခုန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ဒါ အမှန်တရားပဲ၊ အသက်ကို အသက်နဲ့ပဲ ပြန်လျော်ရမယ်”

ကလေးအမေကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“မ. . . မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ. . . ဒါ အဓိပ္ပါယ်မှ မရှိတာပဲ၊ မင်း. . .

ဒါတို့က သရဲတွေပဲ၊ ငါ့ကို ပြန်လာမခြောက်ကြပါနဲ့၊ မခြောက်ကြပါနဲ့
ခြောက်ကြပါနဲ့၊ သွားကြပါ၊ သွား. . . သွား. . . သွားကြ”

သူ အသံကုန် အော်ဟစ်ကာ မောင်းထုတ်သည်။

ကြောက်စိတ်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ပြည့်လျှံနေသည်။

ဒီသားအမိနှစ်ယောက်ကို သူ ဘာလို့ အသက်ပြန်လျော်ပေးရ
မှာလဲ။

ဟင့်အင်း... သူ့အသက်ကို မပေးနိုင်။

အတတ်နိုင်ဆုံး ဖက်တွယ်ထားချင်သေးသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်။

ဒီသားအမိနှစ်ယောက်လက်ထဲက မလွတ်လွတ်အောင် ထွက်
ပြေးရမယ်။

လွတ်အောင် ပြေးရမယ်။

ရိုးရိုး အားကုန်ပြေးကာ အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်ပုန်းဖို့ ကြိုးစား
သည်။

ထိုအခန်းမှာ မှောင်မည်းကာ ကျဉ်းကျပ်သည်။

သူ ဒီမှာရှိတာ တစ္ဆေသားအမိ မသိနိုင်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။
သို့သော်...

သူ့ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ချောက်ချား၍နေသည်။

နံရံကို မှီကာ မျက်လုံးများ မှိတ်ပြီး အသက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ
ရှူနေမိသည်။

“အင်း... အဟင်း... ဟင်း”

လည်ချောင်းထဲမှ ဆိုကြပ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသောအသံမျိုး။

သူ နားစွင့်ထားလိုက်မိသည်။

အသံမှာ သဲ့သဲ့ပေမယ့် သူ့နားထဲမှာတော့ ပီပြင်သဲကွဲစွာ ကြား
နေမိသည်။

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

သူ မျက်လုံးများကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်မိသည်။

မျက်လုံးများ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အစိမ်း

ရောင်။

ခုနစ်က မှောင်မည်းနေသောအခန်းက ခုတော့ စိမ်း၍နေသည်။

သူ့ရင်ထဲ စိမ့်တက်ချောက်ချား၍လာဆဲ...။

သူ့ရှေ့မှ ကြမ်းခင်းမှာ တရွရွ လှုပ်လာသည်။

သူ ကြမ်းခင်းကို မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ နံရံမှာ
ပို၍ပို၍ ကပ်နေမိသည်။

တစ်စထက်တစ်စ ကြမ်းခင်းပေါ်မှ အရိပ်နှစ်ခု ထွက်လာပြီး
အရိပ်မှနေ ပုံစံအစစ်အဖြစ် မြင်တွေ့လိုက်ရလျှင် သူ သွေးပျက်မတတ်
ဖြစ်လာတော့သည်။

သားအမိနှစ်ယောက်...

တစ္ဆေသားအမိနှစ်ယောက်။

မျက်နှာများမှာ အစိမ်းရောင်ကြီးတွေမို့ သူ ကြာကြာမကြည့်ရဲ။

ရိုးရိုး ဆတ်ခနဲ ကိုယ်လုံးကို လှည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

သူ့နံဘေး နံရံထဲမှ အစိမ်းရောင် လက်တစ်ဖက် ထွက်လာ
သည်။

သူ ရင်တွေ တခုနဲ့ဒုန်း ခုန်လာဆဲ။

နံရံထဲမှ နောက်ထပ် လက်တစ်ဖက် ထွက်လာပြန်သည်။

သူ ကပျာကယာ လှည့်ထွက်ပြေးသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံဆီမှလည်း လက်များ တစ်ချောင်းပြီး
တစ်ချောင်း ထွက်လာတာ တွေ့ရပြန်လျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ဒဏ်
ကို သူ မခံနိုင်တော့။

သူ့ဒူးများ ခွေညွတ်တော့မတတ် ဖြစ်လာသည်။

“ပြန်လျော်ပေး... ပြန်လျော်ပေး”

အစိမ်းရောင် လက်များမှာ တရွရွ လှုပ်နေကြခိုက် အသံစူးစူး

များလည်း နေရာအနှံ့အပြားမှ ထွက်ပေါ်လို့လာသည်။
 ထို့နောက်...
 မျက်နှာကြက်ဆီမှ...
 သူ့အောက်ကြမ်းခင်းဆီမှ...
 အစိမ်းရောင် လက်ဖျား နေရာအပြည့် ထွက်ပေါ်လို့ လာ
 လျှင်...
 သူ အခန်းထဲမှ အားကုန်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသည်။
 ထွက်ပြေးရဦးမယ်။
 မပြေးလို့ မဖြစ်ဘူး။
 ဒီအစိမ်းရောင် လက်ကြီးတွေက သူ့အသက်ကို အလျော်လိုက်
 တောင်းနေတာ။
 သူ တံခါးလက်ကိုင်ကို အားကုန် ဆွဲလှည့်ဖွင့်လိုက်စဉ်...

“ဘယ်”ကိုမှ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”
 သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပေါ်လာသည်က အစိမ်းရောင်မျက်နှာ
 နှင့် သားအမိနှစ်ယောက်။
 “ပြန်လျော်ပေးပါ”
 ကလေးမလေးမှာ သူ့ကို မော့ကြည့်လျက် လက်ကို ဖြန့်ပြ
 သည်။
 “ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”
 တစ္ဆေမလေး၏ဖြန့်ထားသောလက်မှာ အပေါ်ကို တဖြည်း
 ဖြည်း မြင့်တက်လာသည်။
 “ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”
 သူ ခေါင်းကို အဆက်မပြတ်ခါယမ်းကာ ငြင်းဆန်သော်လည်း
 လက်မှာ မြင့်တက်သထက် မြင့်တက်လာသည်။
 လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာ ကာထားသော်လည်း ဟိုလက်နှင့်

www.burmeseclassic.com

သူ မထီရဲ။

သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ အစိမ်းရောင် လက်များ။

ကြောက်စိတ်က သူ့ရင်တစ်ခုလုံးကို ငြောင်းဆန်နေပြီ။

သူ့ . . သူ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ထွက်ပြေးလို့လည်း လွတ်လမ်းမရှိတော့။

သူ ပါးစပ်ဟလျက် အသက်ကို တဝကြီး ရှူသွင်းကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်။

မတတ်နိုင်တော့။

သူ့တစ်သက် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသောအလုပ်ကို လုပ်ရချေတော့မည်။

သူ စိတ်ကို လုံးဝလျှော့ချလိုက်ကာ တစ္ဆေသားအမိရှေ့ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ . . . ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါတောင်းပန် . . .”

“တောင်းပန်လို့ရမလား . . . သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ စီရင်ချက်အတိုင်း နေကြရတယ်”

“ဟင် . . .”

သူ့စကားမဆုံးခင် နောက်မှ ပေါ်လာသောအသံကြောင့် သူ ထိတ်လန့်တကြား နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

စိမ်းနက်သော မျက်လုံးများနှင့် ညှို့။

“ညှို့ . . . ငါ့ကို ကယ်ပါ”

သူ နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးတစ်မျှင်အဖြစ် ညှို့ဆီ လက်ကမ်းက တောင်းခံလိုက်သည်။

သို့သော် . . .

သူ့လက်တစ်ခုလုံးမှာ စိမ်းနေသည်။

သူ့ . . သူ့လက်တွေ ဘာလို့ စိမ်းကုန်ရတာလဲ။

ရှိန်း ထိတ်လန့်တကြား ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းခင်းမှတဆင့် . . .

မှန်ကွဲစများ အနံ့စိုက်ဝင်နေသော သူ့မျက်နှာစိမ်းစိမ်းကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“အား . . .”

သူ သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

တစ်သက်လုံးက ရှင်းသန့်နုဖတ်နေအောင် ပြင်ဆင်ဂရုစိုက်ခဲ့သော သူ့မျက်နှာမှာ မှန်ကွဲစများ အနံ့စိုက်ဝင်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်နေခဲ့ပြီ။

သူ့မျက်နှာကို လက်ချောင်းများနှင့် မဝံ့မရဲ ထိတို့ကြည့်မိသည်။

အသည်းထဲ စူးနစ်သွားအောင် နာကျင်မှုက ပြင်းထန်လွန်းလှသည်မို့ သူ မခံမရပ်နိုင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်မိတော့သည်။

“အား . . . ဟား . . . ဟား”

အော်သံအဆုံးမှာ . . .

ကြမ်းပြင်ဆီ သူ အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားခဲ့ပြီ။

တစ္ဆေသားအမိမှာလည်း ချက်ချင်းကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ညှို့ကတော့ . . .

ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ရှိန်းကို ကြည့်လျက် . . သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။

အခန်း(၁၀)

“စိုနး...

ဥက္ကာ နောက်လှည့်ကြည့်ကာ အော်ခေါ်ရင်း ရှာဖွေသည်။
ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီး ပျောက်သွားရတာလဲ။

“စိုနး”

သူ ထပ်ခေါ်ကြည့်သည်။

အရာအားလုံးက ချောက်ချားချင်စဖွယ် တိတ်ဆိတ်လွန်း နေ
သည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

ဒီရထားပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်မှလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိတော့
ဘူးလား။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရတာလဲ။

ဟိုကောင်တွေရော... .

ရှိန်း.. . ဝင်းထွဋ်.. . ဂျင်မိ

ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပျောက်ကုန်ကြတာလဲ။

“ဝင်းထွဋ်.. . ဝင်းထွဋ်ရေ”

သူ ရုတ်တရက် ဝင်းထွဋ်ကို သတိရလာသည်။

ဝင်းထွဋ်နာမည်ကို တကြော်ကြော် ခေါ်ရင်း အခန်းတစ်ခုရဲ့

အရောက် သူ့ခြေလှမ်းများ အလိုလျောက် တုန်ခန် ရပ်သွားခဲ့ရသည်။

သူ့စိတ်ထဲလည်း လေးလံမွန်းကြပ်သွားခဲ့သည်။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

အခန်းတံခါးကို အတွေးများစွာဖြင့် သူ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်.. .”

သူ့နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံ အကျယ်ကြီး ထွက်ကျသွားခဲ့မိသည်။

“ဝင်းထွဋ်”

သူ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဝင်းထွဋ်”

မယုံနိုင်စွာ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ခေါ်ရင်း ဝင်းထွဋ်အနား သူ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ခွေခွေကလေး လဲကျနေသော ဝင်းထွဋ်ရဲ့မျက်နှာမှာ ဖွေးဆုတ်လျက်။

“သူငယ်ချင်း”

ဥက္ကာ ညည်းညူသံဖြင့် ခေါ်မိရင်း လက်ကောက်ဝတ်ကို မရွံ့မရဲ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သွေးခွန်နှုန်း မရှိတော့ပြီဖြစ်သော လက်ကောက်ဝတ်မှာ အေးစက်လျက်။

သူ ချက်ချင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဝင်းထွဋ်ရဲ့အေးစက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပက်လက်အနေအထားဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

သူ ကြောက်လန့်တကြား မအော်မိအောင် ပါးစပ်ကို အမြန် ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

ဝင်းထွဋ်ရဲ့ရင်ဘတ်တည့်တည့်မှာ ညှိမည်းစွဲလျက်။

မည်းနက်သောသွေးများက စေးထန်းခြောက်ကပ်နေပြီ။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ဒါ.. . ဒါ.. . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ဥက္ကာ ဝင်းထွဋ်ရဲ့အေးစက်နေပြီဖြစ်သော အလောင်းကို အမြန်ပစ်ချလိုက်သည်။

သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ဝင်းထွဋ်က အစစအရာရာ တွေးကြောက်တတ်သူ။ အကောင်အထည် မမြင်နိုင်သော နာနာဘာဝ တစ္ဆေသရဲများကို အလွန်အမင်း ကြောက်တတ်သူ။

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာကွာ”

သူ မချီတင်ကဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဝင်းထွဋ်.. .

မင်းကို ဘယ်သူက ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာလဲ။

“အဲ့ဒါ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါပဲ”

သူ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ဆတ်ခနဲ တုန်လျက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သူ့အကုသိုလ်ကံက သူ့ကို ဖန်တီးခဲ့တာပဲ”

“ဘာ...”

သူ့ကို ခန်းမထဲမှာ ခြေထိုးခံခဲ့သော အမျိုးသမီး။

သူ့စိတ်ထဲက အကြံအစည်တွေကို အမြဲကြိုသိနှင့်နေသော အမျိုးသမီး။ သူ့ကို အမိန့်ပေး ဟန့်တားခဲ့ဖူးသော အမျိုးသမီး။

သူ နားမရှင်းစွာ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့မျက်နှာကို မျက်မှောင်ကုတ် လျက် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်မပြောတာ နားမလည်ဘူးလား...။ သူဖန်တီးခဲ့တဲ့ အကူ သိုလ်ကံအတိုင်း သူပြန်ခံလိုက်ရတာလေ၊ အခုတော့ သူလည်း ချုပ်ငြိမ်း သွားခဲ့ပြီပေါ့”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ၊ မဖြစ်နိုင်တာ တွေ လာမပြောနဲ့၊ မင်းပြောတာ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ဥက္ကာ ဝုန်းခနဲ ထကာ သူမနားမှ အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အသက်မဝင်သလို မျက်နှာသေကြီးနှင့် ခြောက်ကပ်အေးခဲ့ သော စကားများ ပြောတတ်သူ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် သူ ကြာကြာမျက်နှာ ချင်း မဆိုင်ရဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ကြောက်စိတ်တွေက တဝုန်းဝုန်း ဝင်ဆောင် နေပြီ။

ဝင်းထွဋ် မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်သူကျန်ဦးမလဲ။

ဂျင်မီ...

ဂျင်မီတစ်ယောက်ရော ဘယ်ရောက်လို့ နေမလဲ။

သူ အခန်းတံခါးကို တုန်လှုပ်စိတ်စောစွာ အမြန်ဆွဲဖွင့်လိုက် သည်။

“ဂျင်မီ”

“ငါ့ကို ကယ်ပါ၊ ငါ့ကို ကယ်ပါ”

သူခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ ကြောင့် ဥက္ကာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားမိသည်။

အသံက ဂျင်မီအသံ။ သို့သော်...

လည်ပင်းကို ဆုပ်ညှစ်ထိခိုက်ထားသော အသံလိုပျိုး ခပ်အစ် အစ်။ အသံက သူ့ခြေထောက်နား ကြမ်းပြင်ဆီမှ...

သူ အံ့သြဘနန်း ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အောင်မလေး”

သွေးပျက်မတတ် ထိတ်လန့်မှုနှင့်အတူ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး သူ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

မျက်လုံးမှိတ်ထားသော်လည်း ဂျင်မီခေါင်းကြီးက အမြင်အာရုံ ထဲမှ မထွက်။

“ဥက္ကာ... ငါ့ကို ကယ်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ့ခေါင်းကို ပြန်

တပ်ပေးပါ”

ခေါင်းပြတ်ကြီးဆီမှ စကားသံ။

သူ ကြောက်လန့်တကြား ပြန်ဦးကြည့်မိပြန်သည်။

လှိုင်မိုးခေါင်းကြီးက သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ ပါးစပ်က
လည်း ငါးတစ်ကောင်လို ဟစ်ဟစ်နှင့် စကားပြောနေပါလား။

သူ့အမြင်အာရုံတွေ မှားယွင်းနေသလား။

ခေါင်းကြီးက ဘာလို့ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနိုင်နေတာလဲ။

ခေါင်းပြတ်ဆိုတာ အသက်မှ မရှိတော့ဘဲ။

“အဲ့ဒါ စွဲလမ်းမှုကြောင့်ပါ”

အသံ. . . ။ သူ ခုနက ထွက်ပြေးခဲ့သော အမျိုးသမီးရဲ့အသံ
က နောက်ကျောဆီမှ ပေါ်လာပြန်သည်။

သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ. . .

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို အေးခဲစွာ ပြုံးပြသည်။

“ကျွန်မ တေးသံစဉ်ပါ”

“တေးသံစဉ်”

သူ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

တေးသံစဉ်. . .

ဒီနာမည်ဟာ သူနှင့် မစိမ်းလှ။ ကြားဖူးနေသလိုပင်။

သို့သော်. . . ဒါက အရေးမကြီးပါ။

သူမ ပြောတဲ့စကားတိုင်းဟာ ဘာကြောင့် ဆန်းကြယ်နေရ
သလဲ။ သူ ဒါကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပါသည်။

“ရှင် ကျွန်မပြောတာ မရှင်းဘူးလား!”

သူ ဆိတ်ဆိတ်နေကာ သူမ မျက်နှာကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေမိ
ပါသည်။

“လှိုင်မိဟာ အသက်မရှိတော့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်. . .”

သူမ စကားရပ်လိုက်စဉ် သူ့နောက်ကျောဆီမှ ကြက်သီးများ
ဖြန်းခနဲ ထသွားခဲ့သည်။

“ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ဝိညာဉ်ဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟောင်းဆီမှာ
စွဲလမ်းဖက်တွယ်ထားတုန်းပဲလေ”

ခန္ဓာကိုယ်ဟောင်းဆီမှာ. . . ။ ကြောက်စိတ်များက သူ့တစ်
ကိုယ်လုံးကို ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

“ရှင် မယုံရင် ဟိုမှာကြည့်”

သူမက နံရံတစ်ဖက်ဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

သူ အယောင်ယောင်အကန်းကန်းနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ
လျှင်. . .

ခါးအထက်ဆီမှ စတင်၍ ခန္ဓာကိုယ် ပြတ်တောက်ကာ ခြေ
ထောက်ချည်းသက်သက် သွားလာနေသောမြင်ကွင်း။

နံရံကို ကုတ်ခြစ်နေသော အစိမ်းပုတ်ရောင် လက်ကြီးများ။

ဖွေးဆုတ်နေသော မျက်နှာပြင်မှာ မည်းဟောက်နေသော
မျက်လုံးသက်သက်ဖြင့် ရွှေလျားလိုက်ကြည့်နေသောမြင်ကွင်း။

“အား. . . အား. . .”

ဥက္ကာ မျက်လုံးများကို တင်းကြပ်နေအောင် မှိတ်ကာ ဝမ်း
ခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ပြီး သွေးလူးသွေးတန်း ထွက်ပြေးခဲ့မိပြန်
သည်။

ဘယ်သူကျန်သေးသလဲ။

ဘယ်သူကျန်သေးသလဲ။

“ရှိန်း...”

ဟိုကောင် ရှိန်း ကျန်သေးတယ်။
 ဒီကောင်ရော အသက်ရှင်လျက်မှ ရှိသေးရဲ့လား။
 ဒါမှမဟုတ်...
 ကြက်သီးများ အပြည့်ထလျက် အတွေးမှ မဆုံးသေးခင် တံခါး
 ဝမှာ ပက်လက်ကြီး လဲကျနေသောသူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလျှင်
 ကြောက်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်လျက် သူ အပြေးသွားကြည့်မိသည်။
 မျက်နှာမှာ မှန်ကွဲစများ အနံ့စိုက်ဝင်ကာ... ကြောက်မက်ဖွယ်
 အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လျက် ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သော ရှိန်း။
 သူ တခဏမျှ ကြောင်အမ်းပြီး စိုက်ကြည့်နေခဲ့မိပြီးမှ...
 သတိပြန်ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း...
 တဟုတ်ထိုး လှည့်ထွက်ပြေးလာခဲ့မိသည်။
 ဒီရထားပေါ်မှာ သက်ရှိတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား။

ဒီရထားဟာ ဘာလဲ။
 သူကရော ဘာလဲ။
 အတွေးများဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လှောင်ပိတ်မွန်းကြပ်လာခဲ့
 သည်။
 ပြေးရင်းမှ ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ သူ တွေးလာခဲ့မိသည်မှာ
 ဒီရထားပေါ်မှာ သူ့အပြင် ဘယ်သူများ ရှိဦးမလဲဆိုသောအတွေးပင်။
 နေဦး...။
 ညို...။
 ပြီးတော့ ဂျိုး...။
 သူတို့တွေရော ဘယ်မှာလဲ။
 တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ သူ တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်။
 သူတစ်ယောက်ထဲ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။
 ချောက်ခြားတုန်လှုပ် ထိတ်လန့်ရလွန်းသည်မို့ ဒီမကောင်းဆိုး
 ဝါး ရထားကြီးပေါ်က ခုန်ချကျန်ရစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမလားလို့ပင် စဉ်းစား
 မိသေးသည်။
 သို့သော်...
 တကယ်တမ်းမှာ အရှိန်ပြင်းထန်လှသော ရထားကြီးပေါ်က
 ခုန်ချဖို့ဆိုသော အတွေးဟာ စိတ်ကူးထဲမှာတင် ပြတ်တောက်ခဲ့ရသည်။
 လောလောဆယ်...
 သူ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်။
 ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်...။

အသန်း(၁၁)

“**သူ** လာနေပြီ”

နံဘေးမှာ ချက်ချင်းလို ပေါ်လာကာ နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ဂျိုး ဆတ်ခနဲ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“တေးသံစဉ်”

သူ အားတက်သလို ရှိသွားရသည်။

ဒီလောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှတဲ့ ရထားကြီးပေါ်မှာ ဓါးစာခံ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် နေရတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

“သူ လာနေပြီ”

သူမက သူ မကြားလိုက်ဘူး ထင်ကာ နောက်တစ်ခွန်း ထပ် ပြောသည်။

“ဘယ်သူလဲဟင်!”

ဂျိုး ကိုယ်ကို ငဲ့ကိုင်ကာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ မေးလိုက်မိသည်။

“ဥက္ကာလေ”

“ဥက္ကာ”

သူ ထိုနာမည်ကို ရေရွတ်လိုက်မိပြီး ချိန်မှာတော့ စိတ်ညစ်ညူး သွားရသည်။

လောဘရောင် တလက်လက် တောက်နေတတ်သော ထိုလူ့ မျက်လုံးများကို ဂျိုး အတော်ခါးသီးပါသည်။

“ရှင် ပုန်းနေမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ရှင် သူနဲ့ တွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး”

ဂျိုး ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်ထွေး ညစ်ညူးသွားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်!”

“ရှင်နဲ့သူနဲ့ ကံကြမ္မာချင်း မတူလို့ပေါ့”

“ဘယ်လို. . . ခင်ဗျားပြောနေတာတွေ ကျွန်တော် တစ်ခွန်းမှ နားမလည်ဘူး”

သူမက သူ့ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“အခုချိန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက သူမတွေ့အောင် ရှင်ပုန်းဖို့ပဲ၊ ကဲ. . . လာ”

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူမခေါ်ရာနောက် လိုက်သွား ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။

တကယ်လည်း သူ ဥက္ကာဆိုသူ လူရမ်းကားနှင့် မတွေ့ချင်။

“လာ. . . ဒီတံခါးရွက်နောက်နားမှာ ကပ်ပုန်းနေ၊ မှောင်တော့

သူ ရှင့်ကို အလွယ်တကူ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ မြန်မြန်ဝင်. . . သူ လာနေပြီ”
သူမ ပြောသည့်အတိုင်း တံခါးရွက်နောက်နားကို သူ လျင်မြန် စွာ ဝင်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားရလေတော့ သည်။

“ဂျိုး. . . ညို့. . . ဘယ်မှာရှိလဲ!”

ခေါ်သံက နီးကပ်လာလေလျှင် သူ အသက်ပင် အောင့်ထားမိ သည်။

ထို့နောက်. . .

ခြေသံက သူ့ကို ကျော်သွားခဲ့လေပြီ။

“ဘယ်ရောက်နေကြလဲ. . . ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ဘူးလား!”

ဥက္ကာ တစ်ယောက်ထဲ အော်ဟစ်ရင်း တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။

ခုချိန်ထိတော့ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မရှိ။

ဘာသံမှလည်း သဲ့သဲ့ကလေးသော်မှ မကြားရ။

နောက်ဆုံး ဥက္ကာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာကာ အနီးဆုံး အ ခန်းတစ်ခန်းကို ဖွင့်ဝင်လိုက်မိသည်။

သူ ဖွင့်ဝင်လိုက်မိသောအခန်းမှာ ကြွေများ တလက်လက် ဖိတ်လက်တောက်ပြောင်နေသော သန့်စင်ခန်း ဖြစ်နေသည်။

ကြည်လင်တောက်ပနေသော ရေများကို မြင်လိုက်ရလျှင် ထိတ်လန့်မွန်းကြပ်နေသော သူ့စိတ်များ အနည်းငယ် လန်းဆန်းကြည် လင်သွားခဲ့ရသည်။

အားလုံးကို မေ့ပျောက်ပစ်ကာ ပထမဆုံး သူ မျက်နှာသစ်မည်။

ဘေစင်ဆီ သူလာခဲ့သည်။

ဘေစင်တန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့မှ ကျယ်လွင့်ပြန့်ပြူး

လှသော မှန်ချပ်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ချွေးသံများဖြင့် ပေရေညစ်ပတ်ကာ စိတ်များရှုပ်ထွေးလျက် ကြောက်စိတ်ဖြင့် မွန်းကြပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မှန်ထဲမှာ သူ မြင်လိုက်ရသည်။

tub ကို သူ ချက်ချင်းဖွင့်ကာ တဝေါဝေါ ကျဆင်းလာသော ရေဖြင့် သူ့မျက်နှာကို အားရပါးရ သစ်နေမိသည်။

အချိန်အတော်ကြာအောင် မျက်နှာကို အားရပါးရ ရေစိမ့်ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“သွေး...”

ဥက္ကာ အလန်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ သွေးတွေဖြင့် ရွဲရွဲနစ်နေသည်။

ဒါ... ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ကြောက်စိတ်ဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်မှာ တဒုန်းဒုန်း မြည်ဟည်းနေသည်။

သူ့အလန်တကြား ငုံ့ကြည့်လိုက်မိတော့ ဘေစင်ထဲမှာလည်း သွေးများအပြည့်။

သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကားကာ မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့လက်နှစ်ဖက်လုံး မည်းနက်သော သွေးများက စေးကပ် ရွဲနစ်လို့နေသည်။

သွေးများက မနီစွေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့များ မည်းနက်နေရတာလဲ။

ဒီသွေးအရောင်...

သူ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်။

ဝင်းထွဋ်ရဲ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ...

ဂျင်မီရဲ့လည်ပင်း...

ရှိန်းရဲ့မှန်ကွဲစများ စိုက်ဝင်နေသော မျက်နှာပြင်... မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။

သူ့မထင်မှတ်နိုင်စွာ မှန်ဆီကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

မှန်ထဲမှာ မျက်လုံးများ။

သွေးရည်များနှင့် ပြည့်လျှံနေကြသော မျက်လုံးများ။

ကြည့်နေရင်းမှာပင်...

မှန်သားပြင်အနှံ့ မျက်လုံးများ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာတော့သည်။

ဘာတွေလဲ။

မကောင်းဆိုးဝါး မျက်လုံးတွေလား။

“အား...”

သူ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် သွေးရူးသွေးတန်း အော်လိုက်မိတော့သည်။

“ဥက္ကာ”

ခြောက်ကပ်သော ခေါ်သံ။

သို့သော်...

ခုချိန်မှာတော့ ထိုခြောက်ကပ်အေးခဲသော ခေါ်သံက သူ့အတွက် ခွန်အားပင်။

သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်မှု တစ်ခုခု ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် သူ လျင်မြန်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညို့... ငါ့... ငါ့ကို ကူညီပါဦး၊ ဒီ... ဒီမှန်ထဲမှာ မျက်လုံးတွေပဲ မြင်နေရတယ်၊ ငါ့... ငါ့ကြောက်နေမိတယ် ညို့။”

ညို့က အေးခဲစွာ ပြီးသည်။

ဥက္ကာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီမှ ကြောက်တယ်ဆိုသော စကားလုံးက လှောင်ပြောင်စရာ ဖြစ်နေပြီလား။

“နင် ဘာကိုကြောက်တာလဲ ဥက္ကာ”

သူ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး ညှို့ကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ရင်ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ငါမြင်ရတဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ သွေးရောင် မျက်ရည်တွေ”

“အဲ့ဒါ နင် ဖန်တီးခဲ့တာတွေလေ”

ညှို့က အေးစက်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“ဘာ...”

“နင့်ကြောင့် လူပေါင်းများစွာ မျက်ရည်ကျခဲ့ရတယ်၊ နင့် ကြောင့် စည်းစိမ်တွေပျက်၊ မိသားစုတွေ တစ်ကွဲတစ်ပြားဖြစ်၊ နင့် ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေနဲ့ နင့်ကြောင့်...”

နင့်ကြောင့် နင့်ကြောင့်ဆိုသော အသံမှာ သူ့နားထဲ၌ ပဲ့တင် ထပ်၍နေသည်။

သူ့နားနှစ်ဖက်ကို အလန့်တကြား ပိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် မရ။ နားထဲ၌ အဆက်မပြတ် ကြားနေရဆဲ။

သူ ချက်ချင်း မှန်ရှေ့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

မှန်ထဲမှာ သွေးမျက်ရည်များ ယိုစီးနေသော မျက်လုံးပေါင်း များစွာကို သူ ပြန်ရင်ဆိုင်လိုက်ကာ...

“အား... အားလုံးကို တောင်း... တောင်းပန်”

“တောင်းပန်လို့ ရမလား... သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ စီရင် ချက်အတိုင်း နေကြရတယ်”

“ဟင်အင်း... ငါ... ငါ တောင်းပန်”

စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်။

သူ့ခေါင်းထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲလာကာ တဟင်းဟင်း ညည်းညူရင်း နေရာမှာတင် သူ အရပ်ကြီးပြတ် မှောက် ခဲ့ပြီး လဲပြိုကျသွားခဲ့ရပြီ။

ဥက္ကာ မပိတ်မိသော ဘေစင်ပိုက်ခေါင်းထဲမှ သွေးရည်များ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ကျဆင်းဆဲ။

နောက်ဆုံး...

ဘေစင်မှတဆင့် လျှံကျကာ သန့်စင်ခန်းတစ်ခုလုံးကို မည်း နက်နေသော သွေးရည်များက ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ပြီ။

ဥက္ကာ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း မှောက်လျက်သား နစ်မြုပ်၍ သွားတော့သည်။

“အားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီ”

တီးတိုးရေရွတ်ကာ ညှို့က ကျောခိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

အချိန်က အလွန်နီးကပ်နေပြီ။

မကြာခင်မှာ ဒီရထားကြီးရဲ့ခရီးလမ်းဆုံးဆီ ရောက်တော့မည်

မို့...

ဂျိုးနှင့် တေးသံစဉ်ကို သူမ တွေ့ရဦးမည်။

“ဒား.. လုံး.. ချုပ်.. ငြိမ်း.. သွား.. ခဲ့.. ပြီ”

ညို့က တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

ညို့စကားကို တေးသံစဉ်က မဆန်းကြယ်လှသလို ခေါင်းသာ တစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်သော်လည်း..

ဂျိုးကတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်.. တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားခဲ့ရသည်။

“ညို့.. ခင်ဗျားပြောတာ”

သူ့အလောတကြီး မေးခွန်းမဆုံးမီ ညို့က လက်ကာပြသည်။

“သူတို့အားလုံး သူတို့ကြံ့ခွာရဲ့စီရင်ချက်ကို ခံယူပြီးခဲ့ပြီလေ”

“သူတို့အားလုံး ဆိုတာက”

“ဥက္ကာတို့ လေးယောက်ပါ”

“သူတို့ ဘယ်လိုစီရင်ချက်ကို”

“သိပ်စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့ ဂျိုးရယ်၊ ဒီရထားပေါ် ရောက်လာတဲ့ သူတွေအားလုံးဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကနေ ဝိညာဉ်ခွာထွက်လာကြတဲ့သူတွေ

ချည်းပဲလေ.. သူတို့လေးယောက် ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေအမှန်ကို မသိ လို့ ဒီရထားပေါ်မှာတောင် ဆက်ပြီး ဆိုးမိုက်နေကြတာလေ.. ဒုတော့ သူတို့ခန္ဓာတွေ ဘယ်လိုနိဂုံးချုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိသွားကြပြီပေါ့..

သူတို့ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ဒီရထားပေါ် မှာ သူတို့ ခံယူလိုက်ကြရတာပါ..

ညို့ ရှင်းပြသောစကားကို နားထောင်အပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများ စုန်ဆန်ထသွားရသည်။

“ဒါ.. ဒါဆို ကျွန်တော်ကရော”

ဂျိုး အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားနေမိသည်။

တေးသံစဉ်က သူ့ကို ချုံမြဲစွာ ပြီးပြသည်။

“ရှင်ဟာ မုဆိုးမ အမေကြီးကို ရှာဖွေလုပ်ကျွေးနေတဲ့ သား တစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ အမေ့စကား အမြဲနာခံခဲ့တဲ့ သားမဟုတ် လား၊ အမေ့ကို လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကိုပဲ ရှင် ပြန်တွေးနေ လိုက်ပါ၊ အဲ့ဒါ ရှင်အသက်အတွက် လုံခြုံတဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲ”

တေးသံစဉ်ဆီမှ အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ကြားရတော့မှ ဂျိုး စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့သည်။

ဟုတ်တာပဲ။

သူဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ်ကျအောင် မညှဉ်းဆဲဘူး။

သူတပါး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲအောင် မနှိပ်စက်ဖူး။

ကံငါးပါးကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ အမြဲကြိုးစားခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့်.. မေမေ့ကို အမြဲစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားခဲ့ သည်။ မေမေ့စကား အမြဲနားထောင်ခဲ့သည်။

သူ့ကြောင့် မေမေ့မျက်နှာ တစ်ခါမှ မညိုစေရ။

သူတွေ့ရင်းမှ မေမေ့ကို ပြင်ပြင်းပြပြ သတိရလာခဲ့မိသည်။

နောက်တွဲဆံထုံးလေးမှာ စံပယ်ကုံးလေး အမြဲရစ်ခွေပန်ဆင်
တတ်သောမေမေ...။

မေမေနား ကပ်လျှင် သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းကလေး အမြဲရ
တတ်သည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ မိန်းမပီသသော မေမေ...။

ဖေဖေသားတစ်ယောက်ကို မျက်နှာမငယ်ရအောင် ပေးဆပ်
ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့သော မိခင်ပီသလွန်းလှသည့် မေမေ...။

သူ၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထောင့်မှ နွေးခနဲ။

မေမေ့ကို လွမ်းမောစိတ်ဖြင့် ကျိုး မျက်ရည်တို့ ကျဆင်းမိတော့
သည်။ ထိုစဉ်...။

“ဘော်...။”

ရထားဥဩသံရှည်ကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

လျိုး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်သည်။

ခုနက သူတို့သုံးယောက်အပြင် တခြားဘယ်သူမှ မရှိခဲ့သော
အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလျှိုအလျှို ပေါ်လာလေ
သည်။

သူ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်စွာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ပွစာကြ ဆံပင်တို့ ဖုံးအုပ်ထားသော ဖွေးဆုတ်
ဆုတ် မျက်နှာကြီးနှင့် အဘွားအို၊ စိမ်းဖန့်ဖန့်မျက်နှာနှင့် လက်ချင်း
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော သားအမိနှစ်ယောက်၊ မည်း
နက်သော သွေးမျက်ရည်တို့ အဆက်မပြတ် စီးပြီနေသော မျက်လုံးများ၊

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် သူ့အသက်ရှူသံမှာ မြန်ဆန်
ကျယ်လောင်လာတော့သည်။

“ခရီးဆုံးခါနီးပါပြီ အားလုံးဟာ မကြာခင်မှာ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်ရာ
ဆိုင်ရာ နေရာအသီးသီးကို ထွက်ခွာရတော့မှာမို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်
နေရာမှာ နေပေးကြပါ”

အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာကာ အေး
စက်နေသောအသံဖြင့် အားလုံးကြားသာအောင် ကျယ်လောင်စွာ
ဆော်ဩသည်။

ထိုအဘိုးကြီးဆီမှ ဆော်ဩသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တပြိုင်
နက် ကျိုးရင်ထဲ ကြောက်စိတ်အဟုန်ဖြင့် အေးစိမ့်သွားခဲ့သည်။

အေးစက်သော အသံကသာ ချောက်ချားစရာကောင်းလေ
သည်မဟုတ်၊ မျက်လုံးသေကြီးများ စိုက်ကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်
သက်စကားပြောပုံကြီးကလည်း ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။

“ကဲ... ကျန်တဲ့သူတွေအားလုံး အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြပါ။ နေရာ
လာယူပါ”

ဒီတစ်ခါ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကတော့ ဆော်ဩသံမျိုး
မဟုတ်တော့။ အမိန့်ပေးသံ ဆန်နေသည်။

ထိုအမိန့်သံ ဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပင် အနောက်ဘက်နံရံကို
ဖောက်လျက် ဝင်လာကြသူများကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့မျက်လုံး
များ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်လျက် ရင်ထဲလည်း တဒိန်းဒိန်း ခုန်သွားခဲ့ရသည်။

ပထမဆုံး ဝင်ရောက်လာသူမှာ...။

မည်းနက်သော သွေးရည်များ အဆက်မပြတ် ကျနေသော
ညိုမည်းစွဲနေသည့် ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်လျက် ဝင်လာ
သော ဝင်းထွဋ်။

အထိတ်တလန့် အာမေဋိတ်သံအကျယ်ကြီး ထွက်မသွားမီရ
အောင် ကျိုး ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် မနည်းပိတ်ထားရသည်။

ဒုတိယတစ်ယောက်မှာ...။

လည်တိုင်ဆီမှ ပြတ်ကျနေသော ခေါင်းကို ခန္ဓာကိုယ်မှ လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ခဲ့လျက် ဝင်လာသော ဂျင်မီ။

ခေါင်းကြီးရဲ့မျက်လုံးများမှာ ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ဟိုတို့

www.burmeseclassic.com

သည်သည် ရှာဖွေကြည့်နေလျက်။

ထို့နောက်. . . တတိယတစ်ယောက်။

မှန်ကွဲစများ အနံ့အပြား စိုက်ဝင်နေသော အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသည့် ကြောက်စရာ မျက်နှာကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မဝံ့မရဲ ဖွဖွအုပ်လျက် ဝင်လာသူမှာ ရှိန်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကျန်သေးသည်. . . တစ်ယောက်။

ဥက္ကာ. . . ဥက္ကာရော။

ဥက္ကာရော ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ဝင်ရောက်လာမှာလဲ။

ကျိုး ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာဖြင့် ဥက္ကာ ဝင်ရောက်လာမည့် နေရာကို စောင့်ကြည့်ဆဲ. . .

“ဟင်အင်း. . . ငါ့ကိုလွှတ်၊ မလိုက်ဘူး၊ ငါ့ကိုလွှတ်၊ ငါ. . . ငါ သေမှ မသေသေးဘဲ၊ ငါ မသွားနိုင်ဘူး၊ ငါ မသေသေးဘူး”

ရှုန်းရင်းဆန်ခတ်လျက် အော်ဟစ်ရင်း ဝင်လာခဲ့သူမှာ ဥက္ကာပင်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် သွေးရည်များနှင့် ပိန်းပိန်းထလျက် မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာတော့ အဆိုးဆုံးပင်။ သွေးနက်ရည်များက မျက်လုံးနှစ်ဖက်လုံးကို ပိတ်ဖုံးနေစေသည်။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တာ. . . ခုထိ လက်မခံချင်သေးဘူး”

ညှို့ဆီမှ တီးတိုးသံ ထွက်လာသည်။

မည်သို့ပင် အော်ဟစ်ရှုန်းကန်သော်လည်း မျက်နှာသေကြီးတွေနှင့် ကြုံခိုင်သန်မာလှသော လူထွားကြီးတွေရဲ့လက်ထဲ ဥက္ကာတစ်ယောက် ပါသွားခဲ့ချေပြီ။

“ကဲ. . . သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာအသီးသီးကို ဝင်ရောက်နေရာယူပေးကြပါ”

အဘိုးကြီးဆီမှ ဆော်ဩသံ ပြန်ပေါ်လာလေလျှင်. . .

ချိုမြကြည်လင်သော အပြုံးမျက်နှာကိုယ်စီနှင့် လူများမှာ ဖြူသန့်လင်းပနေသော အခန်းထဲသို့ အသီးသီး ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

“အဲ့ဒါ ကောင်းကင်ဘုံကို သွားရမယ့် လူတွေဖြစ်တယ်”

တေးသံစဉ်က သူ့ကို တိုးညှင်းစွာ ရှင်းပြသည်။

နောက်တစ်အုပ်စုကတော့ မြင်မကောင်းအောင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အသီးသီးတို့ဖြင့် သွေးနက်ရည်များ ရွှဲနှစ်မွန်းကျံနေကြသော လူတစ်ဦး။ ထိုလူစုထဲတွင် ဥက္ကာ၊ ရှိန်း၊ ဂျင်မီနှင့် ဝင်းထွဋ်တို့က ရှေ့ဆုံးမှ။ ဥက္ကာမှာ ဘယ်လိုပင် ရုန်းကန်ငြင်းဆန်သော်လည်း မရတော့။

အနီရောင်မီးတို့ဖြင့် ရဲရဲတောက်နေကာ မချိမဆန့် ပူလောင်လှမည်ဟု အဝေးကပင် သိနိုင်သည့်အခန်းဆီသို့ ဦးတည် ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

“အဲ့ဒါကတော့ ငရဲပြည်ကို သွားရမယ့်လူတွေပေါ့”

တေးသံစဉ်ရဲ့စကားမဆုံးခင် သူ့ကျောဘက်ဆီမှ. . .

“နှုတ် ဆက် ခဲ့ ပါ တယ်”

ဆိုသော တိုးညှင်းသော်လည်း တုန်ခါနေသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ညှို့”

ညှို့မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ အနက်ရောင် မျက်ရည်စက်များ ရစ်ဝဲခိုတွဲ၍ နေသည်။

“ညှို့. . . ခင်. . . ခင်ဗျားက”

သူ ညှို့ကိုတစ်လှည့် မီးလို ရဲရဲတောက်နေသော အခန်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်စွာ မထင်မှတ်နိုင်စွာ။

ပြီးတော့. . . စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ခံစားနေမိသည်။

“ခဏပါ. . . ကျွန်မဘဝမှာ ကိုယ်တိုင်က မပြုလုပ်ခဲ့မိပေမယ့်

အပေါင်အသင်း မှားပြီး ရေလိုက်လွဲခဲ့မိတဲ့အဖြစ်က ဝိုင်းဝန်းအားပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မရဲ့အပြစ်တွေကို ဆေးကြောရဦးမှာပေါ့။”

ပြီးနေသော်လည်း ညှို့ဖျက်ဝန်းအိမ်ထောင့်မှ အနက်ရောင်မျက်ရည်တစ်စက်က လိမ့်ဆင်းကျလာခဲ့သည်။

“သိပ်မကြာခင် ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

စကားဆုံးလျှင် သူ့အနားမှာ ညှို့မရှိတော့။

ရဲရဲနီနေသောအခန်းထဲ ဝင်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

အခန်းထဲ မဝင်ခင် နောက်ဆုံးအဖြစ် သူ့ကို ကြည့်သွားခဲ့သော မျက်ဝန်းများမှာတော့ တစ်သက် မမေ့နိုင်စရာတည်း။

“အဘိုး... သူ့ကို တစ်ချက်ပြန်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပါဦး”

တေးသံစဉ်ဆီမှ တောင်းဆိုသံကြောင့် သူ အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်သွားခဲ့ရသည်။

တွဲစောင့်အဘိုးကြီးက သူ့နား ရောက်လာကာ...

“ကဲ... မင်းရဲ့လက်ဖဝါးတွေ ဖြန့်ပြစမ်းပါဦး”

သူ လက်ဖဝါးများကို ကပျာကယာ ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“ဪ... မင်းမှာ အသက်လမ်းကြောင်း ရှိနေသေးတာပဲ”

အဘိုးကြီးဆီမှ စကားဆုံးလျှင် သူ့ရင်ခွန်သံတွေ လှိုက်ခွန်မြန်ဆန်ခဲ့ရတော့သည်။

“တေးသံစဉ်... ကျွန်... ကျွန်တော်က ဘယ်လို”

သူ ဘာတစ်ခုကိုမှ နားမလည်နိုင်။

သူ့အမေးစကားကို တေးသံစဉ်က နားလည်သလို ပြုံးပြကာ သူမရဲ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြသည်။

မြတ်စွာဘုရား...။

သူ့သွေးများ ရှိန်းဖိန်းထူပူသွားခဲ့ရသည်။

တေးသံစဉ်ရဲ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်မှာ... လက္ခဏာ အရေးအကြောင်း တစ်ခုတစ်လေမှ ရှိမနေပါ။

ကျိုး ရင်တစ်ခွင်လုံး တုန်လှုပ်စိတ် ယူကျုံးမရစိတ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် လှိုက်လှိုက်ခါသွားခဲ့ရသည်။

ဟော့ဒီ ဝိညာဉ်ရထားကြီးပေါ်မှာ တခဏ တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး... တမလွန်လောကမှာ တဒင်္ဂ အခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင်... သူမကို သံယောဇဉ် ဖွဲ့တည်ခဲ့မိလေပြီ။

ဘာဖြစ်လို့များ သူနှင့် တေးသံစဉ်က ဘဝချင်း မတူရတာလဲ။

ကံကြမ္မာကို ပြုပြင်ပြောင်းလွှဲလို့ မရတော့ဘူးလား။

သူ့စိတ်အစဉ်တို့ ထိန်းချုပ်မရအောင် ရူးသွပ်ကြေကွဲလျက် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

တေးသံစဉ်က သူ့ရင်တွင်းမှ ခံစားချက်ကို နားလည်သလို နှစ်သိမ့်ပြီးကာ...

“ခု အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံးက ရှင့်ရဲ့ပလေယာကို နားမှာ ပြန်တပ်ထားလိုက်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ကျိုး”

သူမအသံမှာ အရင်တုန်းကလို အေးခဲခြောက်ကပ်၍မနေ။

နွေးထွေးနူးညံ့၍နေသည်။

“ဟင့်အင်း သံစဉ်၊ ကျွန်တော့်ပလေယာ ပျက်နေ...”

“ပြန်တပ်ကြည့်လိုက်ပါဦး ကျိုးရယ်”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လျက် MP4 player ကို နားမှာ ပြန်တပ်လိုက်သည်။

ကြည်မြသော သီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

သူ အံ့ဩကြည်နူးသွားလျက် ပြန်မော့ကြည့်လိုက်စဉ် ပျော့ပျောင်းသော လက်ချောင်းကလေးများ လှုပ်ခါနှုတ်ဆက်ကာ ကြေကွဲနွမ်းလျနေသော မျက်နှာဖြင့် တေးသံစဉ်မှာ ပြာလဲ့လဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲ

ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

“အဘိုး... သူ ဝင်သွားတဲ့အခန်းက ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲဟင်”

သူ တွဲစောင့်အဘိုးကို ကြေကွဲဆွေးမြေ့စွာ မေးလိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ ခန္ဓာကိုယ်အသစ် ဖြစ်တည်မယ့်သူတွေလေ”

“ဪ... ”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တေးသံစဉ်က ဘဝသစ် ဖြစ်တည်ရမယ့်သူပေါ့။

ဒါနဲ့... ”

“အဘိုး ကျွန်တော်ကရော ဘယ်ကို သွားရမှာလဲဟင်”

သူ အဘိုးကို မဝံ့မရဲ မေးလိုက်မိသည်။

အဘိုးက ခေါင်းခါပြသည်။

“လူလေးက ဘယ်မှ မသွားရပါဘူးကွယ်”

“အဘိုး... ဘယ်... ဘယ်လို”

သူ အံ့ဩဘနန်းဖြင့် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထကာ အဘိုးကို မထင်မှတ်နိုင်လွန်းစွာ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မေးမိသည်။

“လူလေးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းက အကောင်းပကတိအတိုင်း ရှိနေသေးတာမို့ လူလေးရဲ့ကုသိုလ်ကံနဲ့ ဆက်လို့ရသေးတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လူလေးရဲ့ဝိညာဉ်က ခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းဆီပဲ ပြန်ဝင်ရမှာ”

အတိုင်းမသိသော ပျော်ရွှင်စိတ်ဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ မြောက်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

သူဟာ လက်ရှိဘဝကိုပဲ ပြန်သွားရမည့်သူ။

ဘဝတစ်ပါးကို ကူးပြောင်းရမယ့်သူ မဟုတ်ပြီ။

ကြောက်ရွံ့စိတ် ထိတ်လန့်စိတ် အားငယ်စိတ်များအားလုံး လွင့်

ပျောက်ကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးမြလျက် ကြည်နူးသွားမိသည်။
သို့သော်... ”

သူ့ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုက အပြည့်အဝတော့ မဟုတ်။

ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲစရာ အကြောင်းအရာက ရှိနေသေးသည်

မို့... ”

“အဘိုးရယ်... တေးသံစဉ်ကရော ခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းထဲ သူ့ဝိညာဉ် ပြန်ဝင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးလားဟင်”

အဘိုးအိုက သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါပြသည်။

“သူက အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရထားတာလေ၊ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟောင်းဟာ ဝိညာဉ်ပြန်ဝင်လို့ မရနိုင်တော့လောက်အောင် တစ်စစီ ကြေမွနေခဲ့ပြီ၊ ဒီမှာ လူလေး... ”

အဘိုးအိုက သူ့ကို သတိပေးသလို ခေါ်သည်။

“မင်းရဲ့စိတ်အာရုံကို တည်ငြိမ်အောင် ပြန်စုစည်းလိုက်ပါ၊ မင်းအတွက် အချိန်ဟာ သိပ်နီးကပ်နေပြီ”

အဘိုးအိုရဲ့သတိပေးစကားအဆုံး... ”

လေပူများကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ကာ သူ့စိတ်အစဉ်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး ငြိမ်ညောင်းသာယာသော ဂီတရေစီးထဲ သူ့ကိုယ်သူ ငြိမ်သက်စွာ မျောလိုက်တော့သည်။

ဟော့ဒီ... ဂီတရေစီးကြောင်းလေး ဆုံးခဲ့လျှင်... ”

အခန်း(၁၂)

“သား

... သားလေး အမေ့သားလေး ပြန်သတိရလာပြီ၊ အောင်မလေး... အမေဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ အဟင့်... ဟင့်”

သူ့ပါးပြင်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းနွေးနွေးများ ရဲ့အထိအတွေ့။

အမေ...

သူ့ရင်ထဲမှ တစ်လောကလုံး ပဲ့တင်ထပ် တုန်ဟည်းသွားသလို အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

မျက်ခွံများကို အားယူဖွင့်လိုက်သည်။
 ဆေးရုံပေါ်က ကုတင်ပေါ်မှာဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။
 သူ့အမြင်အာရုံများ မကြည်လင်သေးသော်လည်း.. အမေ
 နောက်တွဲ ဆံထုံးသေးသေးလေးဆီမှ စံပယ်ပန်းရနံ့သင်းသင်းကိုတော့
 ယဉ်ပါးစွာ မှတ်မိသည်။
 အမေ့ဆီ သူပြန်လာနိုင်ခဲ့လေပြီ။
 ဖုတ်ဆိုး သားတစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်ထင်မှတ်မထားသော
 ပြန်လာခြင်းအပေါ် သည်းသည်းရှိုက်ရှိုက် ငိုကြွေးမိသည်အထိ အမေ
 ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေသည်တဲ့လား။
 အမေ့ရင်ခွင်ထဲ သား တကယ်ပြန်လာခဲ့ပါပြီ အမေ။

သူ၏ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများကို ကုသမှုခံယူပြီး အိမ်သို့ပြန်လာ
 ခဲ့က်.. လမ်းတွင် လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ
 သည်။

နာရေးလိုက်ပို့ကြသော ကားတန်းကြီးက သူတို့ရုံရာဘက်သို့
 တရွေ့ရွေ့ မောင်းနှင်လာပြီး အနီးအနားမှ လူတွေကလည်း စိတ်ဝင်
 တစား ပြောဆိုနေကြလေသည်။

“နယ်ဖျော်ဖြေရေးပွဲကအပြန်.. အတော့်ကို ဆိုးဆိုးရွားရွား
 ထိခိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဆေးရုံမှာ ဆုံးသွားရတာတဲ့လေ”

“ဆိုးလိုက်တဲ့ကံကြမ္မာပဲနော်.. အောင်မြင်လာတဲ့ အချိန်အခါ
 ကျမှဟယ်”

“အေးလေ.. ချစ်စရာလေး.. နှမော့ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

သူ့နားထဲမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုနေသော စကား
 သံတွေ ဝဲလည်လှည့်နေသည်။

ကြည့်နေစဉ် ရွှေဆုံးကားပေါ်မှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တေးသံစဉ် . . . ။

သူ သံယောဇဉ် ဖွဲ့တည်ခဲ့သော . . . တေးသံစဉ်။

အဆိုတော် တေးသံစဉ် . . . တဲ့။

မိသားစုများ၊ ဆွေမျိုးများ၊ ပရိသတ်များအားလုံးရဲ့နှလုံးသည် ပွတ်ကို လှုပ်ခါခြေပစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ဆုံးပါးခဲ့သော တေးသံစဉ်။

ယူကျုံးမရ ရှိက်သံများကြား . . . နူးညံ့သော မျက်ဝန်းများနှင့် အလှပဆုံး ပြုံးနေခဲ့သော မျက်နှာလေးက . . . ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို့ မထင်မှတ်ရအောင် သက်ဝင်လို့နေခဲ့သည်။

သံစဉ်ရေ . . .

မင်းကတော့ အရာအားလုံးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီ။

မင်းရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို နှုတ်ဆက်တဲ့သူတွေက ပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး များပြားစည်ကားလွန်းလှပါရဲ့။

သံစဉ်ရေ . . .

ဟော့ဒီဘဝကို မင်း အဆုံးသတ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ရပေမယ့် . . .

မင်းရဲ့နောက်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖြစ်တည်ဖွဲ့ရစ်မယ့် ဘဝသစ်တစ်ခုမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့သံယောဇဉ်ရေစက် မကုန်ဆုံးခဲ့သေးရင်ဖြင့် ပြန်ဆုံခွင့် ကြုံရပါစေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းနေမိတယ်။

BURMESE CLASSIC .COM

နောက် အနှစ်နှစ်ဆယ်အကြာ . . .

ကမ္ဘာ့တန်းဝင်အဆိုအရ . . . ခုမှ ဘဝဖြစ်တည်စဖြစ်သော အသက်လေးဆယ်အရွယ် ရင်ကျက်ခန့်ညားမှုဖြင့် ကြည့်ကောင်းနေသော လူတစ်ယောက်ရဲ့နံဘေးတွင် . . .

ပခုံးကို မှီခွဲကာ တွတ်တီးတွတ်တာကလေးများ ပြောဆိုခဲ့နဲ့ နေသော ဆယ်ကျော်သက် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်။

အသက်အရွယ်ချင်း ထက်ဝက်နီးပါးမျှ ကွာခြား၍နေသော ခုစ်သူနှစ်ဦးကို ပတ်ဝန်းကျင်က အဆန်းတကြယ် ဖြစ်၍နေသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကဖြင့် . . .

ရင်ခုန်သံချင်း ထပ်တူညီသော သက်တူရွယ်တူ တခြားသူများ ကဲ့သို့ပင် . . .

ကောင်မလေးက ထိုလူကြီးကို အသက်ကွာခြားနေသည့်အတွက် “ဦး” လို့ အများခေါ်သလို မခေါ်။

၁၆၀ ဒေဝတာ

သူမလေး ချစ်စနိုး ခေါ်ပုံက . . .

“ဂျိုး”

တဲ့လေ . . .

ထိုလူကြီးကလည်း . . သာယာချိုမြလှသော အသံကလေး
ကြောင့် ‘တေးသံချို’ လို့ မိဘများ ပေးထားသောအမည်ကို မခေါ်ဘဲ
ကောင်မလေးကို ခေါ်ပုံမှာ . . .

“သံစဉ်”

ဟူသတဲ့ . . . ။

သို့သော် . . .

ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်က ထိုလူကြီးရဲ့ ‘သံစဉ်’ ဆိုသော ခေါ်
ဝေါ်မှုကို တေးသံချို ဆိုသော နာမည်အရင်းထက် ပိုနှစ်မြို့သက်ဝင်
သည်တဲ့လေ . . . ။

